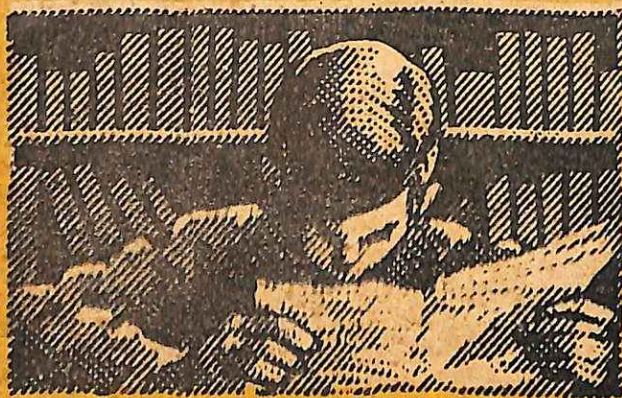

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

27. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΛΟΓΟ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΛΘΑΙΑΣ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 634.

Ἀριθ. Ἐγκυκλ. 4.

«Περὶ συστάσεως ἐλευθέρων ἀναγνωσμάτων».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 5045 καὶ τὴν περιεχομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 810 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου ἀπόφασιν τούτου συνιστῶμεν, ὅπως χρησιμοποιῆται ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα.

Τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν «Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ», διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Π. Παναγοπούλου, τέως ἐπιθεωρητοῦ δημοτικῶν σχολείων, (ἐκδ. οἶκος Δημητράκου, Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀλθαίας 4) διὰ τὰ δημοτικά σχολεῖα, διότι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑποβοήθησιν τῶν διδασκόντων εἰς τὸ ἔργον των καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν μαθητῶν πληρεστέραν, βαθυτέραν καὶ αὐτενεργὸν ἐπεξεργασίαν καὶ ἔρευναν τῶν εἰς αὐτοὺς διδασκομένων μορφωτικῶν στοιχείων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1933

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΤΕΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΙΣΤΑΝΒΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον 27^{ον}. 15 Ἀπριλίου 1934

Τὸ Μαγικὸ ἄλογο	Σελ. 3 — 10
Δύο καὶ ὅσο κάνουν τέσσερα	» 11 — 16
Ὁ ξυλοκόπος καὶ ὁ κουρέας	» 17 — 22
Τὸ σαλιγγάρι καὶ ἡ σαύρα	» 23 — 29
Τὰ παθήματα τοῦ Πησικόκου	» 30 — 33
Τὸ Μαγικὸ τραπέζι	» 34 — 40
Τὸ μαγεμένο πηγᾶδι	» 41 — 46
Ὁ Δαίδαλος	» 47 — 51
Οἱ Ἀργοναῦτες	» 52 — 57
Τὸ χρυσὸ μπαλταδάκι	» 58 — 80

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ-ΑΛΘΑΙΑΣ 4

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τσόγια

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36072

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις τῆς
ὕλης τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙ-
ΔΙΩΝ» καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίησις
τῶν περιεχομένων του γιὰ σχολικὰ ἢ
ἄλλα βιβλία καὶ περιοδικά.
Ἰδιοκτησία τοῦ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

PRINTED IN GREECE — 1934
COPYRIGHT BY DIMITRAKOS CO LTD
Ἐτυπώθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1934
εἰς τὸ Ἔργοστάσιον Γραφικῶν Τεχνῶν
τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητράκου Α. Ε.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΚΕΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ἈΛΟΓΟ

Μιά φορά ζοῦσε στὴν Περσία ἓνας βασιλιάς πολὺ δυνατὸς καὶ πολὺ πλούσιος καὶ εἶχε δυὸ παιδιά· ἓνα ἀγόρι καὶ ἓνα κορίτσι.

Ὁ βασιλιάς αὐτὸς συνείθιζε μιὰν ὠρισμένη ἡμέρα κάθε χρόνον νὰ δέχεται στὸ παλάτι του ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἀκούη προσεκτικὰ ὅ,τι ὁ καθένας τοῦ ἔλεγε. Τὸ βράδυ-βράδυ ὁ βασιλιάς ἐμοίραζε ἄφθονα δῶρα.

Αὐτὴ ἡ ἡμέρα σ' ὅλο τὸ βασίλειό του ἦταν ἡμέρα μεγάλης γιορτῆς καὶ ὅλοι διασκέδαζαν καὶ γλεντοῦσαν.

Μιά φορά λοιπόν, μιὰ τέτοια ἡμέρα, παρουσιάσθηκε στὸ βασίλειο ἓνας παράξενος ἄνθρωπος μὲ ἓνα ἄλογο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο.

Ὁ βασιλιάς, ὅταν εἶδε τὸ ὠραῖο αὐτὸ ἄλογο, τὸ ἐζήλεψε καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν ἄνθρωπον ποῦ τὸ εἶχε σὲ τί χρησίμευε ἐκείνη ἡ βίδα, σὲ τί τὸ ὠραῖο καρφὶ ἐκείνο κ.τ.λ. ποῦ ἔβλεπε πάνω στὸ ξύλινο ἄλογο. Μὲ τὰ πολλὰ τέλος πάντων ἔμαθε ὅτι τὸ ἄλογο ἐκείνο ἤμποροῦσε νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα σὰν τὰ ἀεροπλάνα σήμερα, καὶ νὰ φέρῃ τὸν καβαλλάρη του σ' ὅποιοδήποτε τόπον ἤθελε.

Ἀμα ἄκουσε ὁ βασιλιάς, πῶς τὸ ἄλογο πετᾷ στὸν ἀέρα σὰν πουλί, ἔτρεξαν τὰ σάλια του, ποῦ λέει ὁ λόγος, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰποκτήσῃ τὸ ἄλογο.

Πόσα χρήματα θέλεις γιὰ νὰ μοῦ δώσης τὸ ἄλογο αὐτό, λέγει ὁ βασιλιάς σ' ἐκείνον ποῦ τὸ εἶχε.

Αὐτὸς σιωποῦσε.

Ὁ βασιλιάς ἐνόμισεν ὅτι σιωποῦσε γιὰ νὰ πάρῃ περισσότερα χρήματα.

—Θὰ σοῦ δώσω λοιπὸν δέκα χιλιάδες γρόσια.

—Δέν τὸ δίνω, ἀπαντᾷ ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀλόγου.

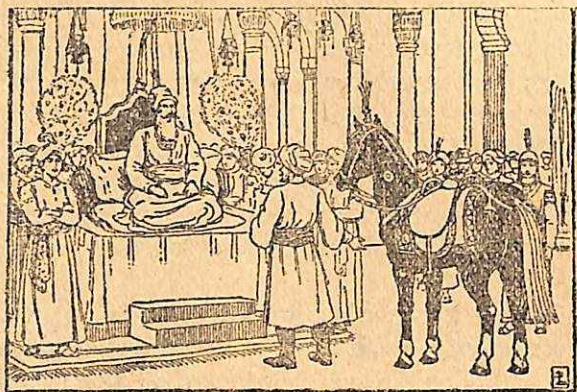
Ὁ βασιλιάς τοῦδωσε, εἴκοσι χιλιάδες, τριάντα, πενήντα, ἑκατὸ χιλιάδες, ἀλλ' ὁ νοικοκύρης ὅλο ὄχι ἀπαντοῦσε.

—Τί θέλεις λοιπὸν γιὰ τὸ ἄλογό σου;

—Τὴν κόρη σου, βασιλιᾶ μου, ἀπαντᾷ ὁ περίεργος αὐτὸς ἄνθρωπος.

Ὁ βασιλιάς στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὴν κόρη του. Τόσο πολὺ τοῦ εἶχε μπῆ στὸ μάτι τὸ ἄλογο αὐτό.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ βασιλιάς ἦταν ἑτοιμὸς νὰ δώσῃ τὸ χέρι

Μιά μέρα παρουσιάσθηκε στὸν βασιλιᾶ ἓνας περίεργος ἄνθρωπος
μὲ ἓνα ξύλινο ἄλογο.

του στὸν νοικοκύρη τοῦ ἀλόγου ἔφθασε καὶ ὁ γιὸς του ὁ διάδοχος, ὁ ὁποῖος πολὺ λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ πατέρα του. Τί νὰ κάμῃ ὅμως. Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

—Χωρὶς νὰ δοκιμάσωμε ἂν στ' ἀλήθεια πετᾷ τὸ ἄλογο πῶς θὰ δώσουμε τὴν ἀδελφή μου; λέει ὁ διάδοχος.

—Νὰ δοκιμάσετε! νὰ δοκιμάσετε! τοὺς λέει ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀλόγου. Ὅριστε καβαλικάφετέ το ὑψηλότατε καὶ στρίψετε αὐτὸ τὸ κουμπί.

Ὁ διάδοχος καβαλλίκεψε ἀμέσως τὸ ἄλογο καὶ ἔστριψε τὸ κουμπί. Τὸ ἄλογο σηκώθηκε ψηλὰ στὸν ἄερα καὶ ὅσο πήγαινε σηκωνόταν ψηλότερα ὥς ὅτου ἔγινε ἄφαντο.

Ὁ βασιλιάς καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι τῆς αὐλῆς χάσανε κάθε ἐλπίδα πῶς θάβλεπαν τὸν διάδοχο νὰ ἐπιστρέψῃ, θύμωσαν πάρα πολὺ καὶ ὁ βασιλιάς διάταξε νὰ φυλακίσουν τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ξυλένιου ἀλόγου.

—Ἄν, κακομοίρη, δὲν γυρίσῃ ὁ γιός μου γερὸς μέσα σὲ τρεῖς μῆνες θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι!

Τὸ βασιλόπουλο καβάλλα στὸ ξυλένιο ἄλογο, ἐξακολουθοῦσε νὰ πετᾷ. Περνοῦσε βουνά, κάμπους, θάλασσες καὶ ὅλο καὶ πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε.

Ἀφοῦ ἔτσι ἐπέρασαν δυὸ ἡμέρες καὶ δυὸ νύχτες, ἡ πείνα τὸν ἀνάγκασε νὰ σκεφθῇ ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ κατεβῇ στὴ γῆ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, ὅπου δὲν ἤξευρε ποιοῦ κουμπὶ νὰ στρίψῃ γιὰ νὰ κατέβῃ. Ἐγύρισε τὸ κουμπί, ἀλλὰ τίποτε, τὸ ἄλογο ἐξακαλουθοῦσε τὸ δρόμο του.

Εἶχε ξεχάσει, βλέπετε νὰ ρωτήσῃ τὸ νοικοκύρη τοῦ ἀλόγου τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ κατέβῃ στὴ γῆ. Μετὰ πολλὰ, τέλος πάντων, ἀνακάλυψε ἓνα ἄλλο κουμπί, πού μόλις τὸ ἐγύρισε εἶδε, μὲ μεγάλη του χαρὰ ὅτι τὸ ἄλογο ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

Κατέβηκε ἀλλὰ, κατέβηκε πάνω σ' ἓνα μέρος πού φαινόταν σὰν ταρατάσα ἐνὸς ἀπέραντου σπιτιοῦ.

Πράγματι, ἀφοῦ ἐκάθισε λίγο καὶ ἤλθε στὰ καλά του, κατάλαβε ὅτι βρισκόταν στὴν ταρατάσα ἐνὸς ὁλόλαμπρου παλατιοῦ.

Πῆρε τότε μιὰ σκάλα πού κατέβαινε ἀπὸ τὴ μέση τῆς ταρατάσας καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε διάφορα δωμάτια βρέθηκε σὲ μιὰν ἀπέραντη σάλα ὅπου βρισκόταν μιὰ ὠραία βασιλοπούλα περιτριγυρισμένη ἀπὸ πολλὰ ὠραία κορίτσια, τίς σκλάβες της.

Ἡ βασιλοπούλα καὶ οἱ σκλάβες της μόλις εἶδαν ἓνα ἄντρα τρόμαξαν στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τὸ βασιλόπουλο τίς καθυσύχασε,

καὶ ἀφοῦ πλησίασε μὲ πολὺ εὐγένεια τῇ βασιλοπούλᾳ τῆς εἶπε ποιὸς ἦτο καὶ πῶς βρέθηκεν ἐκεῖ.

Ἡ βασιλοπούλα ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορίᾳ τοῦ ὁμορφου πρίγκηπα ἔμεινε κατάπληκτη καὶ εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ ποῦ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει ἱστορίᾳ ἄλλου ἀνθρώπου τόσο περίεργη. Τοῦ εἶπε ἀκόμα, ὅτι καὶ αὐτὴ εἶναι βασιλοπούλα καὶ μοναχοκόρη τοῦ ξακουσμένου βασιλιᾶ τῆς Βεγγάλης, ποῦ ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, τῆς ἔχτισεν αὐτὸ τὸ παλάτι ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα του, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ περισσότερο. Στὸ τέλος ἡ βασιλοπούλα παρακάλεσε τὸν πρίγκηπα νὰ δεχθῇ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ λίγες ἡμέρες. Τὸ βράδυ λοιπὸν, ἡ βασιλοπούλα τοῦ ἔκαμε λαμπρὸ τραπέζι καὶ γιὰ τιμὴ τοῦ πρίγκηπα, τὸν σερβίρισεν ἡ ἴδια. Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ βασιλοπούλα τοῦ ἔδειξε τὰ πλούτη καὶ τὰ διαμαντικὰ τοῦ παλατιοῦ της καὶ τοὺς θαυμαστοὺς κήπους της.

Ὁ πρίγκηπας εἶπεν, ὅτι πάντα πίστευε πῶς ἡ Περσία ἦταν ἡ πλουσιώτερη χώρα τοῦ κόσμου σὲ παλάτια καὶ σὲ θαυμάσιους κήπους, ἀλλὰ τῶρα ἄρχιζε νὰλλάζῃ ἰδέα.

Ἔτσι ἐπέρασαν πολλὰς ἡμέρας, ὅπου στὸ τέλος ὁ πρίγκηπας θυμήθηκε τὴ στενοχώρια καὶ τὴ λύπη ποῦ θάχε γι' αὐτὸν ὁ πατέρας του. Παρακάλεσε λοιπὸν τὴ βασιλοπούλα νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φύγῃ, εἰδοποίησε δὲ τὸν πατέρα της, τὸν βασιλιᾶ τῆς Βεγγάλης, ὅτι θὰ γύριζε πάλι νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν κόρη του γιὰ σύζυγό του.

Ἄλλ' ἡ βασιλοπούλα δὲν ἠθελε νὰφήσῃ τὸν πρίγκηπα νὰ φύγῃ. Γι' αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μαζὺ του καὶ τὴ βασιλοπούλα, ποῦ στὸ μεταξύ ἄρραβωνιάστηκε μαζὺ της, γιὰ νὰ τὴν φέρῃ στὸν πατέρα του, τὸν βασιλιᾶ τῆς Περσίας.

Ἀνέβηκαν λοιπὸν ἀμέσως στὴν τaráτσα τοῦ παλατιοῦ ποῦ βρισκόταν τὸ ξύλινο ἄλογο τὸ καβαλλίκεψαν καὶ ἀμέσως ἐπέταξαν στὸν ἄέρα.

Δυσόμιση ὥρες ὑστερώτερα, κατέβηκαν κάτω στὴ γῆ καὶ ὁ διάδοχος ἀφοῦ ἄφηκε τὴ βασιλοπούλα σένα ἐξοχικὸ παλάτι

τοῦ πατέρα του, κοντὰ στὴν πόλη, ἐπῆγε πρῶτα πρῶτα νὰ προσκυνήσῃ τὸν βασιλιᾶ πατέρα του.

Μεγάλῃ ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τοῦ παλατιοῦ καὶ τοῦ λαοῦ ὅταν ἔμαθαν τὴν ἐπιστροφή τοῦ διαδόχου, ποῦ τὸν ἐνόμιζαν χαμένο.

Τὸ βασιλόπουλο ἀφοῦ διηγήθηκε στὸν πατέρα του τὶς περιπέτειές του, ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ στεφανωθῇ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Βεγγάλης.

Ὁ βασιλιᾶς διέταξεν ἀμέσως νὰ σημαιοστολίσουν τὴν πόλη, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴ ἐκεῖνον ποῦ ἔφερε τὸ μαγικὸ ἄλογο καὶ ἔπειτα ἐβγήκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλο τὸ στρατὸ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους τοῦ κράτους του.

Ἐπειτα ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ ἐπῆγε στὸ παλάτι γιὰ νὰ πάρῃ τὰ διάφορα στολίδια καὶ πλούσια φορέματά του· ἐτοίμασεν ἔπειτα ἓνα ἀμάξι στρωμένο μὲ κόκκινη, πράσινη καὶ χρυσὴ τσόχα καὶ μέσα ἔβαλε θαυμάσια στολίδια γιὰ τὴ νύφη ἀπὸ διαμάντια, μπριλλάντια, ζαφείρια κ.λ.π.

Σὲ λίγο ἔφθασε μὲ πολυάριθμη ἀκολουθίᾳ ἀπὸ ἀνώτερους αὐλικούς, πλούσια ντυμένους στὸ ἐξοχικὸ παλάτι ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴ βασιλοπούλα τῆς Βεγγάλης ἀλλὰ..... δὲ βρῆκε τίποτα, οὔτε βασιλοπούλα, οὔτε μαγικὸ ἄλογο...

Ἀρχισε στὴν ἀρχὴ νὰ ξεσχίζῃ τὰ φορέματά του ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἀλλ' ἔπειτα σκέφθηκε:

—Ἴσως ὁ ξένος, ποῦ κατασκεύασε τὸ μαγικὸ ἄλογο, ἀνακάλυψε τὴ βασιλοπούλα καὶ τὴν ἄρπαξε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τιμωρίᾳ ποῦ τοῦ ἔβαλεν ὁ πατέρας μου. Πῆγε καὶ ρώτησε τοὺς φύλακας τοῦ κήπου τοῦ παλατιοῦ ἂν εἶδαν ἢ ἄκουσαν τίποτε.

—Κανένας δὲν ἦλθε ἐδῶ, ἀποκρίθηκαν αὐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο ποῦ εἶπε, πῶς τὸν ἔστειλε ὁ διάδοχος.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν στὸ βασιλόπουλο νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ ἀγνωστος ποῦ εἶχε ἄρπάξει τὴν βασιλοπούλα δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κύριο τοῦ μαγικοῦ ἁλόγου.

Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ὁ κύριος αὐτὸς ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ ἔμαθε τὰ καθεκαστὰ τοῦ πρίγκηπα, τρά-

βηξε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ ἐξοχικὸ παλάτι, ὅπου βρισκόταν ἡ βασιλοπούλα, νὰ τὴν κλέψῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν βασιλιᾶ πού τὸν φυλάκισε.

Ἄμα ἔφθασε ἐκεῖ, εἶπε στοὺς φύλακες ὅτι τὸν ἔστειλε ὁ διάδοχος γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴ βασιλοπούλα νὰ τὴ φέρῃ στὸ παλάτι. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔπεισε τοὺς φύλακες καὶ κατόπιν τὴ βασιλοπούλα, νὰ καβαλλικέψῃ μαζί του τὸ ξύλινο ἄλογο.

Μόλις βρέθηκαν στὴ σέλλα, ὁ Ἰνδὸς—γιατὶ Ἰνδὸς ἦταν αὐτὸς—ἐγύρισε ἀμέσως ἓνα κουμπὶ καὶ τὸ ἄλογο σηκώθηκε στὸν ἄερα...

Γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ καλύτερα τὴν ἐκδίκησή του ὁ Ἰνδὸς, ἐπέρασε μὲ τὸ μαγικὸ του ἄλογο ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν πόλη, ὥστε ὁλος ὁ λαός, ὁ πρίγκηπας καὶ ὁ πατέρας του ὁ βασιλιᾶς εἶδαν τὴ φυγὴ.

Ἀφοῦ πέταξαν ἀρκετὴ ὥρα, κατέβηκαν στὴ γῆ, στὸ βασιλεῖο τοῦ Σουλτάνου τῆς Καζιμίρης. γιὰ ναῦρουν κάτι νὰ φάγουν. Μόλις κατέβηκαν συνάντησαν μιὰ παρέα ἀπὸ καβαλλάρηδες, πού ὠδηγοῦσεν ἓνας ἀρχηγὸς μὲ πολὺ ὄγρια φυσιογνωμία· ἦταν ὁ Σουλτάνος τους.

Ἡ βασιλοπούλα διηγήθηκε τὴν ἱστορία της στὸ Σουλτάνο, ἀλλ' ὁ Ἰνδὸς, εἶπε ὅτι αὐτὰ πού τοῦ ἔλεγε ἦσαν ψέμματα.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, ἡ κυρὰ αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα μου!

Ἄλλ' ὁ Σουλτάνος κατάλαβε πὼς αὐτὸς ἔλεγε ψέμματα καὶ ἀμέσως διάταξε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι. Ὅστερα εἶπε στὴ βασιλοπούλα ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γυναίκα του.

Ἡ βασιλοπούλα τὰ ἔχασε καὶ στὴν ἀρχὴ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιατί δὲν τὸν ἠθελε ἀλλὰ κατόπιν σκέφθηκε καλύτερα καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ τὴν τρελλή.

Τώρα ἂς ἀφήσουμε τὴ βασιλοπούλα καὶ ἂς ἔρθουμε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, τὸ βασιλόπουλο τῆς Περσίας, πού ἀμέσως ἄφηκε τὸ βασιλεῖο τοῦ πατέρα του καὶ ἔτρεχε ἀπὸ πόλη, σὲ πόλη, γιὰ τὴ χαμένη βασιλοπούλα του. Πουθενὰ ὅμως κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ. Τέλος μετὰ

πολλὰ ἔφθασε καὶ αὐτὸς στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Καζιμίρης.

Ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι βρισκόταν μιὰ ξένη βασιλοπούλα, πού ὁ Σουλτάνος θὰ ἔπαιρνε γυναίκα του, ὅταν γινόταν καλὰ ἢ τρέλλα της.

Ὁ πρίγκηπας δὲ χάνει καιρό. Ντύνεται ἄλλα ροῦχα γιὰ νὰ φαίνεται σὰ γιατρὸς καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὸ παλάτι. Παρουσιάζεται στὸ Σουλτάνο καὶ τοῦ λέγει πὼς εἶναι σπουδαῖος γιατρὸς γιὰ τοὺς τρελλούς, καὶ ἦρθε ἀπὸ πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ κάμῃ καλὰ τὴ βασιλοπούλα.

Ὁ Σουλτάνος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρὰ του καὶ ἀμέσως ἔφερε τὸν περίφημο γιατρὸ στὴ βασιλοπούλα.

Ὅταν τὸ βασιλόπουλο ἀναγνώρισε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ τῆς ξεφύγῃ καμιὰ λέξη καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸ σουλτάνο γιὰ τὴν ἀρρώστια της. Πότε δηλαδὴ καὶ πὼς τῆς παρουσιάστηκε ἡ τρέλλα, καὶ πὼς βρέθηκε στὸ βασιλεῖό του κ.τ.λ.

Ὁ Σουλτάνος χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτα τοῦ τὰ ἀφηγήθηκε ὅλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, ὅτι δηλ. τὴν ἔφερε ἓνας πού εἶχε ἓνα ξυλένιο ἄλογο, καὶ πὼς αὐτουνοῦ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Τοῦ εἶπε ἀκόμα, ὅτι τὸ ξυλένιο αὐτὸ ἄλογο τὸ φυλάγει στὸ δημόσιον κῆπο τῆς πρωτεύουσας του. Ὁ γιατρὸς πλησίασε τὴ βασιλοπούλα, ἔκαμε πὼς τῆς ἐξετάζει τὸ κεφάλι καὶ τῆς λέει μὲ τρόπο στὸ αὐτὶ νὰ κάνῃ πὼς εἶναι καλύτερα. Ὅταν ἔφυγε, ἄφηκε γιὰ νὰ τῆς δώσουν μερικὰ σκονάκια. Ἐννοεῖται πὼς ἦταν ψεύτικα καὶ τὰ ἔδωσε ἔτσι μόνο γιὰ τὰ μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα πού ἐπῆγε ὁ γιατρὸς πάλι στὸ παλάτι εὗρε τὸ Σουλτάνο κατενθουσιασμένον μαζί του γιατί ἔκαμεν ἀμέσως νὰ καλυτερέψῃ ἡ βασιλοπούλα. Τοῦ ἔκαμε χίλιες δυὸ περιποιήσεις.

—Μεγαλειότατε τοῦ λέει ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἡ βασιλοπούλα καλὰ πρέπει νὰ τὴ φέρουμε στὸ δημόσιο κῆ-

πο για να ιδῇ τὸ ξύλινο ἄλογο μετὶ τὸ ὁποῖο ἦρθε καὶ ὅπου ἀγαποῦσε πολὺ.

Ἐκαμε τότε ὁ Σουλτᾶνος μεγάλες προετοιμασίες γιὰ τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τὴ βασιλοπούλα, ποὺ ἡ ὁμορφιά της εἶχε γίνῃ περίφημη σ' ὅλο τὸ βασίλειο.

Ὁ γιατρὸς διάταξε νὰ βάλουν ὁλόγυρα στὸ μαγικὸ ἄλογο διάφορα ἀγγεῖα μετ' μυρωδικὰ καὶ νὰ φέρουν τὴ βασιλοπούλα. Σὲ λίγο μετ' μεγάλη παράτα ἦρθε καὶ ἡ βασιλοπούλα μετὶ τὸ Σουλτᾶνο.

Ἡ βασιλοπούλα μόλις εἶδε τὸ ξύλινο ἄλογο, τὸ πλησίασε ὅπως τῆς εἶχε πῆ ὁ ἄρραβωνιαστικός της κρυφὰ στ' αὐτί, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ, καὶ νὰ τοῦ μιλῇ. Ὁ γιατρὸς ἀναψεν ἀμέσως τὰ μυρωδικὰ ἐκεῖνα καὶ ἐβγήκεν ἀπ' αὐτὰ πυκνότητος καπνός, ἔτσι ποὺ ἡ βασιλοπούλα καὶ τὸ ἄλογο σκεπάσθηκαν ἀμέσως ἀπὸ ἓνα πυκνότατο σύννεφο καπνοῦ.

Ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή. Ἀφοῦ ἀνέβηκε στὴ σέλλα καὶ ἐβοήθησε νὰ ἀνεβῇ καὶ ἡ βασιλοπούλα, τὸ βασιλόπουλο γύρισε γρήγορα γρήγορα τὸ κουμπὶ καὶ τὸ ξύλινο ἄλογο σηκώθηκε στὸν ἄερα.

Καὶ προτοῦ μάλιστα νὰ ἔρθουν στὰ σύγκαλά τους ὁ Σουλτᾶνος καὶ ὁ λαός, τὸ βασιλόπουλο τῆς Περσίας καὶ ἡ βασιλοπούλα τῆς Βεγγάλης βρισκόντουσαν μακριά. Ὅταν ἔφθασαν στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Περσίας, ἔκαμαν τοὺς γάμους καὶ ἔζησαν καλὰ καὶ εὐτυχισμένοι.

ΔΥΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΝΟΥΝ ΤΕΣΣΕΡΑ

Ὁ Λαγὸς καὶ ὁ Σκίουρος ἦσαν πολὺ στενοὶ φίλοι. Ποτὲ δὲ μιλοῦσε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο μετὶ τὸ «Κύριε» ἄλλ' ἀπλῶς ἔλεγε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, Βερβερίτσα, Γιούρη.

—Καλημέρα, Βερβερίτσα, ἔλεγε ὁ Λαγός. Δὲν ἀκουσες κανένα σκύλο νὰ γαυγίζει σήμερα;

—Κανένα παρὰ μονάχα τὸν Πρίς, τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησάρη. Οὐφ! κι αὐτὸν πῶς τὸν συχαίνομαι!

—Καλέ, ποιὸς τὸν φοβάται τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησάρη; εἶπε καμαρώνοντας ὁ Γιούρης! Ἄν ἦτον μεγάλος σὰν ἄλογο, ἔ, τότε δὲν λέγω...

—Ἐ! δὲν εἶναι ζήτημα! εἶπεν ὁ Βερβερίτσας. Καιρὸς ὅμως τώρα νὰ τραβᾶμε γιὰ δουλειά. Ὅσα πάρω ἐγώ, τόσα θὰ πάρης κι ἐσύ—ὅσα θὰ πάρης ἐσύ, τόσα θὰ πάρω κι ἐγώ.

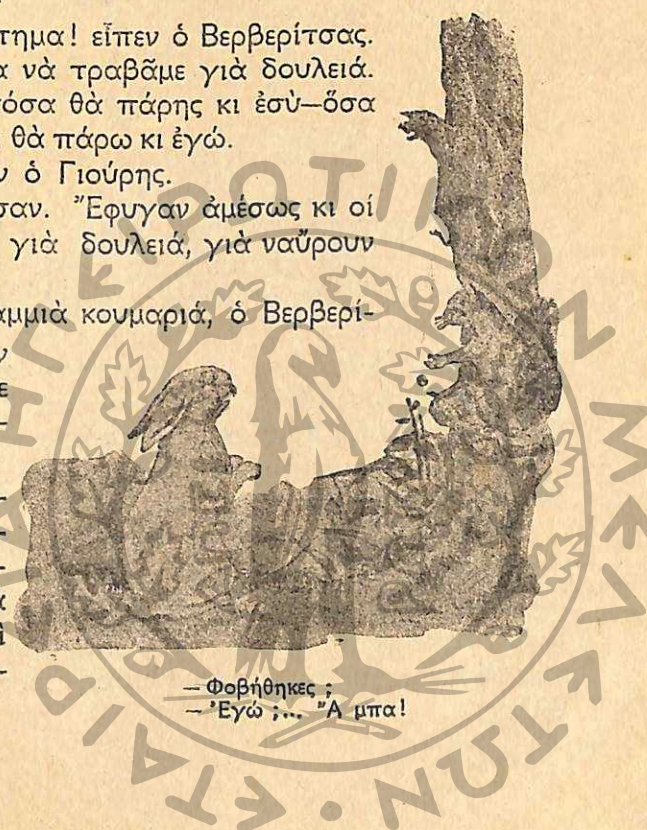
—Σύμφωνοι! εἶπεν ὁ Γιούρης.

Κι ἀμέσως ξεκίνησαν. Ἐφυγαν ἀμέσως κι οἱ δύο, κι ἐτράβηξαν γιὰ δουλειά, γιὰ ναῦρουν κάτι νὰ φάγουν.

Μόλις βλέπανε καμμιὰ κουμαριά, ὁ Βερβερίτσας σκαρφάλωνεν ἀπάνω καὶ πετοῦσε στὸ Γιούρη τὰ κόκκινα κούμαρα.

Μόλις βλέπανε κανένα περιβόλι μετ' λάχανα, ὁ Γιούρης ροκάνιζε στὴ ρίζα τὰ μεγάλα λάχανα, καὶ τᾶδινε στὸ Βερβερίτσα.

—Φοβήθηκες;
—Ἐγώ;... Ἄ μπα!

Μιά μέρα όμως βρήκαν στο δρόμο τέσσερα μήλα.

Πρέπει τώρα να σάς πω πώς ένα παιδάκι, ο μικρός Σπυράκης είχε πάει εκείνη την ημέρα νωρίς στο σχολείο με τη σάκκα του περασμένη με τα λουριά στη ράχη του. Μέσα στην σάκκα του είχε ένα κομμάτι κουλούρας, ένα κομμάτι τυρί και τέσσερα μήλα, που τοῦ είχε δώσει ἡ μητέρα του γιατί είχε καλούς βαθμούς στον έλεγχο. Ἀλλά δυστυχώς ἡ σάκκα του είχε μιὰ τρύπα μεγαλούτσικη στὴ γωνιά καὶ τὰ μήλα γλύστησαν κι ἔπεσαν. Ὁ Γιούρης κι ὁ Βερβερίτσας βρήκαν τὰ μήλα καὶ κάθισαν νὰ τὰ μοιράσουν. Ἐβαλε λοιπὸν σ' ἐνέργεια ὁ Βερβερίτσας τὴν ἀριθμητικὴ του καὶ μοίρασε τὰ μήλα. Ἐδωσε ἓνα μῆλο στὸ Γιούρη κι ἐκράτησε τρία γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—Αἱ! στάσου δὲ νὰ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Γιούρης· θαρρεῖς πὼς σωστὰ τὰ μοίρασες;

Καὶ δοκίμασε ὁ Γιούρης νὰ τὰ μοιράσῃ ὅπως ἤξερε κι αὐτός. Ἐδωσε ἓνα μῆλο στὸ Βερβερίτσα κι ἐκράτησε τρία γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—ὦ! ὦ! ὦ! ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ! εἶπεν ὁ Βερβερίτσας, πάλι δὲν εἶναι σωστὰ, μοῦ φαίνεται.

Καὶ κάθισαν καὶ συλλογίστηκαν καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ καταλάβουν, πὼς θὰ τὰ κατάφερναν νὰ τὰ μοιράσουν, ὥστε νὰ μὴν πάρῃ ὁ ἓνας περισσότερα, κι ὁ ἄλλος λιγώτερα.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμετξύ, μπῆκε στὸ Σπυράκη ἡ ἰδέα νὰ φάῃ ἓνα μῆλο. Ὑάχνει μέσα στὴ σάκκα του—τίποτα μῆλα!

—Θὰ μοῦ πέσανε εἶπε, μετὸ νοῦ του. Κι ἐγύρισε πίσω γιὰ νὰ ῥη τὰ μῆλα. Εἶδε τότε τὸ Γιούρη καὶ τὸν Βερβερίτσα ὅπου ἦταν καθισμένοι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου· τὰ μῆλα εἶχαν κυλήσει μέσα στὸ χαντάκι.

—Μπα! Νὰ ὁ Γιούρης καὶ ὁ Βερβερίτσας! φώναξε ὁ Σπυράκης. Μὴν εἶδατε τὰ μῆλα μου;

—Νά! τώρα θέλαμε νὰ μοιράσουμε τέσσερα. Σκοντάψαμε ὅμως σένα σπουδαῖο ζήτημα! πὼς μοιράζονται στοὺς δύο μας τέσσερα μῆλα, ὥστε νὰ πάρῃ τόσα ὁ ἓνας ὅσα καὶ ὁ ἄλλος;

—Δὲ χρειάζεται δὲ καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα, γι' αὐτό, εἶπε ὁ Σπυράκης. Δύο πρέπει νὰ πάρῃ ὁ ἓνας, δύο ὁ ἄλλος.

—ὦ! ὦ! φώναξε ὁ Βερβερίτσας κι ὁ Γιούρης με θαυμασμό. Καὶ πὼς τὸ ξέρεις σὺ αὐτό;

—Μπα! Καὶ πὼς νὰ μὴ ξέρω πὼς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα; Ἀδικὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο;

—Μὰ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο! Μαθαίνουν λοιπὸν στὸ σχολεῖο πὼς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα;

Καὶ οἱ τρεῖς ἐπῆγαιναν στὸ Σχολεῖο.

—Χά, χά, χά, στὸ σχολεῖο τὰ μαθαίνουν ὅλα! ἀπάντησε με περηφάνεια ὁ Σπυράκης.

—ὦ! αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο πολὺ! Τὰ ξέρεις λοιπὸν ἐσύ ὅλα;

—Μά... βέβαια, σχεδὸν ὅλα. Ζεύρω καὶ λογαριάζω ἕως τὰ ἑπτὰ ἐπὶ ἑπτὰ, τοὺς ἄλλους ἀριθμοὺς δὲν τοὺς θυμοῦμαι καὶ τόσο καλά.

Ὁ Γιούρης καὶ ὁ Βερβερίτσας τὰ ἔχασαν μπρὸς σαυτὴ τὴν καταπληκτικὴ σοφία τοῦ Σπυράκη.

Θελήσανε ὅμως νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν καλὴ του συμβουλή· μάζεψαν τὰ μῆλα ἀπὸ τὸ χαντάκι καὶ βάλθηκαν νὰ τὰ μοιράσουν σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα.

—Μά! καλέ, αὐτὰ εἶναι τὰ μῆλα μου! φώναξε ὁ Σπυράκης.

—Νάτα τώρα! ὡς κι αὐτὸ τὸ ξέρε! εἶπαν ὁ Γιούρης κι ὁ Βερβερίτσας. Καλὲ αὐτὸ τὸ παλληκαράκι ὅλα τὰ ξέρε. Δὲ θὰ ἦταν ἄσχημα, ἀληθινά, νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς στὸ σχολεῖο, νὰ γίνουμε σοφοὶ κι ἐμεῖς! ἔ;

—Ἐλᾶτε λοιπὸν! εἶπε ὁ Σπυράκης. Ἐλᾶτε μαζί μου· κι ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Χώνεσθε ἀπὸ κάτω στὰ θρανία καὶ δὲ σᾶς βλέπει κανένας· πρέπει ὅμως νὰ καθήσετε φρόνιμα, γιατί στὸ σχολεῖο δὲν κάνει νὰ γίνονται ἀνησυχίες.

—Δὲ μᾶς λές; μὴν εἶναι τίποτε σκύλοι ἐκεῖ μέσα; ρώτησε ὁ Γιούρης.

—Σκύλοι; Ἄκου κεῖ τί λέει! Γίνεται νὰ εἶναι σκύλοι στὸ σχολεῖο; Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔρχεται καμμιὰ φορὰ ὁ Πρίς μαζί μὲ τὸν Κωστάκη, τὸ παιδί τοῦ ἐκκλησάρη καὶ τρυπώνει μέσα στὴν τάξη, ἐμεῖς ὅμως τὸν βγάζουμε ἀμέσως ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Μὰ ἂν μᾶς δαγκάση;

—Ὁ Πρίς νὰ δαγκάση; Ἄ! μπά! Εἶναι τόσο ἡμερος καὶ καλός, ποὺ ἅμα τὸν πιάνω ἀπὸ τὴν οὐρά, ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γελά!

Ἀλήθεια, γελοῦσε ὁ Πρίς;... Ὁ Γιούρης καὶ ὁ Βερβερίτσας κοιτάχτην μὲ ἀπορία. Πρώτῃ φορὰ ἄκουαν πὼς γελοῦν καὶ οἱ σκύλοι. Τί μαθαίνει ὅμως κανεὶς ἅμα πηγαίνει στὸ σχολεῖο! Ἴσως θὰ μάθαιναν κι αὐτοὶ νὰ γελοῦν! Ἀποφάσισαν λοιπὸν οἱ δυὸ φίλοι νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο μαζί μὲ τὸ Σπυράκη.

—ὦ! δὲν εἴμαστε φοβιστάρηδες ἐμεῖς! εἶπε ὁ Γιούρης.

Ὁ δρόμος δὲν ἦταν μακρινὸς γιὰ δυὸ τέτοιους λεβέντες. Φθάσανε γρήγορα στὸ σχολεῖο ὁ Γιούρης κι ὁ Βερβερίτσας

καὶ κατῶρθωσαν μὲ τόση τέχνη νὰ τρυπώσουν κάτω ἀπὸ τὰ θρανία, ποὺ δὲν τοὺς ἐπῆρε κανεὶς μυρουδιά! Τὰ παιδιὰ εἶχανε καθήσει στὶς θέσεις τους, κι ὁ δάσκαλος ἦρθε καὶ ἀρχισεν νὰ τὰ ἐξετάζη στὸ μάθημα τῆς ἡμέρας.

—Ὁκτὼ φορές ὀκτὼ, πόσα κάνουν;

—ὦ! αὐτὸ εἶναι πιο μεγάλη ζαλάδα παρὰ τὸ πόσο κάνουν δύο φορές δύο! σκέφθηκαν ὁ Γιούρης καὶ ὁ Βερβερίτσας κι ἐτέντωσαν τὰ αὐτιά τους.

Ἀλλά, πρὶν προχωρήσῃ ἡ ἐξέταση, ὁ Πρίς, ὁ σκύλος τοῦ ἐκκλησάρη καὶ τρυπώνει μέσα στὴν τάξη. Ἦταν φανερό, πὼς αὐτὸς ὁ Πρίς ἦταν συνειθισμένος νὰ τὸν βγάζουν ἔξω, γιατί εἶχε κατεβάσει τὴν οὐρά, κι ἐγύριζε νὰ χωθῇ στὰ θρανία ἀπὸ κάτω. Ἐξαφνα ὅμως ἀρχίζει νὰ μυρίζεται, νὰ ρουθουνίζη...μουρρ...μπρρ...

—Ἐξω, Πρίς, φώναξε ὁ δάσκαλος.

—Ἐξω γρήγορα!

Ὁ Πρίς ὅμως εἶχε χωθῇ κι ὅλας ἀποκάτω στὸ θρανίο, ὅπου εἶχε μυριστῇ κάτι τι τὸ πολὺ ὑποπτο καὶ ἀρχισε νὰ γαυγίζη. Εὐτυχῶς ἦταν ἓνα παράθυρο ἀνοικτό. Χόπ! χόπ! χόπ! τρία πηδήματα ἐπάνω ἀπὸ τὰ τραπέζια καὶ τὰ θρανία. Τὰ παιδιὰ σαστίσανε, ἅμα εἶδαν τὸ Γιούρη καὶ τὸ Βερβερίτσα νὰ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸν Πρίς νὰ τοὺς ἀκολουθῇ. Ἀναστάτωση, φωνές καὶ γέλοια· ὅλοι τρέξανε στὸ παράθυρο. Κεῖνη τὴν ἡμέρα, κανεὶς δὲν ἔμαθε πόσα κάνουν τὰ ὀκτὼ φορές ὀκτὼ.

Ὁ Γιούρης κι ὁ Βερβερίτσας ἔτρεχαν πηλάλα νὰ φθάσουν στὸ δάσος κι ὁ καλὸς καὶ ἡμερος Πρίς ἔτρεχε νὰ τοὺς φθάσῃ. Δὲν ἦταν ὅμως τώρα καθόλου ἡμερος καὶ καλὸς ὁ Πρίς· ἡ οὐρά του ἀνέμιζε ψηλὰ κι ἡ γλῶσσα του ἦταν κρεμασμένη ἔξω, δὲν πρόφθανε οὔτε νὰ γαυγίζη· ἐβγαζε κάτι παραπονιάρικα οὐρλιάσματα, ὅπως κάνουν οἱ ὅμοιοι τοῦ σκύλου, ἅμα βροῦν φρέσκα τάχνάρια κανενὸς λαγοῦ.

Τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ βάστηξε ὡς στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ὁ Βερβερίτσας ἐγνώριζε τὴ δουλειά του· μ' ἓνα πήδημα σκαρφάλωσε πάνω σένα πεῦκο κι ἐγίνε ἀφαντος μέσα στὰ

φουντωτά κλαδιά. 'Ο Πρίς στάθηκε, στη ρίζα του πεύκου και ἄρχισε νὰ γαυγίζει σὰν τρελλός.

Γιὰ ποῖο λόγο νὰ γαυγίζει;

'Ο Βερβερίτσας δὲν ἦταν τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φωλιά του καὶ ὁ Πρίς ὅταν ἐχόρτασε ἀπὸ γαύγισμα, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ μὲ κατεβασμένη τὴν οὐρὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γιούρης μ' ὅλη τὴν ἡσυχία του τοῦ εἶχε φύγῃ καὶ εἶχε χωθῇ μέσα στὸ δάσος.

Ὅταν τὰ πράγματα ἡσύχασαν καὶ δὲ φαινόταν πειὰ πουθενὰ ὁ Πρίς, οἱ δύο σύντροφοι συναντήθηκαν σένα χαμόκλαδο ἀπο κάτω. "Ἄν ἐπρόφθαναν νὰ μάθουν νὰ γελοῦν, τότε βέβαια θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος στὸ δάσος ἀπὸ τὰ χά, χά, χά. Ἀλλὰ ἂν καὶ δὲν ἤξεραν ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ ἀνθρώπου, ἔδειξαν τὴ χαρὰ τους μὲ τὸ δικό τους τρόπο. "Ἐκαμαν μάλιστα καὶ ἀστεῖα πάνω σ' αὐτὸ πού τοὺς συνέβη, ὅπως συνειθίζουν νὰ στεῖνται οἱ σκίουροι καὶ οἱ λαγοὶ μέσα στὸ πυκνὸ δάσος.

"ὦ! δὲν εἶμαστε φοβητσάρηδες ἐμεῖς, εἶπεν ὁ Βερβερίτσας κοροϊδεύοντας μὲ τοὺς πῆδους πού ἔδινε ὁ Γιούρης ὅταν τοὺς κυνηγοῦσε ὁ Πρίς.

—Τρομάρα μου! δὲν εἶχα ξανακούσῃ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ Πρίς! εἶπε ὁ Γιούρης πού δὲν ἤξερε πῶς νὰ δικαιολογηθῇ!

—'Ο Πρίς εἶναι τόσο καλὸς καὶ ἡμερος! "Ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γελά, ἅμα τὸν πιάνουν ἀπὸ τὴν οὐρὰ! ξαναεἶπεν εἰρωνικά ὁ Βερβερίτσας.

—Κι ἐμεῖς πού ἐθαρροῦσαμε πῶς ὁ Σπυράκης τὰ ἤξερε ὅλα!

—Χμ! Μαθαίνουν βέβαια πολλὰ πράγματα στὸ σχολεῖο. Δὲν σημαίνει ὅμως, ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα ἅμα ξέρουν πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα!

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

Μιά φορὰ ζοῦσε σὲ μιὰ μεγάλη πόλῃ τῆς Περσίας, πού λεγόταν Βαγδάτη, ἓνας κουρέας. Τὸνομα τοῦ κουρέα αὐτοῦ ἦταν Ἀλῆς. 'Ο Ἀλῆς ἦταν ἓνας κουρέας ξακουσμένος. Κανένας δὲν ἦταν τόσο ἐπιτήδειος νὰ ξυρίσῃ ἓναν ἄνθρωπο ἢ νὰ τοῦ κόβῃ τὰ μαλλιά, ὅσον ὁ Ἀλῆς.

"Ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς πλούσιους τῆς Βαγδάτης ὁ Ἀλῆς τοὺς ἐξοῦριζε καὶ τοὺς ἔκοβε τὰ μαλλιά τους γι' αὐτὸ κι ἐγίνε πλούσιος. Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ἀλῆς, ἀπὸ τὰ πολλὰ λεπτὰ πού ἔκαμε, γένηκε περήφανος καὶ μὲ τὸ τίποτα ἔβριζε τοὺς πελάτες του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ ξακουσμένος, ὅπως σὰς εἶπα, ἄλλοι φεύγανε μὰ καὶ νέοι ἔρχονταν στὸ κουρεῖο κι ἔτσι τὸ μαγαζὶ ἦταν πάντα γεμάτο.

Ἐνὰ ἀπόγευμα, πού ὁ Ἀλῆς στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ κουρείου του, πέρασεν ἓνας χωρικός μὲ ἓνα γαῖδαρο φορτωμένο ξύλα καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀλῆ νὰγοράσῃ τὸ φορτίο μὲ τὰ ξύλα.

Τὰ καυσόξυλα ἦταν σπάνια στὴν Βαγδάτη καὶ ὁ Ἀλῆς ἤθελε νὰ τ' ἀγοράσῃ, ἀλλὰ ἤθελε καὶ νὰ γελάσῃ τὸ χωρικὸ γιὰ νὰ τὰ πάρῃ φθηνά.

"Ἐδωσε, λοιπόν, στὸν ξυλοκόπο καλὴ τιμὴ γιὰ τὸ φορτίο τοῦ γαϊδάρου. Ὁ δυστυχισμένος χωρικός χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν πονηρία τοῦ κουρέα παραδέχθηκε καὶ ἀμέσως ξεφόρτωσε τὰ ξύλα καὶ τὰ παράδωσε τοῦ Ἀλῆ. Ἀφοῦ ὁ ξυλοκόπος ἀκούμπησε στὸ μαγαζὶ τὰ ξύλα ἐζήτησε νὰ πληρωθῇ.

—Τί! ἐφώνασεν ὁ κουρέας, ἀκοῦν καλὰ τὰ αὐτιά σου; Τί θέλεις νὰ πῆς παλιάνθρωπε, καὶ μοῦ ζητᾷς λεπτὰ προτοῦ μοῦ παραδώσῃς ὅσα μοῦ ὑποσχέθηκες;

—Καλὰ καὶ δὲν τὰ ξεφόρτωσα ὅλα τὰ ξύλα; ἀποκρίθηκεν ὁ χωρικός. Νὰ τα τὰ βλέπεις καὶ μόνος σου.

—“Οχι δὲν μοῦ τᾶδωσες ὅλα, εἶπεν, ὁ Ἀλῆς καὶ δὲν θὰ πάρης οὔτε λεπτό, ἂν δὲν μοῦ τὰ παραδώσης.

—Τί λές, Κύριε, εἶπεν ὁ δυστυχισμένος ξυλοκόπος δὲν βλέπεις πῶς δὲν μοῦ ἔμεινεν ἄλλο ἀπὸ τὸ σαμάρι στὸ γαῖδοῦρι μου;

—Δὸς μου το λοιπὸν ἀμέσως, μοῦγγρισεν ὁ Ἀλῆς. Πρέπει νὰ μοῦ δώσης καὶ τὸ σαμάρι γιατί αὐτὸ ἦταν ἡ συμφωνία μας!

—Ἀλήθεια; καὶ ποῦ ἀκούσθηκε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ πηγαίνει μαζί μὲ τὸ φορτίο καὶ τὸ σαμάρι; ξαναεἶπεν ὁ φτωχὸς ξυλοκόπος.

—Ἀρνιέσαι λοιπὸν νὰ μοῦ παραδώσης τὸ σαμάρι; τοῦ λέει ὁ Ἀλῆς.

—Μάλιστα, τὸ ἀρνιέμαι. Δὲν εἶναι οὔτε δίκιο, οὔτε τίμιο νὰ τὸ ζητῆς, γιατί ποτὲ στὸν κόσμον δὲν εἶδε κανέναν νὰ πουλιέται καὶ τὸ σαμάρι μαζί μὲ τὰ ξύλα.

—Αὐτὴ δὲν εἶναι δική σου δουλειά. Δόσε μου ὅσα ξύλα πρέπει νὰ μοῦ δώσης ἀκόμα καὶ ἄιντε νὰ κόψης τὸ λαιμό σου. Ἀλλοιῶς θὰ μετανιώσης. Ὁ ξυλοκόπος ὅμως δὲν ἦταν ἄνθρωπος φοβιτσάρης. Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ ποῦ οἱ διαβάτες σταμάτησαν νὰκούσουν.

Ὁ κουρέας, ἅμα εἶδε τὸν ξυλοκόπον νὰ φωνάζῃ ἔτσι, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἀρπάζει τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸ γαῖδαρο καὶ τὸ βάζει στὸ κουρεῖο του. Ὁ ξυλοκόπος δὲν ἤξευρε πιά τί νὰ κάνῃ. Μόνος του ἔβλεπε πῶς δὲν θὰ κατῶρθωνε νὰ ξαναπάρῃ τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸν πρόστυχον ἐκεῖνον κουρέα, οὔτε τὰ χρήματα ποῦ τοῦ χρωστοῦσε, γιὰ αὐτὸ ἔτρεξεν ἀμέσως σένα καδῆ, καὶ τοῦ εἶπε τί τοῦ συνέβαινε.

Ὁ καδῆς ὅμως ποῦ πῆγεν ἦτο πελάτης τοῦ Ἀλῆ καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ καυμένος ὁ ξυλοκόπος πηγαίνει σέναν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸν συμβούλευσεν νὰ καθίσῃ στ’ αὐγά του καὶ νὰ μὴ προσβάλλῃ ἓνα πλοσιον ἄνθρωπο. Πῆγε τέλος σέναν τρίτο καδῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τίποτε.

Ὁ ξυλοκόπος, τώρα, ὅσο χωριάτης κι ἂν ἦταν κατάλαβε

πῶς ὅλοι αὐτοὶ ἦταν φίλοι τοῦ Ἀλῆ καὶ ὅτι τοῦ κάκου κόπιαζε.

Ἀφοῦ σκέφθηκε κάμποσιν ὥρα βρῆκε πῶς τὸ καλύτερο ἦταν νὰ πάῃ στὸ βασιλεῖο καὶ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν του.

Πῆγε λοιπὸν καὶ βρῆκεν ἓνα γραμματισμένον ἄνθρωπον καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ γράψῃ μιὰν ἀναφορὰ ὅπου νὰ λήῃ τί τοῦ συνέβη μὲ τὸν κουρέα. Ὅταν ἡ ἀναφορὰ ἦταν ἔτοιμη τὴν πῆρε καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὸ παλάτι.

Περίμενε κάμποσιν ὥρα ὡς ὅτου ἔρθῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ παλατιοῦ καὶ πάρῃ τὴν ἀναφορὰ του. Σὲ λίγη ὥρα ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποῦ πῆρε τὴν ἀναφορὰ φώναξε τὸ χωρὶκὸ μέσα, ὅπου τὸν ἤθελεν ὁ βασιλεῖς.

—Ἀκουσε, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεῖς, ὁ κουρέας ἔχει δίκιο, σύμφωνα μ’ ἐκεῖνα ποῦ γράφεις στὴν ἀναφορὰ σου. Ἐκαμες συμφωνία μὲ τὸν Ἀλῆ· πρέπει νὰ τὴ φυλάξης, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλεῖο. Δὲν βλέπω λοιπὸν καμμιὰ σωτηρία γιὰ σένα παρὰ μόνο νὰ βαστήξῃ ὅλα τὰ ξύλα ὁ κουρέας· αὐτὸ δηλαδὴ ποῦ ζητᾶ κι αὐτός. Ἐκα, κοντά, τοῦ λέει, σιγὰ ὁ βασιλεῖς καὶ τοῦ κάνει νόημα μὲ τὸ χέρι. Ἀφοῦ ὁ ξυλοκόπος πλησίασε, ὁ βασιλεῖς τοῦ ψιθύρισε λίγα λόγια στ’ αὐτὸ καὶ ἀμέσως ὁ ξυλοκόπος ἔφυγε χαρούμενος.

Μετὰ δυὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ κουρέας εἶδε μὲ μεγάλη του ἀπορία τὸν ξυλοκόπον νὰ μπαίνει στὸ μαγαζί του σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε μεταξύ τους.

—Ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου ποῦ εἶναι ἀπέξω θέλουμε νὰ ξυρισθοῦμε, μᾶς ξυρίζεις;

—Ὅριστε κύριε! μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση θὰ σᾶς ξυρίσω καὶ τοὺς δύο.

—Καὶ πόσο θέλεις καὶ γιὰ τοὺς δύο;

—Μιὰ δραχμὴ, μιὰ δραχμὴ μόνον ἀπάντησεν ὁ κουρέας.

Ὁ ξυλοκόπος ἔβγαλε τὴν δραχμὴ καὶ τὴν ἔδωκε προκαταβολικῶς στὸν κουρέα καὶ κάθισε νὰ ξυριστῇ.

Ὅταν ὁ κουρέας τοῦ ἔκοψε τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά καὶ

μάλιστα με μεγάλη προσοχή και περιποίηση, ρώτησε το χωρικό ποῦ ἦταν ὁ σύντροφός του.

—Περιμένει ἔξω, ἀποκρίθηκεν ὁ ξυλοκόπος· θὰ τὸν φέρω ἐγὼ μέσα ἀμέσως.

Αὐτός εἶναι ὁ σύντροφός σου;... Αὐτὸν μοῦ ἔφερες λοιπόν νὰ ξυρίσω; Ἐξω ἀπ' ἐδῶ, ἔξω ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ κουρεῖο, ξαναγύρισε μετὰ τὸ γαῖδαρό του.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ σύντροφός μου, εἶπε, ξύρισε τον!

Ὁ κουρέας ἐγένεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ἀφρίζε, γούρλωνε τὰ μάτια του, ἔσφιγγε τὰ χέρια του:

—Νὰ ξυρίσω τὸν γαῖδαρο! εἶπε. Μήπως δὲν φθάνει ποῦ καταδέχθηκα νὰ λερῶσω τὰ χέρια μου με σένα καὶ τώρα

με βρίζεις καὶ μοῦ ζητᾷς νὰ σοῦ ξυρίσω τὸ γαῖδαρο; τσακί- σου γρήγορα μὴ σοῦ σπάσω τὰ πόδια!

—Πῶς! ἐφώνησεν ὁ ξυλοκόπος, ἀκοῦν καλὰ τ' αὐτιά μου; ὑποστηρίζεις πῶς ἡμπορεῖς νὰ με διώξης ἀπὸ τὸ κουρεῖο σου χωρὶς νὰ κάμης ὅ,τι συμφωνήσαμε;

Ἡ λύσσα τοῦ κουρέα δὲν περιγράφεται, ποῦ ἄκουε τὰ ἴδια λόγια ποῦ εἶπε στὸν ξυλοκόπο ὅταν τοῦ πῆρε τὸ σαμάρι. Κι ὁ ξυλοκόπος ποῦ φοβήθηκε μὴ τὸν σκοτώσῃ ὁ λυσσασμένος κουρέας ἐβγῆκε βιαστικά κι ἐπῆγε κατ' εὐθεαν στὸ βασιλεῖο καὶ ἀφηγήθηκεν ὅσα συνέβησαν.

—Φέρε μου γρήγορα τὸν Ἀλῆ μαζί με τὰ ξυράφια του διὰ ταξεν ὁ βασιλεῖς ἓνα του ἀξιωματικό.

Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύριζε μετὰ τὸ φίλο μας τὸν κουρέα, ποῦ κατατρομαγμένος δὲ σκεφτόταν πιά νὰ παίξῃ κανένα παιχνίδι ὅπως πρῶτα.

—Γιατὶ ἀρνιέσαι νὰ ξυρίσης τὸν σύντροφο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; ρώτησεν ὁ Χαλίφης. Μήπως δὲν κάματε τέτοια συμφωνία;

Ὁ Ἀλῆς ἀποκρίθηκεν ἀφοῦ ἔσκυψε ὡς τῇ γῇ:

—Πολυχρονεμένε καὶ σοφώτατε βασιλεῖ, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔκαμα τέτοια συμφωνία, ἀλλὰ ποῦ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πῶς ἓνας ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ σύντροφο ἓνα γαῖδαρο;

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο πράγμα, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεῖς· ἓνας ξυλοκόπος ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ σύντροφο ἓνα γαῖδαρο. Ἐσὺ βέβαια δὲν τὸ ἔβαλες αὐτὸ στὸ νοῦ σου, ὅπως κι αὐτὸς δὲ σκέφθηκε ὅτι μαζί με τὰ ξύλα θὰ ἔπαιρνες καὶ τὸ σαμάρι. Ὅμως στὴ συμφωνία ποῦ ἔκαματε ἔχει δίκιο.

Ὁ κουρέας ἀναταράχτηκεν ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ μιλήσῃ, ἀλλ' ὁ βασιλεῖς δὲν τὸν ἀφῆκε.

—Λοιπόν, ἐμπρὸς τοῦ λέγει, ξύρισε τὸν γαῖδαρο, ὅπως ἔκαματε συμφωνία καὶ χωρὶς ν' ἀργήσης καθόλου!

Ὁ Ἀλῆς ἀναγκάσθηκε τότε νὰρχίσῃ τὸ ξύρισμα καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα καζάνι νερὸ με σαποῦνι γιὰ νὰ κάνῃ σαπούνάδα τοῦ γαϊδάρου ἀπὸ τὸ κεφάλι ἴσα με τὴν οὐρά.

Τὸ ξύρισμα τοῦ γαϊδάρου ἔπρεπε νὰ γίνῃ καλὸ καὶ με

προσοχή κατά τή συμφωνία τους. Ὁ κουρέας βασανιζόταν μιὰ βδομάδα γιὰ τὸ ξύρισμα αὐτό, ἀφοῦ χάλασεν ὅλα του τὰ ξυράφια καὶ τὸ πρᾶγμα τὸ ἔμαθαν ὅλοι στὴν πόλη. Πολλοὶ ἐχάρηκαν πὺν εἶδαν νὰ ἐξευτελίζεται ὁ ψωροπερήφανος καὶ πρόστυχος κουρέας καὶ ἄνθρωποι κάθε λογῆς ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸ ξύρισμα τοῦ γαιῖδάρου.

Οἱ καλύτεροι μάλιστα πελάτες δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βαστήξουν τὰ γέλοια τους βλέποντας τὸν Ἀλῆ νὰ σαπουνίζει καὶ νὰ ξυρίζει τὸ γαιῖδαρο. Ὅταν ὁ κουρέας τελείωσε, ὁ βασιλιᾶς τὸν ἐφοβέρισε καὶ τὸν ἔδιωξε ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ τί παθαίνουν οἱ περήφανοι καὶ τσιγκούνηδες. Ὁ φτωχὸς ξυλοκόπος ἀφοῦ πῆρε μιὰ καλὴ ἀμοιβή ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ γύρισε στὸ σπίτι του πολὺ εὐτυχισμένος. Ὅλη ἡ Βαγδάτη βοοῦσεν ἀπὸ τὰ παινέματα γιὰ τὸ βασιλιᾶ πὺν ἡ σοφία του ἦταν ὅση καὶ ἡ δικαιοσύνη του.

Αὐτὰ παθαίνουν ἀγαπητοί μου, οἱ ψωροπερήφανοι καὶ τσιγκούνηδες, πὺν νομίζουν πὺς εἶναι κάτι αὐτοὶ καὶ κανέναν ἄλλον.

ΤΟ ΣΑΛΙΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Η ΣΑΥΡΑ

«Ἀκοῦστε με, ἔλεγεν ὁ Σάλιαγκας σὲ δυὸ μικρότερα ἐξαδέλφια του, ἡ Σαύρα εἶναι ἀνυπόφορη μὲ τὴν περηφάνειά της καὶ τίς καυχησιές της. Κουφάθηκαν τ' αὐτιά μου νὰ τὴν ἀκούω νὰ μοῦ μιλά γιὰ τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ τὴν εὐγενική της φύτρα. Πότε μᾶς λέει ὅτι στὴν Αἴγυπτο ἔχει θεῖο τὸν Κροκόδειλο πασσᾶ· πότε πὺν ἔχει ἐξάδελφο τὸν Ἀλιγάτορα.

Ἐ! τὰ μάθατε λοιπὸν μπαρμπάδες; ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ φόρο εἰς τὰ κινητὰ σπίτια καὶ ἀλοῖμόν σας! εἶπεν ἡ Σαύρα εἰς τὰ τρία σαλιγγάρια, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀργότερα τῆς ἔδωκε ἓνα πολὺ καλὸ μάθημα, μὲ τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ψωροῦπερηφανεύεται.

Κάποτε λέει πὺς ὁ πρόγονός της Γαβιάλος εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, πὺς ἡ οὐρά της φέρνει εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ξεπερνᾷ στὸ δρόμο καὶ τὰ πιὸ εὐκίνητα ποντίκια καὶ πατατὶ καὶ πατατᾶ... ἐμᾶς δὲ ὀλοένα μᾶς κοροϊδεύει γιὰ τὸ περπάτημά μας καὶ τὰ σπίτια μας... Φθάνει πιά πρέπει νὰ τῆς παίξω κανένα παιγνίδι γιὰ νὰ τῆς τρίψω τὴ μύτη».

Καὶ ἐνῶ ὁ Σάλιαγκας ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη, νὰ πὺν ἔ-

φθασεν ἡ Σαύρα καὶ ἄρχισε κατὰ τὴ συνήθειά της νὰ κοροϊδεύῃ τὰ τρία σαλιγκάρια.

—Ἐ, μπαρμπάδες, τὰ μάθατε τὰ νέα;

—Ὁχι, τί νέα πάλι;

—Θέλετε νὰ τὰ μάθετε; Νά, λοιπόν: Τὸ δημόσιο ἐπειδὴ ἔχει πολλὰ ἔξοδα καὶ δὲν τοῦ φθάνουν οἱ φόροι ποὺ ἔχει βάλει, ἀποφάσισε νὰ βάλῃ φόρο πέντε φράγκα στὰ κινητὰ σπίτια. Ἀνοίξετε λοιπὸν τὰ πουγγιά σας δυστυχισμένα σαλιγγάρια, γιατί καθὼς τρέχετε μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο νὰ μπορέσετε νὰ κάμετε λαθρεμπόριο.

—Μικρὴ μου κυρία, εἶπε τὸ σαλιγκάρι πειραγμένο, ἂν καὶ τὰ πόδια μου δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖα, δὲν θὰ πῇ πῶς δὲν μποροῦν νὰ περάσουν κάθε ἐμπόδιο καὶ νὰ τρέχουν χιλιόμετρα ὁλόκληρα. Θέλεις νὰ κάνωμεν ἓνα μαραθώνιο ἀγῶνα δρόμου;

—ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ Σαύρα νάτα μας! καὶ μαραθώνιο δρόμο.

Μοῦ φαίνεται, φιλαράκο, πῶς δὲν θέλεις νὰ ἐπαναλάβῃς ἐσὺ τὴν ἱστορία τοῦ Λαγοῦ καὶ τῆς Χελώνας ἢ νομίζεις πῶς θὰ ἡμπορέσης νὰ ἐκμεταλλευθῇς τὴν ποιητικὴ φαντασία μου καὶ τὴ σοφία μου ἢ μήπως θὰ μοῦ ρίξης στὸ δρόμο χρυσόμηλα γιὰ νὰ μὲ προσπεράσῃς ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὰ μαζεύω. Δὲν κάνω ἐγὼ τὴν ἀνοησία τῆς Ἀταλάντης.

—Καθόλου μάλιστα, σοῦ μιλῶ πολὺ σοβαρὰ κι ἂν δέχεσαι νὰ τρέξῃς μαζί μου θὰ παρακαλέσουμε τὴν κυρία Κουκουβάγια νὰ κανονίσῃ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἀγῶνος, καὶ νὰ ὀρίσῃ πόσα χρήματα θὰ βάλουμε γιὰ τὸ στοίχημα.

—Τόκα, λοιπὸν κουμπᾶρε.

Καὶ ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, ἡ Σαύρα ἔκαμε μιὰ τούμπα γρήγορη τάχα γιὰ νὰ πιάσῃ μιὰ πεταλοῦδα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ νὰ δείξῃ πῶς εἶναι ζῶο εὐκίνητο πολὺ.

Τὰ δυὸ ἄλλα σαλιγκάρια, θαύμασαν πολὺ τὴν εὐκίνησιν αὐτῇ τῆς Σαύρας καὶ ἄρχισαν νὰ κοροϊδεύουν τὸν ἐξάδελφό τους Σάλιαγκαν, γιατί τὸ παράκαμε μὲ τὸ νὰ θέλῃ ν' ἀγωνισθῇ στὸ δρόμο μὲ τὴ Σαύρα.

Ὁ Σάλιαγκας τοὺς καθυσύχασε καὶ ψιθύρισε στὸ αὐτί τους

κάτι, ποὺ φαινόταν πῶς ἦταν πολὺ παράδοξο, πολὺ διασκεδαστικὸ, γιατί καὶ τὰ τρία ἐξαδέλφια γελάσαν τόσο δυνατὰ ποὺ παρ' ὀλίγο ν' ἀσκαζοῦν τὸ κοκκαλένιο σπίτι τους.

Τὸ βράδυ, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συνεννοήθηκαν μὲ τὴν κυρὰ Κουκουβάγια γιὰ τὸ στοίχημα ποὺ ἔβαλαν, καὶ τὴν παρα-

Τὸ σαλιγκάρι καὶ ἡ σαύρα ἐπῆγαν στὴν κυρὰ-κουκουβάγια καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ ἐπιτροπὴ στὸν ἀγῶνα τους.

κάλεσαν νὰ γίνῃ κριτὴς στὸν ἀγῶνα. Ἡ σοφὴ κυρία δέχτηκε νὰ κανονίσῃ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἀγῶνα κι ἀφοῦ σκέφθηκε καλὰ καὶ ἀρίθμησεν ἓναν ἓναν τοὺς ὅρους, ποὺ τῆς ἔφερνε στὸ νοῦ ἡ σοφία της.

Τὸ διάστημα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τρέξουν ἦταν μιὰ σειρά

ἀπὸ δώδεκα κοτρώνια πού βρισκόνταν ἐκεῖ στὸ δρόμο. Γιὰ νὰ προλάβουν κάθε ἀπάτη καὶ δόλο, ἔβαλαν κάτω στὴ βάση τοῦ κοτρωνιοῦ, σὰ βιβλίο ἐλέγχου, ἓνα λαχανόφυλλο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δρομεῖς ἔπρεπε κατὰ τὸ πέρασμά του νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του. Ἐκτὸς τούτου ἔπρεπε νὰ παρθοῦν μέτρα καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνα ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ κάθε ἑνὸς ἀγωνιστοῦ. Ἔτσι στὸ Σάλιαγκα πού θὰ τὸν ἐμπόδιζεν ἡ σκόνη νὰ τρέξη τοῦ δόθηκεν ἡ ἄδεια νὰ τρέξῃ στὰ χορτάρια, ἐνῶ ἡ Σαύρα θὰ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ γεμάτο ἄμμο μονοπάτι, μὲ τὸ ὁποῖο συνδεόταν τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο κοτρῶνι.

Τὸ στοίχημα ἦταν ἑκατὸ δραχμὲς πού μετρήθηκαν καὶ δόθηκαν γιὰ φύλαξη στὸν κύριο Τυφλοπόντικα, πού τᾶθαψε στὰ ὑπόγειά του· ἐπάνω δὲ στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου ἔβαλε τὴ σφραγίδα τῆς ἡ δεσποινὸς Μέλισσα.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάγια ὦρα γιὰ τὸ τρέξιμο ὥρισε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ὁ Κόκκορας ἀνάλαβε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ ξεκινήματος. Πολὺ πρὶν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἡ φλύαρη Καρακάξα εἶχεν εἰδοποιήσῃ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους καὶ τοῦ κάμπου γιὰ τὸν ἀγῶνα πού θὰ γινόταν. Καθισμένοι στὰ τριγυρινὰ κοτρώνια σκορδαλοὶ καὶ καρδερίνες, σπουργίτια, καὶ ἀηδόνια περίμεναν μὲ περιέργεια· ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μαλώνουν· τὸ ἓνα ὑποστήριζε πὼς θὰ νικοῦσε ὁ Σάλιαγκας. Τὸ ἄλλο ὑποστήριζε τὸ ἐνάντιο. Ἔτσι ἔβαλαν καὶ πολλὰ στοιχήματα μεταξύ τους.

Ὁ Κουνέλης ἐπιθεώρησε καὶ ἐξέτασε καλὰ τὸ μέρος· ὅταν δὲ μιὰ παιγνιδιάρικη καρδερίνα τὸν ρώτησε ποῖος θὰ νικήσῃ, ὁ Κουνέλης, ἐπειδὴ ἤξερε καλὰ τὰ διάφορα ἐμπόδια, εἶπε μὲ ὕφος μυστηριῶδες.

—Ἔ! ἔ! γιὰ μένα πού τὰ ξέρω καλὰ τὰ μέρη αὐτά, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ νικήσῃ ὁ...

—Ἀλλὰ ποιός; ρώτησεν ἡ Καρδερίνα.

Ὁ Κουνέλης οὔτε ἀπάντησε κἄν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἥλιος ἐβγήκε. Οἱ ἀγωνιστὲς ἐχαιρέτισαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ εὐγένεια καὶ ὅταν οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ

ἡλίου ὥρμησαν σὰν τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ὁ Κόκκορας σάλπισε τὸ κοκορικὸ τοῦ ξεκινήματος.

Ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὀρμητικοὶ κι οἱ δύο. Ἀποφασισμένη γιὰ καλὰ νὰ νικήσῃ ἡ Σαύρα, ἔτρεχε γρήγορα καὶ πίσω τῆς ἄφηνεν ἓνα μικρὸ αὐλάκι. Ὅταν ἔφθασε στὸ πρῶτο κοτρῶνι εἶδεν ὅτι ὁ Σάλιαγκας εἶχε προσπεράσει ἀφοῦ εἶχε ὑπογράψῃ κι ὅλας. Ἡ Σαύρα ἔμεινε κατάπληκτη ἀπὸ αὐτὸ κι ἀποφάσισε νὰ διπλασιάσῃ τὴν ταχύτητά της.

Στὸ δεύτερο κοτρῶνι, ὁ Σάλιαγκας εἶχε φθάσῃ πάλι πρῶτος. ὦ! διάβολε! Ἀλλ' ἡ Σαύρα δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα πού κουράζονται εὐκολα· γι' αὐτὸ ἔβαλεν ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ φθάσῃ πρώτη στὸ τρίτο κοτρῶνι.

—Αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε πλησιάζοντας στὸ τρίτο κοτρῶνι, νίκησα!

Ἀλλ' ὄχι! ὁ Σάλιαγκας εἶχε πιά σφραγίσῃ τὸ λαχανόφυλλο καὶ ἡ Σαύρα παρατήρησε τὸ ὄστρακό του καὶ τὰ κέρατά του πού χανόνταν μέσα στὴν πρῶτὴν ὀμίχλη. Σκέφθηκε τότε πὼς τῆς ἔμεναν ὀχτῶ ἀκόμα κοτρώνια, καὶ πὼς ὁ Σάλιαγκας ὅσο κι ἂν ἔκανε στὸ τέλος ἤθελε ἀποστάσῃ γιατί κουράζεται εὐκολα, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε γερά πόδια, ὅλο νεῦρα, πού δὲν εἶχε κανένα ἄλλο ζῶα.

Στὸ τέταρτο κοτρῶνι, ὁ Σάλιαγκας ἦτο προχωρημένος ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας! Ὑπογράφε μ' ἓνα περήφανο μονόγραμμα τὸ λαχανόφυλλο καὶ ἔφευγεν ἀμέσως. Ἡ Σαύρα ὑποπτεύθηκε δυὸ σπουργίτια καὶ ὑπέθεσε ὅτι αὐτὰ μεταφέρανε τὸν ἀντίπαλό της πετώντας. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ προσέξῃ καὶ ἔτρεξε στὰ τέσσερα μὲ τὴ μύτη κατὰ τὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπάτη.

Ἡ προφύλαξη αὐτὴ δὲν τῆς ἔφερε καμμιά ὠφέλεια, μόνο πού τὴν ἔκαμε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα της καὶ νὰ κάμῃ μεγαλύτερη τὴν ἀπόσταση πού τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ Σάλιαγκα καὶ τὸ πέμπτο κοτρῶνι.

Τὸ ἴδιο συνέβη ὡς τὸ ἐνδέκατο κοτρῶνι. Κάθε φορά ὁ Σάλιαγκας ἔφθανε δυὸ τρία λεπτὰ πρωτύτερα ἀπὸ τὴν Σαύρα, πού ἂν καὶ ἦταν κουρασμένη δὲν ἔχανε τὶς ἐλπίδες της. Ἡ

λύσσα τῆς ἔδινε δύναμη στὰ πόδια. Ἦλπιζεν ἀκόμη ἡ Σαύρα πῶς μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια θὰ κατῴρθωνε νὰ φθάσῃ πρώτη.

Τότε ἔβαλε ὅλη τῆς τῆ δύναμη καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰ σφαῖρα τουφεκιοῦ.

Τῆς φαινόταν πῶς τὸ τεράστιο κοτρῶνι, τὸ τελευταῖο τέρμα, ὁλοένα μεγάλωνε καὶ ὅτι πλησιάζει! Καὶ στ' ἀλήθεια μόνο λίγα μέτρα τὴν χωρίζαν ἀπὸ τὸ κοτρῶνι!

Ἡ Σαύρα τότε ἄκουσε τὰ ἄλλα πουλιά καὶ τὰ ζῶα νὰ ζητωκραυγάζουν καὶ νόμισε πῶς ὅλα αὐτὰ γίνονταν γι' αὐτήν. Ἀλλοίμονο ὅμως ὄχι! Δὲν ζητωκραύγαζαν γι' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀντίπαλό της. Τὸ μπράβο αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν Σάλιαγκα πού ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του καὶ στὸ τελευταῖο κοτρῶνι καὶ δίπλα τῇ λέξῃ θρίαμβος.

Ὅταν ἔφθασεν ἡ Σαύρα καὶ εἶδε τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀντιπάλου της νόμισε πῶς ὄνειρευόταν καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ κεφαλάκι της καὶ νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ της.

—Μὰ πῶς γίνεται νὰ νικηθῶ ἀπὸ τὸ παληοσαλιγκάρι αὐτό;

Καὶ βέβαια ἦταν πολὺ παράδοξον αὐτό. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ τί κατεργαριά εἶχε παιχθῇ σὲ βάρος τῆς δυστυχισμένης Σαύρας. Ὅλοι μας ξεύρομεν ὅτι τὰ σαλιγκάρια εἶναι σχεδὸν ὅλα ἴδια καὶ ὁμοιάζουν πολὺ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Λοιπὸν τί νομίζετε πῶς κάνει ὁ Σάλιαγκας; Πέρνει δώδεκα ἄλλα σαλιγκάρια καὶ καθένα ἀπὸ αὐτὰ βάζει κοντὰ εἰς ἓνα κοτρῶνι ἔτσι πού ὅταν ἐπερνοῦσεν αὐτὸς δὲν ἔχανε καιρὸ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦταν ἐτοιμασμένα ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλφους του. Ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ Σαύρα ἢ κακομοῖρα τί νὰ σοῦ πρωτοκάμῃ μὲ τὰ πόδια της μόνο, αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωμένη ὄχι μόνο νὰ τρέχῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπογράψῃ μόνῃ της καὶ ἔτσι ἔχανε πολὺν καιρὸ καὶ γι' αὐτὸ νικήθηκε ἀπὸ τὸν Σάλιαγκα.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ πού παίχθηκεν σὲ βάρος τῆς Σαύρας εἶχεν ἓνα ὥραϊον ἀποτελεσμα, γιατί χαμήλωσε τὴ μύτη της

καὶ τῆς ἔδωσεν ἓνα καλὸ μάθημα, πῶς δὲν πρέπει νὰ περηφανεύεται κανεὶς πολὺ.

Τὰ ἑκατὸ φράγκα τοῦ στοιχήματος ξωδεύτηκαν γιὰ ἓνα καλὸ τραπέζι, πού μ' αὐτὸ παρηγορήθηκεν ἡ Σαύρα γιὰ τὸ πάθημά της. Ὅταν κατόπιν τῶρριξαν στὸ κρασί, ἡ κυρὰ Κουκουβάγια ἔκαμε πρόποση γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παραμυθιοῦ αὐτοῦ, ὅπως τὸ πάθημα τῆς Σαύρας τοὺς γίνῃ ὠφέλιμο μάθημα. Ἀπὸ τότε ἡ Σαύρα δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά, σεβόταν τὰ Σαλιγκάρια, γιατί κατάλαβε καὶ μόνῃ της πιά ὅτι ἡ ψωροπερηφάνεια καὶ τὰ παχυὰ λόγια δὲν εἶναι προτέρημα, ἀλλὰ τὰ δυὸ χειρότερα ἐλαττώματα.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΥ

Μιά φορά ήταν ένας εργατικός άνθρωπος, πού είχε ένα παιδάκι. Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦταν τόσο μικρουλάκι ὅπου ὅταν ἡ μαμά του τὸ ἔβαζε στὴν παλάμη της δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἓνα της δάχτυλο. Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἐπειδὴ ἦταν τόσο μικρουλάκι τὸ ὠνόμασαν Πίτσι-κό-κο.

Μιά μέρα ὅπου ἡ μητέρα τοῦ Πίτσι-κό-κου ἀνακάτωνα ἀ-
λεύρι μὲ νερὸ μέσα σὲ μιὰ λεκάνη γιὰ νὰ κάμη τηγανίτες, ὁ

Πίτσι-κό-κος, τὴ στιγμὴ πού ἡ μητέρα του εἶχε ἄλλοῦ γυ-
ρίση τὰ βλέμματα, σκαρ-
φάλωσε στὴ λεκάνη γιὰ νὰ
ἰδῇ τί κάνει ἡ μητέρα του,
ἀλλὰ κατὰ κακὴ του τύχη
γλύστρησε καὶ ἔπεσε μέσα
στὴ ζύμη μὲ τὸ κεφάλι. Ὅ-
ταν ἔπειτα ἡ μητέρα ἔρριξε
τὴν τηγανίτα μέσα στοὺς τη-
γάνι, καὶ ἄρχισε νὰ τσιτσι-
ρίζεται, ἔβαλε τὰ πηδήματα

καὶ τίς φωνές ὅπου ἡ μητέρα του φοβήθηκε πὼς στοίχειωσε
ἡ τηγανίτα καὶ τὴν πέταξε μὲ ὅλο τὸ τηγάνι στοὺς δρόμο.

Σὲ λίγο κάποιος διαβάτης τὴν πῆρε καὶ μόλις βγήκε ἔξω
ἀπὸ τὸ χωριό, κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου γιὰ νὰ τὴν
φάη. Ὅταν ὁ διαβάτης ἄρχισε νὰ κόβῃ σὲ κομμάτια τὴν τη-
γανίτα, ὁ Πίτσι-κό-κος ἔβαλε τίς φωνές καὶ χόρευε μέσα σ'
αὐτή. Ὁ διαβάτης πετᾷ ἀπὸ τὸ φόβο του τὰ κομμάτια καὶ
τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἔτσι ὁ Πίτσι-κό-κος ἐγλύτωσε καὶ γύρισε
στὴ μητέρα του.

Μίαν ἄλλη μέρα ὅπου ἡ μητέρα τοῦ Πίτσι-κό-κου ἐπῆγε
ν' ἀρμέξῃ τὴν ἀγελάδα τους, τὸ διαβολάκι ὁ Πίτσι-κό-κος
ἔτρεχε ἀπὸ κοντά της. Τότε ἡ μητέρα του τὸν ἔδεσε μὲ μιὰ

κλωστή σ' ἓνα γαῖδουράγκαθο γιὰ νὰ μὴ παραπατήσῃ
καὶ πέσει πουθενά. Ἡ ἀγελάδα ὅμως μόλις εἶδε τὸ γαῖδου-
ράγκαθο τὸ ἔκανε μιὰ χαψιά καὶ ἔτσι κι ὁ Πίτσι-κό-κος πᾶει
στὴν κοιλιὰ τῆς ἀγελάδας. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

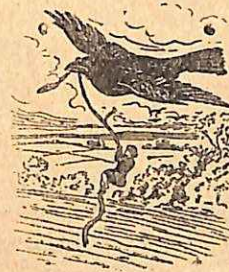
—Μαμά! μαμά!

—Ποῦ εἶσαι παιδί μου; τοῦ φωνάζει ἡ μαμά του.

—Ἐδῶ μέσα στὴν κοιλιὰ, στὴν κοιλιὰ τῆς ἀγελάδας!

Ἡ μητέρα τοῦ Πίτσι-κό-κου ἐφώνησε πρὸς ἄλλες γειτόνισες
καὶ τὴν βοήθησαν καὶ ἀφοῦ ἀνοιξαν τὸ στόμα τῆς ἀγελάδας
πετάχτηκε ἔξω ὁ Πίτσι-κό-κος.

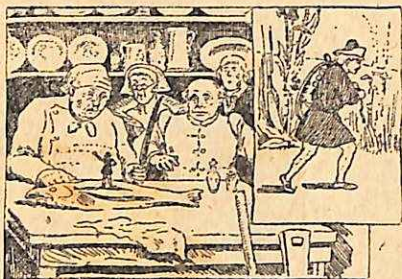
Ἀλλὰ τὰ βάσανα τοῦ Πίτσι-κό-κου δὲν ἐτελείωσαν ἔδῳ.

Σὲ λίγες μέρες ἡ μητέρα του τὸν ἐπῆρε στὰ χωράφια ὅπου αὐ-
τὴ ἐθέριζε. Ὁ Πίτσι-κό-κος ἔπαιζε μὲ ἓνα καμτοῖ πού ἦταν γινω-
μένο ἀπὸ ἓνα ἄχυρο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσεν ἓνας κό-
ρακας, τὸν ἐνόμισεν γιὰ σιτάρι καὶ τὸν ἐπῆρε στὸν ἀέρα. Ὅταν
σὲ λίγο ὁ κόρακας κάθισε στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς ἐνὸς σπιτιοῦ
κοντὰ στὴ θάλασσα, ὁ Πίτσι-κό-κος ἄφησε μὲ τρόπο τὸ στάχυ
καὶ ἔτρεξε καὶ κρύφθηκε. Τί δυστυχία του ὅμως. Ὁ Γίγαντας
ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ τὸν εἶδε καὶ τὸν ἔκαμε μιὰ χαψιά.
Ὁ Πίτσι-κό-κος τὸ μάθημά του τὸ ἤξευρε καλὰ καὶ ἀρχίζει
νὰ χορεύῃ μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ Γίγαντα καὶ νὰ σκαρ-
φαλώνῃ στὸν λάρυγγά του. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀνάγκασε
τὸ Γίγαντα νὰ τὸν ξεράσῃ στὴ θάλασσα. Κατὰ δυστυχία
του ὅμως ἔπεσε πάλι μέσα στοὺς στόμα ἐνὸς μεγάλου ψαριοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ψαράδες τοῦ βασιλιᾶ ἔπιασαν τὸ ψάρι στὰ δίχτυα τους. Ὅταν ὁ μάγειρος ἔσχισε τὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ γιὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ ὁ Πιτσικόκος πετάχτηκεν ἔξω μ' ἓνα πῆδημα. Ὁ μάγειρος τὸν ἔβαλε σ' ἓνα πιᾶτο καὶ τὸν ἔφερε στὸν βασιλιᾶ, ποὺ τᾶχασε γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ Πιτσικόκος ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα εἶχε τόσον ἐξαντληθῇ ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ὁ βασιλιᾶς περίεργος γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἱστορία τοῦ Πιτσικόκου κάλεσε γιὰ νὰ τὸν κάνῃ καλὰ μιὰ μάγισσα ποὺ ἦρθε πάνω σ' ἓνα ἀμάξι ποὺ ἔσερναν τρεῖς νυχτερίδες.

Ὅταν σὲ λίγες ἡμέρες ἡ μάγισσα ἔκανε ἐντελῶς καλὰ τὸν

Πιτσικόκο τὸν ἐκάλεσεν ὁ Βασιλιᾶς καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τίς περιπέτειές του τόσο εὐχαριστήθηκε ποὺ τὸν κράτησε μαζί του καὶ τὸν ἔκανε ἵππεά καὶ τοῦ ἔδωσεν ἀντὶ ἄλογο ἓνα καλοθρεμμένο ποντικό. Ὁ Πιτσικόκος σ' ἓν ἵππεάς τῆς Α.Μ. τοῦ βασιλιᾶ διακρίθηκε πρὸ παντὸς σέναν πόλεμό του μὲ μιὰ γάτα, ποὺ ρίχτηκε νὰ τοῦ φάῃ τὸ ἄλογο.

Τέλος μιὰ ἡμέρα μπλέχτηκε στὰ δίχτυα μιᾶς μεγάλης ἀράχνης, ποὺ τὸν πῆρε γιὰ μιὰ μεγάλη μύγα.

Ὑστερα ἀπὸ πόλεμο μὲ τὴν ἀράχνη, ὁ Πιτσικόκος σκοτώθηκε παληκαρίσια σ' ἓν ἀνδρεῖος στρατιώτης. Ὑστερα ἀφοῦ ἡ ἀράχνη τὸν τύλιξε μὲ τὸ ὑφάδι τῆς τοῦ ρούφηξε τὸ αἷμα ὡς τὴν τελευταία σταλαματιά. Ὁ βασιλιᾶς καὶ ὅλος ὁ κόσμος λυπήθηκαν γιὰ τὸν ἐνδοξο θάνατο τοῦ Πιτσικόκου

κι ἀφοῦ τὸν ἔθαψαν κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά τοῦ ἔκαμαν ἓνα τάφο ποὺ πάνω τοῦ ἔγραψαν.

Ἐδῶ εἶναι θαμμένος ὁ ἀνδρεῖος καβαλάρης τοῦ βασιλιᾶ

ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ

ποὺ σκοτώθηκε πολεμώντας παληκαρίσια μὲ μιὰν ἀράχνη!

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ο ράφτης ενός χωριοῦ εἶχε μιὰ κατσίκα καὶ οἱ τρεῖς γυιοὶ του πήγαιναν κάθε μέρα, μὲ τὴν ἀράδα νὰ τὴν βόσκουν.

Μιὰ μέρα, ὁ μεγαλύτερος τὴν πῆγε στὸ νεκροταφεῖο ποὺ ἔφαγε τρυφερὸ χορτάρι ὅσο ἤθελε. Στὸ δρόμο γυρίζοντας τὴ ρώτησε:

— Κατσίκα μου ἔφαγες ἀρκετὸ χορτάρι;

Κι αὐτὴ ἀποκρίθηκε:

— Δὲ θέλω πειὰ οὐτ' ἓνα κομματάκι χορταράκι, γιατί ἔφαγα ὅσο ἤθελα.

Μιὰ φορὰ ποὺ ἡ κατσίκα γύρισε στὸ στάβλο, ὁ γέρο ράφτης ρώτησε τὸ γυιό του ἂν αὐτὴ ἔφαγε ὅσο ἤθελε κι ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲ θέλει πειὰ ν' ἀγγίξη οὐτ' ἓνα κομματάκι χόρτο γιατί ἔφαγε ὅσο ἤθελε.

Μὰ ὁ ράφτης ποὺ δὲν ἐβεβαιώθηκεν ὅλως διόλου, πῆγε στὸ στάβλο καὶ ρώτησε τὴν κατσίκα ἂν ἔφαγε ἀληθινὰ ὅσο ἤθελε. Μὰ πόσο παραξενεύτηκε ἀκούοντας τὴ κατσίκα νὰ τοῦ ἀποκριθῇ:

«Πῶς νὰ μὴν εἶμαι πεινασμένη,

«Μέσα στὰ μνήματα νὰ βόσκω

«Ἐμποροῦσα νὰ χορτάσω;»

Θυμωμένος ὁ ράφτης ὥρμησε στὸ γυιό του φωνάζοντας: Μοῦπες ψέμματα πῶς ἡ κατσίκα ἔφαγε ὅσο ἤθελε· αὐτὴ εἶναι ἀκόμα πεινασμένη.

Κι ἀρπάζοντας τὴν πῆχη του ἐχτύπησε τὸ γυιό του καὶ τὸν ἔδιωξε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δεύτερος γυιὸς πῆγε νὰ βοσκήσῃ τὴν κατσίκα κι ἔπαθε κι αὐτὸς τὰ ἴδια· ὁ παρέρας του τὸν ἐβγαλεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὴν τρίτη μέρα βγῆκε μὲ τὴν ἀράδα του ὁ ὑστερνὸς ὁ γυιὸς νὰ βοσκήσῃ τὸ ζῶο κι ἔπαθε τὴν ἴδια ἱστορία.

Ο γέρο ράφτης ποὺ τώρα πειὰ ἦταν μοναχὸς του ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ ὁ ἴδιος τὴν κατσίκα στὸ λιβάδι. Τὴν ἐφύλαε καὶ βεβαιώθηκε πῶς ἔφαγε ὅσο ἤθελε καὶ τὸ βράδυ τὴ ρώτησε:

— Ἐφαγες ἀρκετά, κατσίκα;

Καὶ σ' αὐτὰ ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν θέλω οὐτ' ἓνα κομματάκι χορτάρι, γιατί ἔφαγα ὅσο ἤθελα κι ἐχόρτασα.

Τότε ὁ ράφτης τὴν ἔφερε στὸ σπῖτι καὶ τὴν ἔδεσε στὸ στάβλο· μὰ πρὶν νὰ τὴν ἀφήσῃ τὴν ρώτησε:

— Ζέρεις καλά, πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ ἔφαγες ἀρκετά;

Μὰ ξαφνίστηκε ἀκούοντας τὴν κατσίκα νὰ τοῦ λέῃ:

«Πῶς νὰ μὴν εἶμαι πεινασμένη,

«Μέσα στὰ μνήματα νὰ βόσκω

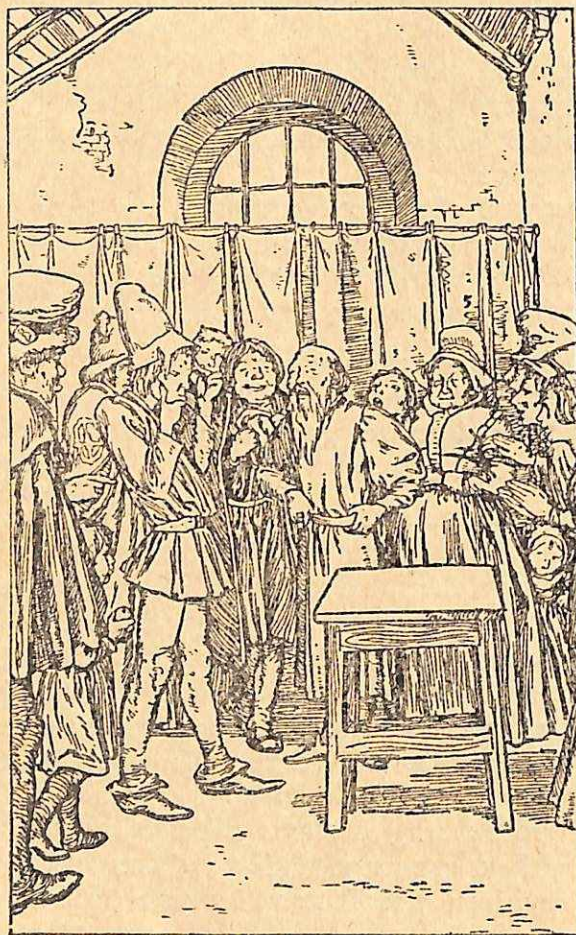
«Ἐμποροῦσα νὰ χορτάσω;»

Τάχασεν ὁ ράφτης καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀνάστροφα· κατάλαβε πόσο ἄδικο εἶχε μεταχειρισθῇ τοὺς γυιούς του. Κι ἀποφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸ ζῶο μ' ἓναν ἀστεῖο τρόπο. Ἐσαπούνισε τὸ κεφάλι τῆς κατσίκας καὶ τὸ ἐξύρισε ὁλότελα. Ἐπειτα ἄρπαξεν ἓνα καμιτσίκι κι ἔδιωξε τὸ ζῶο.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ μεγάλος γυιὸς εἶχε μπεῖ σ' ἓνα μαραγκὸ κι ἔμεινε σ' αὐτὸν πολλοὺς μῆνες γιὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνη. Σὰν ἔμαθε κι ἐτελείωσε, ὁ μάστοράς του εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὸν τοῦ χάρισε ἓνα τραπέζι, ποὺ ἂν καὶ ἡ ὄψη του δὲν φανέρωνε τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο, εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη χάρι. Ἐφτανε νὰ πῇ κανένας: «Τραπέζι, σερβίρίσέ μου ἓνα γιόμα!», γιὰ νὰ σκεπαστῇ ἀμέσως μ' ἓνα ἄσπρο τραπέζομάντηλο, μαχαίρια, περούνια καὶ πιάτα γεμάτα μὲ κάθε λογῆς νόστιμα φαγιά.

Βλέποντας πῶς δὲν θὰ εἶχε πειὰ ποτὲ ἀνάγκη νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, ὁ νέος συλλογίστηκε νὰ πάῃ πάλι πίσω στὸν πατέρα του γιὰ νὰ δῇ ἂν τοῦ εἶχε περάσῃ ὁ θυμὸς. Στὸ δρόμο ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ μιὰ νυχτιά

σ' ένα χάνι γεμάτο κόσμο. Τὸν καλέσανε νὰ δειπνήσῃ μαζί με τοὺς ἄλλους ταξιδιώτες, μὰ αὐτὸς ἀποκρίθηκε:

Εἶδε τότε πῶς τὸ τραπέζι εἶχεν ἀλλαχτεῖ.

—Τὸ ἐναντίο, ἐγὼ θὰ τοὺς κάμω τὸ τραπέζι.

Καὶ βάζοντας τὸ τραπέζι του στὴ μέση τῆς σάλας εἶπε: «Σερβίρισέ μου ἓνα δεῖπνο, τραπέζι!», κι ἀμέσως αὐτὸ σκε-

πάστηκε μὲ νόστιμα φαγιά. Ὅλοι καθήσανε στὸ τραπέζι κι ἐφάγανε μὲ τὴν καρδιά τους· σ' αὐτὸ τὴν καιρὸ, ὁ ξενοδόχος ποὺ κύτταζεν ἀπὸ τὴ γωνιά του, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἐνὰ τραπέζι σὰν κι αὐτὸ θὰ ἔκανε πολὺ καλὰ τὴ δουλειά του».

Ὅταν ὁ νέος καὶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τοῦ πῆγαν νὰ πλαγιάσουν, ὁ ξενοδόχος ἔβαλε στὴ θέση αὐτοῦ τοῦ τραπεζιοῦ ἓνα ἄλλο ὅλως διόλου παρόμοιο ποὺ ἴσα-ἴσα ἔτυχε νὰ ἔχη· καὶ τὸ πρῶνι ὁ μαραγκὸς ἔφυγε χαρούμενος ἀπὸ τὸ χάνι χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου πῶς τὸ τραπέζι ποὺ πῆρε μαζί του δὲν ἦταν τὸ καλὸ τραπέζι.

Σὰν ἔφτασε στὸ σπίτι, ὁ πατέρας του τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ τὸν ρώτησε γιατί ἐσήκωνεν ἔτσι στὴ ράχη του ἓνα τέτοιο παληοτράπεζο. Ὁ γυιὸς τοῦ ἐξήγησε πῶς αὐτὸ ἦταν ἓνα τραπέζι ποὺ σοῦ ἔκανε ὅ,τι κι ἂν ἤθελες καὶ παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ καλέσῃ φίλους γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὴ μαγικὴ δύναμί του.

Μόλις συνάχτηκαν οἱ καλεσμένοι, ὁ γυιὸς πρόσταξε τὸ τραπέζι νὰ σερβίρῃ ἓνα γιόμα· μὰ γιὰ μεγάλη του στενοχωρία τίποτα δὲν παρουσιαζότανε. Εἶδε τότε πῶς τὸ τραπέζι εἶχεν ἀλλαχθῇ καὶ τόσο ντράπηκε μὴ πιστέψουν πῶς ἠθελε νὰ γελάσῃ τὸν πατέρα του, ποὺ ἔφυγε.

Σ' αὐτὸν τὸν καιρὸ, ὁ δεύτερος γυιὸς τοῦ ράφτη εἶχε μπῆ σ' ἓνα μυλωνᾶ κοντά, γιὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνη του. Σὰν ἐμοθήτεψε καὶ θάφευγε, ὁ μυλωνᾶς τοῦ χάρισεν ἓνα γαῖδοῦρι λέγοντάς του πῶς αὐτὸ ἦταν ἓνα παράξενο ζῶο, γιατί δὲν ἔστεκε οὔτε νὰ τὸ φορτώσουν οὔτε νὰ τὸ ζέψουν. Ὅπως, εἶπεν ἀκόμα ὁ μυλωνᾶς, αὐτὸς ὁ γαῖδαρος δίνει χρυσάφι. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸν βάλῃς ἀπάνω σ' ἓνα σεντόνι καὶ νὰ τοῦ φωνάξῃς:

«Δῶσε μου χρυσάφι!» καὶ τὰ φλουριά θὰ πέφτουν σὰν βροχὴ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ νέος μυλωνᾶς ἀποφάσισε τότε νὰ πᾶν τὰ βρῇ πάλι τὸν πατέρα του, ἀφοῦ εἶχε τώρα τὸν τρόπο νὰ εἶναι πλούσιος γιὰ τὶς ἐπίλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς του. Στὸ δρόμο, ἐστάθηκε

κι αὐτὸς γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του στὸ ἴδιο τὸ χάνι ποὺ εἶχαν κλέψῃ τὸ τραπέζι τοῦ ἀδερφοῦ του.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο γύρεψε τὸ λογαριασμὸ καὶ βάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη του εἶδε πὼς δὲν εἶχε πειὰ οὔτε μιὰ δεκάρα. Τότε παρακάλεσε τὸν ξενοδόχο νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή γιὰτὶ θὰ πῆγαινε νὰ τοῦ φέρῃ τὰ χρήματά του. Πῆγε λοιπὸν στὸ στάβλο πέρνοντας μαζί του καὶ τὸ τραπεζομάντηλο.

Ὁ ξενοδόχος ποὺ ἦταν πολὺ περίεργος τὸν ἀκολούθησε κρυφὰ-κρυφὰ καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Καὶ εἶδε τὸν ταξιδιώτη του νὰ ξαπλώνῃ τὸ τραπεζομάντηλο στὸ πάτωμα νὰ φέρῃ σ' αὐτὸ ἀπάνω τὸ γαῖδοῦρι, καὶ στὴ μαγικὴ προσταγὴ «δῶσε μου χρυσάφι!» μιὰ χρυσῇ βροχῇ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ζώου. Σ' αὐτὸ ἀπάνω ὁ ξενοδόχος γύρισε πίσω χωρὶς κρότο στὸ χάνι, ὅπου ὁ μυλωνᾶς τὸν ἀντάμωσε σὲ λίγο καὶ πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ του. Τὴ νύχτα ὁ κακὸς ξενοδόχος σηκώθηκε, πῆρε τὸ μαγικὸ γαῖδοῦρι καὶ ἔβαλεν ἓνα ἄλλο στὸν τόπο του.

Ὅταν γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ ὁ μυλωνᾶς, ὁ πατέρας του τὸν ἐδέχτηκε μὲ χαρὰ μὰ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου τὸ γαῖδοῦρι. Μὰ ὅταν ἔμαθε τί θαυμαστὸ ζῶο ἦτανε, ἔτρεξε νὰ φέρῃ τοὺς γειτόνους του καὶ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ ἰδοῦνε τὸ γαῖδοῦρι ποὺ ἔκανε χρυσάφι. Ὁ νέος μυλωνᾶς ἀπλωσε κατὰ γῆς ἓνα σεντόνι ἔφερε τὸ γαῖδοῦρι ἀπάνω σ' αὐτὸ καὶ φώναξε: «Δῶσε μου χρυσάφι!» Μὰ οὔτε ἓνα φλουρὶ δὲν ἐκύλισε κάτω! τὸ δυστυχημένο τὸ παιδί κατάλαβεν ἀμέσως πὼς τοῦ εἶχαν παίξῃ κάποιον παιχνίδι. Σὰν τὸν μεγαλείτερό του ἀδερφό, τόσο ντράπηκε κι αὐτός, ποὺ ἔφυγε.

Καὶ τί εἶχεν ἀπογίνῃ ὁ μικρότερος; Μπῆκε σ' ἓνα τορναδόρο κι εἶχε δουλέψῃ πολὺ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνη. Οἱ ἀδερφοὶ του τοῦ γράψανε γιὰ νὰ τοῦ ἐξιστορήσουν, τὴν ἀτυχία τους, ὥστε ἤξερε καλὰ τὴν ἱστορία τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τοῦ γαῖδουριοῦ.

Σὰν ἔμαθε τὴν τέχνη, ὁ μάστοράς του τοῦ ἔδωκεν ἓνα σακκὶ λέγοντάς του:

—Θάβρῃς μέσα ἓνα χοντρὸ μπαστοῦνι· ἂν ποτε σὲ κακοποιήσῃ κανένας, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φωνάξῃς: «Ἐβγα μπαστοῦνι!» κι αὐτὸ θὰ πηδήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σακκὶ καὶ θὰ χτυπάῃ τὸν ἐχτρώ σου ἕως νὰ τοῦ πῆς: «Ἐμπα μέσα μπαστοῦνι!».

Σὲ λίγο ὁ μικρότερος θέλησε κι αὐτὸς νὰ γυρίσῃ στὸ πατρικὸ του σπῆτι. Στάθηκε κι αὐτὸς στὸ χάνι ποὺ τ' ἀδέρφια του εἶχαν χάσῃ τὰ χαρίσματά τους καὶ γνωρίζοντας τὸ τί εἶχε γίνῃ ἀποφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸν ξενοδόχο. Δειπνῶντας λοιπὸν, ἀκούμπησε τὸ σακκὶ στὸ τραπέζι καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ εἶπε πὼς εἶχε μέσα ἓνα θησαυρὸ ποὺ ἄξιζε πειὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ μαγικὰ γαῖδούρια καὶ τὰ μαγικὰ τραπέζια τοῦ κόσμου. Ὁ ἀχόρταγος ξενοδόχος νομίζοντας πὼς τὸ σακκὶ εἶναι γεμᾶτο διαμάντια, ἀποφάσισε νὰ τὸ κλέψῃ.

Τὸ βράδυ ὁ νέος πῆγε νὰ πλαγιάσῃ καὶ διώρθωσε τὸ σακκὶ κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του σὰν μαξιλάρι. Ὅταν ὁ ξενοδόχος πίστεψε πὼς κοιμήθηκε ὁ νέος, μπῆκε σιγὰ-σιγὰ στὴν κάμαρά του κι ἄρχισε νὰ τραβᾷ ἀλαφρὰ-ἀλαφρὰ τὸ σακκὶ. Ὁ νέος τορναδόρος ποὺ ἦταν τὸ ἐναντίο πολὺ ξύπνιος, ἐφώνασεν ἄξαφνα: «Ἐβγα μπαστοῦνι!» κι ὥς ποὺ νὰ γυρίσῃς νὰ δῇς πετάχτηκε τὸ μπαστοῦνι κι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν ξενοδόχο.

Ὁ νέος κρατοῦσε τὰ πλευρά του ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ στὰ ὑστερὰ εἶπε στὸν ξενοδόχο:

—Τὸ μπαστοῦνι δὲ θὰ σταθῇ καὶ θὰ σὲ χτυπᾷ ἀκατάπαυστα, ἂν δὲ μοῦ δώσης τὸ μαγικὸ τραπέζι καὶ τὸ μαγικὸ γαῖδοῦρι.

Ὁ ξενοδόχος ἦταν τόσο τσακισμένος ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ μὲ μεγάλη του εὐχαρίστησι ἔδωσε πίσω τὰ κλεμμένα.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ νέος γύρισε στὸν πατέρα του, ἔστειλε νὰ βρῇ τοὺς ἀδερφοὺς του καὶ τοὺς ἔδωσε τὰ πράγματά τους. Βροχῇ ἀπὸ φλουριά ἔπεσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γαῖδαρου καὶ τὸ τραπέζι μόλις στήθηκε στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ σκεπάστηκε μὲ ἓνα λαμπρὸ δεῖπνο.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ γέρο ράφτης δὲν εἶχε πειὰ ἀνάγκη νὰ δουλεύῃ· αὐτὸς καὶ τὰ τρία παιδιὰ του ἔζησαν ἀπὸ ἐκεῖ κι ὕστερα μέσα στὰ πλούτη καὶ στὴν εὐτυχία.

Ἡ κατσίκα ποὺ ἦταν ἡ αἰτία καὶ τράβηξαν ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, ντράπηκε τόσο πολὺ ποὺ εἶδε πῶς τὴν ξυρίσανε καὶ πῆγε νὰ κρυφτῇ στὴ φωληὰ μιᾶς ἀλεποῦς. Ὄταν γύρισε ἡ ἀλεποῦ, φοβήθηκε ποὺ εἶδεν ἕνα τέτοιο ζῶο φαλακρό, ὠπλισμένο μὲ δυὸ κέρατα κι ἔτρεξε νὰ βρῇ τὴ γειτόνισσά της τὴν ἀρκοῦδα. Αὐτὴ εἶπε πῶς θὰ τῶκανε βέβαια νὰ βγῇ ἔξω, ὅ,τι κι ἂν μποροῦσε νὰ εἶναι, μὰ σὰν εἶδε τὰ φλογερὰ μάτια τῆς κατσίκας τῶστρινεν ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ. Ἰσια-ἰσια ἐκείνη τὴ στιγμή ἦρθε μιὰ μέλισσα· ἀκούοντας πῶς ἕνα παράξενο πρᾶμμα εἶχε φωλιάσει στὴν τρυπα τῆς ἀλεποῦς τὸ πῆρε ἀπάνω της νὰ τὸ διώξῃ. Καὶ καθίζοντας ἀπάνω στὸ γυμνὸ κεφάλι τῆς κατσίκας τὴν ἐκέντρωσε μὲ τόση δύναμι, ποὺ ἔφυγε τρέχοντας καὶ κανέναν πειὰ δὲν τὴν ξαναεἶδε.

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΗΓΑΔΙ

Ὁ Φασουλᾶκης ἦταν πολὺ μικροκαμωμένο παιδί. Ὄταν ἐγεννήθηκε δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ ἕνα φασουλάκι, καὶ ἀπὸ τότε τοῦ ἐβγήκε καὶ τὸ ὄνομα Φασουλᾶκης.

Ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα κοπάδι πρόβατα καὶ πήγαινε καὶ τὰ ἔβοσκε στὸ λειβάδι. Μία μέρα ποὺ ἤθελε νὰ πάῃ στὴ χώρα, νὰ πουλήσῃ τυρὶ καὶ βούτυρο, φωνάζει τὸ Φασουλᾶκη καὶ τοῦ λέει:

—Φασουλᾶκη, εἶσαι ἄξιος σήμερα νὰ πᾶς ἐσὺ μὲ τὰ πρόβατα;

—Πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, πατέρα; Στείλέ με καὶ θὰ δῆς.

Τότε ὁ πατέρας του τοῦ λέει πάλι:

—Αὐτὸ μόνο νὰ προσέξῃς· ἂν βρῇς τρία μεγάλα πλατάνια καὶ ἕνα πηγάδι κλεισμένο μὲ μάρμαρο, ὅσο καὶ ἂν διψᾷς μὴν τ' ἀνοίξης νὰ πιῇς νερό, γιατί τὸ πηγάδι αὐτὸ εἶναι μαγεμένο.

—Μεῖνε ἡσυχος, πατέρα, εἶπεν ὁ Φασουλᾶκης.

Ἐπῆρε τὰ πρόβατα καὶ πῆγε νὰ τὰ βοσκήσῃ. Ὄταν τὰ πρόβατα βόσκησαν, ὁ Φασουλᾶκης τὰ πῆγε νὰ πιοῦν νερὸ σὲ κάτι πλατάνια ποὺ ἀπὸ κάτω τους ἔτρεχε ἕνα ρυάκι. Θάπινε κι αὐτὸς γιατί διψοῦσε. Ὄταν ὅμως ἔφτασε τί νὰ δῇ; Τὸ ρυάκι στερεμένο. Τί νὰ κάνῃ τώρα; Ἄλλο νερὸ δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντά. Τὰ πρόβατα διψοῦσαν καὶ βέλαζαν καὶ ἔγλειφαν μὲ τὴ γλῶσσα τὰ χαλίκια.

Ὁ Φασουλᾶκης γυρνᾷ ἀπ' ἐδῶ, γυρνᾷ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ φτάνει κάτω ἀπὸ τρία θεόρατα πλατάνια. Πάει κοντὰ καὶ βλέπει ἕνα στρογγυλὸ μάρμαρο, ποὺ σκέπαζε τὰ χεῖλη ἑνὸς πηγαδιοῦ. Πάνω ἀπὸ τὸ μάρμαρο ἦταν κρεμασμένος ψηλὰ ψηλὰ ἕνας κουβάς ἀσημένιος, δεμένος μὲ τρεῖς ἀλυσίδες ἀπὸ τρία κλωνάρια τῶν τριῶν δένδρων.

Ὁ Φασουλᾶκης στάθηκε πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ ξέρῃ τί νὰ κάνῃ. Νὰ μὴν ποτίσῃ τὰ πρόβατα; Θὰ ἐμποφοῦσαν ὅλα καὶ

πώς θά πήγαινε τὸ βράδυ στὸν πατέρα του; Καὶ εἶχε καὶ ὁ ἴδιος τόση δίψα, ποὺ ἔβγαζε τὴ γλῶσσα ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα σὰν σκύλος. Μὰ πάλιν πῶς νὰ παρακούσῃ τὸν πατέρα του; Ἀφοῦ ἐκεῖνος τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴν ἀγγίξῃ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, θά πῃ πῶς δὲν ἔπρεπε. Μέσα στὴν ἀπορία του βλέπει ἓνα πουλάκι μὲ χρυσὰ φτερά, ποὺ ἐπέταξε κ' ἐκάθισε πάνω στὸν κρεμασμένο κουβὰ καὶ ἐχόρευε καὶ ἐκουνοῦσε ἐδῶ· καὶ ἐγεί τὸν κουβὰ καὶ ἐκελαδοῦσε μὲ ἀνθρωπινὴ φωνή:

Τὸ νεράκι, τὸ νερό,
τὸ νερὸ τὸ καθαρό
ὁ καλότυχος τὸ πίνει
κι ὁ κακότυχος τ' ἀφίνει.

Ὁ Φασουλᾶκης δὲν ἐκρατήθηκε πιά. Σκύφτει καὶ δοκιμάζει νὰ σαλέψῃ τὸ μάρμαρο. Μὰ πῶς νὰ τὸ σείσῃ ποὺ ἦταν μεγάλο καὶ βαρὺ σὰν μυλόπετρα! Ἐκεῖ, ποὺ ἐπολεμῶσε ἄδικα νὰ τὸ ἀνοίξῃ, βλέπει μία χρυσή κλειδωνιά στὴν ἄκρῃ τοῦ μαρμάρου. Ἀλλὰ κλειδί δὲν ἦταν ἐπάνω.

Τότε πάλι τὸ πουλάκι λέγει:

Τὸ καῦμένο τὸ παιδί
θέλει ναῦρη τὸ κλειδί·
ἂν ρωτήσῃ τοῦ τὸ δείχνω
καὶ τὸ παίρνω καὶ τὸ ρίχνω.

Γυρίζει ὁ Φασουλᾶκης κι ἐρωτᾷ:

—Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ κλειδί;

Τότε τὸ πουλάκι ἐτίμησε τὰ στήθη του μὲ τὴν μυτίτσα του κι ἔβγαλε ἀπὸ μέσα του ἓνα μικρὸ μικρὸ χρυσὸ κλειδάκι καὶ τὸ ἔρριξεν ἴσα ἴσα μέσα στὰ χέρια τοῦ Φασουλᾶκη. Καὶ πάλι κελαδεῖ καὶ λέει:

Τὸν κουβὰ τὸν ἀργυρὸ
πᾶρέ τον νὰ πιῇ νερό·
κράτα τον καλὰ στὸ χέρι
κι ὁ Ἀράπης δὲν τὸ ξέρει.

Καὶ ξεφτερουγίζει γύρω γύρω στὸν κρεμασμένο κουβὰ καὶ μὲ τὴν μυτίτσα του ἀνοίγει τρεῖς θηλειές ποὺ τὸν ἐκρα-

τοῦσαν δεμένον στὶς τρεῖς ἀλυσίδες καὶ κρεμασμένον στὰ τρία κλωνάρια τῶν τριῶν δένδρων.

Μὰ ὁ Φασουλᾶκης βιάστηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδωνιά μὲ τὸ κλειδάκι, καὶ τὸ μάρμαρο εὐθὺς ἐξεγλίστρησε, καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτεν ὁ κουβὰς ὁ ἀσημένιος.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ χέρια του, ἔπεσε ὁ κουβὰς μέσα στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ ἀπάνω στὸ νερὸ καὶ ἔκαμε πλάφ. Τὸ πουλάκι ἐτρόμαξε κι ἔφυγε· ὁ Φασουλᾶκης στάθηκεν ἄφωνος γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἐκεῖ, πετιέται μέσα ἀπ' τὸ πηγάδι ἓνας Ἀράπης. Εἶχε τὴν ὄψη γελαστή καὶ ἔδειχνε τὰ κατάσπρα του δόντια. Στὸ κεφάλι ἐφοροῦσε τὸν κουβὰ· τὸν βγάζει καὶ χαιρετᾷ:

—Καλημέρα ἀρχοντόπουλο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἀσημένιο καπέλλο ποὺ μοῦ χάρισες. Ἐλα στὸ κατώγι μου νὰ σοῦ ξεπληρώσω τὴ χάρι.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Φασουλᾶκης νὰ μιλήσῃ ἢ νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὸν τόπο του, τὸν ἀρπάζει ὁ Ἀράπης στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν κατεβάζει στὸ πηγάδι.

—Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέγει, γιατί εἶδε πῶς ἔτρεμε τὸ παιδί· καλὸ θὰ σοῦ κάνω. Ἀπλωσε τὸ χέρι στὸ νερό, κι ὅσο νερὸ πιάνεις, τάλλαρα θὰ γίνωνται μέσ' στὴν παλάμη σου.

—Κύρ Ἀράπη, τάλλαρα δὲν θέλω τώρα· μοῦ φθάνει ὀλίγο νερὸ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὰ πρόβατά μου ἀποκρίνεται δειλὰ ὁ Φασουλᾶκης.

Καὶ ὁ Ἀράπης τοῦ λέγει:

—Τώρα πλιά δὲν ἔχεις πρόβατα.

—Πῶς δὲν ἔχω; Εἶναι ἀπάνω καὶ κάθονται στὸν ἴσκιο διψασμένα.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε· λέγει πάλιν ὁ Ἀράπης, καὶ βγαίνουν οἱ δύο μαζί.

Κοιτάζει τὸ καῦμένο τὸ παιδί, καὶ τί νὰ ἰδῇ! Ὅλα τὰ πρόβατα εἶχαν γίνῃ πέτρες μεγάλες· τὰ ἄσπρα ἄσπρες πέτρες καὶ τὰ μαῦρα μαῦρες πέτρες. Κάθεται τότε κάτω καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ:

—Τί θά πῶ τοῦ πατέρα μου; Πῶς θά πάω στοῦ σπίτι χωρίς πρόβατα;

Κι ὁ Ἀράπης ἔσπευε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ τὸν ἔβλεπε κι ἐγελοῦσε κι ἔδειχνε τὰ κάτασπρα δόντια του.

Μέσα στὰ δάκρυά του ὁ Φασουλάκης κάνει ἔτσι καὶ βλέπει τὸ χρυσὸ πουλάκι, ποῦ κατέβηκε πάλιν σιγὰ σιγὰ. Καὶ τὸ εἶδε ποῦ ἐπῆγε κι ἐτσίμπησε μὲ τὴν μυτίτσα του τὸ κλειδάκι κι ἐκύλισε τὸ μάρμαρο κι ἔφραξε τὸ πηγάδι. Ὑστερα ἐπῆρε τὸ κλειδάκι καὶ πέταξε καὶ ἤλθε καὶ κάθισε ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ εἰς ἓνα κλωνάρι καὶ λέγει:

Σώπασε, καλὸ παιδί,
κ' ἔλα πᾶρε τὸ κλειδί
εἶν' ἡ πόρτα σφαλισμένη
κι ὁ Ἀράπης ἔξω μένει.

Τότε ρίχνει τὸ κλειδάκι στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παίρνει ὁ Φασουλάκης καὶ τὸ κρύβει μέσα στὰ στήθη του. Ὁ Ἀράπης εἶδε τὸ πηγάδι κλεισμένο κι ἀπὸ κεῖ ποῦ ἐγελοῦσε, ἄρχισε τώρα νὰ κλαίῃ κι αὐτός:

—Ἀρχοντόπουλο μου, ἄνοιξε τὴν πόρτα μου κι ὅ,τι θέλεις νὰ σοῦ κάνω.

Τότε ὁ Φασουλάκης τοῦ λέγει:

—Νὰ ζωντανέψης ὅλα τὰ πρόβατα ποῦ τὰ μάγεψες κι ἔγιναν πέτρες.

Ὁ καλὸς σου Ἀράπης ἀρχίζει νὰ δίνη κλωτσιές εἰς τὰ ἄψυχα λιθάρια κι ἐκεῖνα ἐφώναζαν: μπε κι ἐσηκώνοντο ἐπάνω.

Ἀμα ἐσηκώθηκεν ὅλο τὸ κοπάδι, ἐρωτᾷ:

—Ἀρχοντόπουλο μου, τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

—Νὰ μοῦ ποτίσης τὰ πρόβατα.

Τότε ἀρχίζει ν' ἀγκαλιάζῃ ἓνα ἓνα κατὰ σειρὰν τὰ πλατάνια καὶ νὰ τὰ κουνᾷ σὰν νὰ ἦσαν καλάμια. Καθὼς ἐκουνούσε τὰ πλατάνια, ἔτρεχαν σταλαγματιές δροσιᾶς ἀπὸ τὰ φύλλα σὰν βροχή καὶ ἐγέμιζε τὸ στεγνὸ αὐλάκι καὶ ἄρχισαν νὰ πίνουν τὰ πρόβατα.

Πάλι ἐρωτᾷ ὁ Ἀράπης:

—Τί ἄλλο θέλεις;

—Θέλω κι ἐγὼ νὰ πιῶ νερό.

Τότε βγάζει τὸν κουβὰ ποῦ φοροῦσε εἰς τὸ κεφάλι του γιὰ καπέλλο, καὶ φυσᾷ τρεῖς φορές μέσα καὶ τὸν γεμίζει νερὸ ὁλόδροσο καὶ δίνει τοῦ παιδιοῦ νὰ πιῇ.

Ἐκεῖ ποῦ ἔπινε τὸ παιδί τοῦ φωνάζει τὸ χρυσὸ πουλάκι ἀπὸ τὰ δέντρα:

Ἀπ' τ' ἀθάνατο νερὸ
ἦπιες κι ἔγινες γερό.
δός του μιὰ στὰ μαῦρα μοῦτρα
κι ἄλλη μιὰ στὴ μαύρη κούτρα!

Δὲν χάνει καιρὸν ὁ Φασουλάκης· πηδᾷ ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ φθάσῃ, καὶ σηκώνει τὸ χεράκι του καὶ δίνει μιὰ στὰ μοῦτρα τοῦ Ἀράπη καὶ ἄλλη μιὰ στὸ κεφάλι· καὶ μένει ὁ Ἀράπης εἰς τὸν τόπον σὰν ἓνα μαῦρο, καμένο κούτσουρο κι ἐκάπνιζε. Οὔτε ἤμποροῦσε νὰ γνωρισθῇ πῶς ἦταν πρὶν ἄνθρωπος!

Τότε ὁ Φασουλάκης παίρνει τὰ πρόβατα καὶ γυρίζει στοῦ σπίτι, γιὰτὶ φοβήθηκε ἀπὸ τὰ τόσα ποῦ εἶχαν γίνη στοῦ μαγεμένο αὐτὸ τόπο. Τὸ πουλάκι πετοῦσε μαζί του καί, ἅμα ἔφθασαν, ἐκάθισεν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐπάνω σὲ μιὰ μηλιά.

Εὐθὺς ἅμα ἤλθεν ὁ πατέρας του ἀπὸ τὴ χώρα, τὸ παιδί ἄρχισε καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Ἐκεῖνος τὸν ἄκουε μὲ προσοχὴν καὶ ἐζωγραφίζετο μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν ὄψη του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ λέγει ὁ Φασουλάκης:

—Πῶς, πατέρα, χαίρεσαι καὶ δὲν θυμώνεις, ποῦ παράκουσα τὴν συμβουλήν σου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χαθῶ κι ἐγώ, νὰ χάσω καὶ τὸ κοπάδι;

Καὶ ὁ πατέρας ἀποκρίνεται:

—Ὅχι, δὲν μὲ παράκουσες. Αὐτὸ ποῦ ἔγινε ἦταν ἀπὸ καιρὸν γραμμένο νὰ γίνη ἀπὸ κάποιον, μὰ δὲν ἤξευρα πῶς θὰ γίνη ἀπὸ σένα. Ποῦ εἶναι τώρα τὸ χρυσὸ πουλάκι;

—Δὲν ξέρω, πατέρα· ἔξω εἶναι, θαρρῶ ἀπάνω στὴ μηλιά!

Τότε ἄνοιξεν ὁ πατέρας τὴν πόρτα κι ἐκράξε.

—Ἐλα, Βασιλόπουλό μου, κι ἐγὼ νὰ σ' ἐλευθερώσω.

Τὸ πουλάκι πέταξε κι ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά του. Τὸ χά-
ιδεψε ἐκεῖνος σιγὰ σιγὰ, ὕστερα τραβᾷ καὶ βγάζει δύο χρυ-
σὰ φτεράκια ἀπὸ τὰ φτερούγια του, κι ἔξαφνα τὸ πουλάκι
γίνεται ἓνα βασιλόπουλο ὁλόχρυσον ντυμένο. Καὶ τὰ δύο
φτεράκια γίνονται τὸ ἓνα χρυσὸ σπαθὶ καὶ τὸ ἄλλο χρυσὴ
θήκη. Ὁ Φασουλᾶκης ἔσκυψε νὰ γονατίσῃ ἐμπρὸς του, μὰ τὸ
βασιλόπουλο τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ σένα τὸ χρωστῶ, ποὺ λευθερώθηκα ἀπὸ τὰ μάγια
τοῦ Ἀράπη· ἀδελφὸ μου θὰ σὲ κάνω καὶ θὰ ζήσωμε μαζί.
Τὸ κλειδάκι ποὺ κρατεῖς εἶναι δικό μου· πᾶμε στὸ παλάτι μου.
Ἔλα καὶ σύ, πατέρα, μαζί.

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἄνοιξαν τὸ μάρμαρο,
κι ἐπρόσταξε τὸ βασιλόπουλο κι ἐβγήκε μέσα ἀπὸ τὸ πη-
δάδι ἓνα παλάτι μαρμαρένιο μὲ τοὺς κήπους καὶ ὅλα τὰ καλὰ
του. Τὸ παλάτι αὐτὸ ἦταν δικό του καὶ εἶχε βου-
λιάξῃ ἀπὸ τὰ μάγια τοῦ Ἀράπη.

Ἄνοιξεν ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ παλατιοῦ κι ἐκατέβηκαν
ἀπὸ μέσα δύο γυναῖκες μὲ ὁλόχρυνα φορέματα καὶ μὲ κορώναν
στὸ κεφάλι. Ἡ μία ἦταν γριὰ μὲ ἄσπρα μαλλιά· ἡ ἄλλη νέα
ὁλόξανθη.

Ἡ γριὰ ἦταν ἡ βασίλισσα, ἡ νέα ἦταν ἡ βασιλοπούλα·
τῇ μιὰ εἶχεν ἀδελφὴ τὸ βασιλόπουλο, τὴν ἄλλη εἶχε μητέρα.
Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν γίνῃ ἀπὸ τὰ μάγια τοῦ Ἀράπη νεράιδες
στὰ βάθη τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ τώρα πάλι λύθηκαν τὰ μάγια
καὶ ἔγιναν γυναῖκες.

Τὸ βασιλόπουλο ἀγκάλιασε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν
του καὶ ἐκλαιγαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Ἄμα ἔμα-
θαν, ὅτι στὸν Φασουλᾶκην τὰ χρωστοῦσαν ὅλα, δὲν βρί-
σκανε λόγια νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Τὸν πῆραν στὸ παλάτι καὶ αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα του, καὶ
ὅταν ὁ Φασουλᾶκης ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε Φασουλῆς, τοῦ
ἔδωκαν γυναῖκα τὴν ξανθὴ βασιλοπούλα.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ παλάτι ἔμεινε μόνον ἓνα μαῦρο
κούτσουρο καμένο, ποὺ καπνίζει ἀκόμη ὡς τώρα. Τὸ κού-
τσουρο αὐτὸ εἶναι ὁ Ἀράπης!

Ο ΔΑΙΔΑΛΟΣ

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Ἀθήνα ἓνας ξακουσμέ-
νος ἄνθρωπος μὲ τὸνομα Δαίδαλος. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε
ἓνα μεγάλο χάρισμα ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅ,τι ἔβλεπαν τὰ μάτια
του, τὰ χέρια του τὸκάναν ἀμέσως.

Τὰ πουλιά, τὰ ζῶα, οἱ ἄνθρωποι, τὰ δέντρα, ζωγραφι-
σμένα ἢ σκαλισμένα στὸ ξύλο ἢ στὸ μάρμαρο ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τοῦ Δαιδάλου λάβαιναν ἀξία μεγαλύτερη ἀπὸ κεῖνη
ποὺ εἶχαν ζωντανά.

Ὁ Δαίδαλος ὥστόσο εἶπε μιὰ φορὰ:

—Τὸ χάρισμα ποὺ μοῦδωσε ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ μεταχει-
ριστῶ μὲ τὴ σοφία ποὺ μόνο ἡ σπουδὴ χαρίζει. Θὰ πάω
στὴν Αἴγυπτο νὰ σπουδάσω τὰ μυστήρια τῆς γῆς καὶ τού-
ρανου. Καὶ πῆγε.

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασε μαθαίνοντας. Σκυμμένος μέρα
νύχτα διάβαζε τὰ βιβλία, ἄκουε τοὺς σοφοὺς, πλούταινε
τὸ μυαλό του μὲ λογίων λογίων μαθήματα. Κι ἀφοῦ πιά
δὲν ἀπόμεινε τίποτα νὰ μάθῃ εἶπε:

—Καιρὸς εἶναι νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου. Ὅ,τι ἐδῶ πέρα
ἔμαθα πρέπει νὰ χρησιμέψῃ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἑλλάδας καὶ
νὰ τὴν κάμῃ νὰ γίνῃ εὐτυχέστερη.

Κι ἓνα πρωὶ ὁ Δαίδαλος ζωσμένος τὸν κάτασπρο χιτῶνα
του, μπῆκε στὸ πλοῖο καὶ παραδόθηκε στὸ πέλαγο. Τὸ κύμα
σποῦσε ἀφρίζοντας στοῦ γοργοῦ καραβιοῦ τοῦ τὴν πλώρη,
κι ἀποπάνω του οἱ γλᾶροι πετοῦσαν μὲ τᾶσπρα τους φτερά!

Ὅλα ἐκεῖνα ποὺ χρόνια ὁ Δαίδαλος ἐπάνω στὸ βιβλίο ἔμαθε,
στὴν Αἴγυπτο, τὰβαλε σὲ πράξῃ στὴν Ἀθήνα. Ἡ πέτρα
καὶ τὸ ξύλο λάβαιναν ψυχὴ στὰ χέρια του. Ἡ τέχνη τοῦ
Δαιδάλου ὅλα τὰ ζωντάνευε.

Οἱ Θεοὶ δὲν ἦταν πιά τὰ ξόανα μὲ τὰ κολλημένα μέλη, τὰ
ποδάρια καὶ τὰ χέρια καὶ τὴ χοντροκομμένη κι ἄψυχη μορφή
ὅπως ὡς τότε. Τοὺς ἔδωκε ὁμορφιά καὶ χάρη, ποὺ ζωντά-

νευαν τὰ κορμιά τους καὶ στὰ φωτεινὰ μέτωπά τους ἔλαμπε τώρα τὸ θεῖο πνεῦμα.

Ὁ χρυσομάλλης Ἀπόλλωνας ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ὥραία Ἀφροδίτη μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά της καὶ μετὰ τὸ ψιλόλιγνο καὶ λυγρό της κορμί.

Καὶ νὰ ποὺ ἡ φήμη μετὰ τὰ χίλια στόματα διαλαλώντας τὸ ὄνομα τοῦ Δαίδαλου σ' ἀνατολὴ καὶ δύση τῷ φερε κάποτε καὶ ὡς τὰ ἀκρογιάλια τῆς Κρήτης. Ἐκεῖ βασίλευε τότε ὁ τρανὸς ἀφέντης τῆς θάλασσας, ὁ Μίνωας ποὺ κατοικία του εἶχε τὴν Κνωσσό, πολιτεία χτισμένη μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴν τὴ προσβάλλουν οἱ πειρατές.

Ὁ Μίνωας ἀκούει τί λέει ἡ φήμη τοῦ Δαίδαλου καὶ τὸν καλεῖ κοντά του νὰ τοῦ χτίσῃ τὰ παλάτια του καὶ τοὺς ναοὺς του.

Συνοδεύει βασιλικὴ ἀπὸ καράβια στέλλεται νὰ τὸν φέρῃ. Ὁ Μίνωας καθὼς τὰ βλέπει νὰ φεύγουν λέει μετὰ περηφάνεια.

—Ἡ δόξα μου μεγαλύτερη θὰ γίνῃ, ἂν ἀνάμεσα στοὺς βασιλιάδες τοῦ κόσμου πρῶτος ἐγὼ καλέσω τὸ Δαίδαλο στὴ χώρα μου, καὶ ἂν πρῶτα οἱ δικοί μου βωμοὶ δεχτοῦν τοὺς νέους Θεοὺς.

Καὶ νὰ ποὺ μιὰ αὐγὴ ἀνοιξιὰτικὴ, ποὺ ἡ γῆ εὐωδίαζεν ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ ἡ θάλασσα τρεμόλαμπε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ Δαίδαλος πήδησε ἑλαφρὸς στὴν ἀμμουδιὰ τῆς ἀκρογισλιάς τῆς Κρήτης.

—Καλῶς ὦρισε, τοῦπε ὁ ξακουσμένος βασιλιάς. Ἡ φήμη ποὺ ὡς ἐμένα ἔφερε τῷ νομά σου, θέλω σὲ λίγο νὰ διαλαλῇ καὶ τὸ δικό μου καὶ τῆς χώρας μου ἐξ αἰτίας σου.

Πέρασαν πάλι χρόνια. Στὸν κάμπο τῆς Κνωσσοῦ ὑψώνεται τὸ παλάτι τοῦ Μίνωα, μετὰ τὰ λουτρά, τὰ θέατρα καὶ τίς πολλὰς κολῶνες. Στοὺς τοίχους ζωγραφιὰς κάθε λογῆς ξεκουράζονται τοῦ βασιλιά τὸ βλέμμα.

Ἐδῶ μιὰ χαριτωμένη γυναικεία μορφή κροτεῖ ἄνθος στὸ στῆθος καὶ χαμογελά. Ἐκεῖ ἄλλες γυναῖκες μετὰ τὰ δρεπάνια καὶ τὰ στάχια στὰ χέρια περπατοῦν καὶ τραγουδοῦν. Παρέκει σέρνουν τὸ χορὸ νέες καὶ νέοι, καὶ ἄλλοι ἕνας φρενισμένοι ταῦρος χυμὰ στὸν ταυρομάχο.

—Δὲν ἤξερα πῶς ἡ ζωὴ ἔχει τόση ἀξία, ἔλεγε ὁ Μίνωας, ὅταν ἔβλεπε τίς ὥραϊες εἰκόνες στοὺς τοίχους τοῦ παλατιοῦ του.

Ὁ Δαίδαλος ὁμως κάνει τώρα τὸ Λαβύρινθο. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, μετὰ τοὺς περίπλοκους δρόμους του. Τὸ Λαβύρινθο, ποὺ ἐγινε ὑστερώτερα ἢ κατοικία τοῦ Μινώταυρου τοῦ φοβεροῦ θηρίου, καθὼς θὰ δοῦμε σ' ἓνα ἄλλο παραμῦθι.

Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον τρέχουν νὰ ἴδουν τὰ παλάτια τοῦ Μίνωα καὶ ἡ Κρήτη γίνεται ξακουσμένη γιὰ τὴν τέχνη καὶ τὸν πολιτισμὸ της.

Κάποτε ὁ Δαίδαλος λέει τοῦ Βασιλιά:

—Καιρὸς νὰ ἀναχωρήσω. Ὅ,τι εἶχα νὰ σοῦ δώσω, βασιλιά, σοῦ τόδωκα. Ἄς πάω καὶ ἄλλοι.

Μὰ ὁ Μίνωας ζηλιάρης, μὴ καὶ ἄλλοι τόποι γίνουν ξακουστοί, κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸ Δαίδαλο.

—Ἐδῶ θὰ μείνῃς γιὰ πάντα, τοῦ λέει. Ἄλλος κανένας βασιλιάς δὲ θὰ δοξαστῇ ὕστερα ἀπὸ μένα. Ἐδῶ θὰ μείνῃ σκληρὴ βωμένη ἡ Τέχνη.

Καὶ βγάζει διαταγὴ ὅποιος βρεθῇ καὶ βοηθήσῃ τὸ Δαίδαλο νὰ φύγῃ, νὰ θανατώνεται μετὰ σκληρὰ βασανιστήρια.

Καὶ ὁ Δαίδαλος ποὺ ὅσο δούλευε δὲ συλλογίστηκε διόλου τὸ ταξίδι, τώρα πνίγεται. Θέλει νὰ φύγῃ. Δὲν τὸν χωροῦν πιά τὰ παλάτια τοῦ Μίνωα καὶ ἀπὸ τὰ παραθύρια τοὺς κυττάζει ὀλοένα τὴν ἀπέραντη θάλασσα. Τοῦ φαίνεται πῶς ἀκούει ἀπὸ χίλιες μεριὲς νὰ τὸν προσκαλοῦν μυστικὲς φωνές.

Ὁ Μίνωας ὁμως βλέπει μέσα στὰ μάτια τοῦ Δαίδαλου τὸν πόθο τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τὸν κλείνει μέσα στὸ Λαβύρινθο μετὰ τὸ γιό του τὸν Ἴκαρο. Πόσον καιρὸ ὁ Δαίδαλος ἔμεινε φυλακισμένος στὸ Λαβύρινθο; Ποιὸς ξέρεi. Ὁ Δαίδαλος ἐπὶ τέλους βρῆκε τὸν τρόπο τῆς λευτεριᾶς του.

Θὰ κάμῃ φτερά καὶ θὰ τὰ κολλήσῃ ἐπάνω του μετὰ κερί καὶ ἓνα πρωὶ θὰ πετάξῃ στὸ γαλανὸ οὐρανό. Μέρα καὶ νύχτα δουλεύει σκυφτὸς στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ Λαβύρινθου,

κι ὁ γιός του τὸν βοηθᾷ. Καθὼς δουλεύει μιᾷ στὸ γιό του, ποὺ δίπλα του τὸν ἀκούει προσεχτικά.

Ἄμα θάρρη ἡ ὥρα τοῦ ταξιδιοῦ μας, παιδί μου, καὶ σὰν πουλιὰ θὰ πετοῦμε ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, νὰ μὴ σηκωθῇς πάρα πολὺ ψηλά. Τὸ κερί τῶν φτερῶν μας στὴν πύρα τοῦ ἡλίου δὲ θὰνθέξη. Θὰ λυώση καὶ θὰ γκρεμιστῇς.

—Καλά, πατέρα, εἶπε ὁ Ἴκαρος.

Μιά μέρα τὰ χαράματα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Αὐγερινὸς ἔλαμπε σὰν διαμάντι στὸν οὐρανό, δυὸ σκιές βγαίνουν προσεχτικά ἀπὸ τὸ παλάτι. Περνοῦν τίς αὐλές μὲ τίς χρωματιστές κολῶνες καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, ποὺ τοὺς χαμογελοῦν φιλικὰ καὶ γνώριμα. Καὶ οἱ θεές μὲ τὰ φανταχτερὰ φορέματα καὶ τίς σγουρές πλεξοῦδες, ποὺ ἦταν ζωγραφισμένες ἀπὸ τὸ Δαίδαλο, σκύβουν στὸ πέρασμά τους, καὶ φαίνονται σὰν νὰ τοὺς λέγουν: στὸ καλό, καλό σας ταξίδι.

Ἔχε γειά, Δαίδαλε! Καὶ ἄλλοι Θεοὶ σὲ καρτεροῦν νὰ τοὺς ἀναστήσης. Ἔχε γειά, Δαίδαλε.

Στὸ λόφο τώρα, ποὺ ροδίζει ἀπὸ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς, ὁ Δαίδαλος καὶ ὁ Ἴκαρος βάζουν τὰ φτερά τους. Παντοῦ ἀπλώνεται ἡσυχία, ἡ θάλασσα μακριὰ θαμποφαίνεται. Ἡ καρδιά τοῦ Δαιδάλου χτυπᾷ καὶ μὲ τὸ μάτι ἀναμετρᾷ τὴν ἀτελείωτη θάλασσα.

—Τὸ νοῦ σου! λέει στὸν Ἴκαρο. Ἡ γνώση ἅς ὁδηγῇ τὰ φτερά σου καὶ ὄχι ἡ χαρά!

Ζυγιάζεται σὰν ἀετὸς καὶ ξάφνου ὀρμᾷ στὸν ἀέρα, ἐνῶ πίσω του ὁ Ἴκαρος τὸν ἀκολουθᾷ.

Ἀπὸ κάτω ἡ θάλασσα λαμποκοπᾷ, μὲ τοῦ ἡλίου τίς πρῶτες λαμπερές ἀκτίνες, καὶ κάπου-κάπου νησιὰ κι ἀγνώριστες στεριές ἀπλώνονται.

Ἔτσι ὁ Δαίδαλος πάντα προχωρεῖ μὲ τὴν ἀκράτητη ἐπιθυμία νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ. Ὁ Ἴκαρος τὸ ἐνατίον δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ. Αὐτὸς θέλει νὰ πετᾷ, νὰ πετᾷ, νὰ πετᾷ.

Τίς συμβουλές τοῦ πατέρα του τίς ξέχασε. Γι' αὐτὸ πετᾷ ὅλο ψηλότερα... καὶ ψηλότερα.

Δυστυχία του ὅμως. Ὅ,τι εἶπε ὁ Δαίδαλος, αὐτὸ ἐγινε.

Τὸ κερί ἔλυωσε κάποτε καὶ ὁ Ἴκαρος. ἔπεσε στὴ θάλασσα, κοντὰ σ' ἓνα νησί καὶ πνίγηκε. Τὸ νησί αὐτὸ καὶ σήμερα λέγεται Ἰκαρία.

Ὁ Δαίδαλος κατέβηκε καὶ ἔθαψε τοῦ παιδιοῦ του τὸ σῶμα. Ἐπειτα ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀργότερα ὁ Δαίδαλος γύρισε ὅλο τὸν κόσμο.

Ἔχουν νὰ ποῦν πῶς καὶ σήμερα αὐτὸς παραστέκει στοὺς τεχνίτες κάθε τόπου γιὰ νὰ φτιάχνουν τὰ λαμπρά τους ἔργα. Ἡ ψυχὴ τοῦ Δαιδάλου εἶναι ποὺ ὁδηγεῖ τὸ χέρι τους, ὅταν κρατοῦν τὴ σμίλη τοῦ γλύπτη ἢ τὸ πινέλο τοῦ ζωγράφου.

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ

Θά σᾶς πῶ τὴν ἱστορία τῶν ἀργοναυτῶν.

Στὰ παλιὰ χρόνια ἦταν μιὰ πόλη στὰ παράλια τῆς Μαύρης θάλασσας, ποὺ τὴν ἔλεγαν Κολχίδα. Βασιλιάς στὴν πόλη αὐτὴ ἦταν ὁ Αἰήτης.

Αὐτὸς εἶχε ἓνα δέρμα κριοῦ μὲ χρυσὰ μαλλιά καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔλεγαν χρυσόμαλλο δέρμα.

Τὸ εἶχε κρεμασμένο σ' ἓνα δέντρο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ἦταν ἓνας δράκοντας καὶ τὸ φύλαγε μέρα νύχτα.

Τώρα νὰ ποῦμε ποῦ τὸ βρῆκε ὁ Αἰήτης τὸ χρυσόμαλλο δέρμα:

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, στὴν πόλη Ὁρχομενὸ ἦταν δυὸ βασιλόπουλα ἓνα ἀγόρι κι ἓνα κορίτσι. Τὸ ἀγόρι τὸ ἔλεγαν Φρίξο καὶ τὸ κορίτσι Ἑλλη.

Αὐτὰ τὰ βασιλόπουλα εἶχαν μιὰ καλὴ μητέρα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Νεφέλη. Ὑστερα ὅμως πέθανε ἡ μητέρα τους καὶ ὁ πατέρας τους πῆρε μιὰ μητριά.

Αὐτὴ ὅμως ἦταν κακὴ καὶ τὰ τυραννοῦσε τὰ βασιλόπουλα.

Γιὰ νὰ τὰ ἐκδικηθῇ πιὸ πολὺ, εἶπε στὶς γυναῖκες τοῦ Ὁρχομενοῦ νὰ καβουρδίζουν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες τους τὸ στάρι, ποὺ ἤθελαν νὰ σπεύρουν ἐκεῖνοι στὰ χωράφια.

Ὅταν οἱ ἄντρες ἔσπειραν τὸ στάρι, δὲ φύτρωσε καθόλου γιατί ἦταν καβουρδισμένο.

Ἔτσι λοιπὸν ἦλθε πείνα στὸν Ὁρχομενὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπόφεραν.

Τότε ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸ Μαντεῖο τί νὰ κάμη, γιὰ νὰ σωθῇ ὁ λαὸς του ἀπὸ τὴν πείνα. Τὸ Μαντεῖο εἶπε πῶς ἂν θέλῃ νὰ σώσῃ τὸ λαὸ του, πρέπει νὰ θυσιάσῃ τὰ δυὸ παιδιά του στὸ Δία.

Ὁ βασιλιάς λυπήθηκε πολὺ, γιατί ἀγαποῦσε τὰ παιδιά του. Τί νὰ κάμη ὅμως; Ἦθελε, δὲν ἤθελε, ἀποφάσισε νὰ τὰ σφάξῃ καὶ νὰ τὰ θυσιάσῃ στὸ Δία.

Νὰ δῆτε τότε τί ἔγινε!

Παρουσιάστηκε στὰ παιδιά ἡ μητέρα τους, ἡ Νεφέλη, μὲ ἓνα κριὸ μὲ χρυσὸ μαλλὶ καὶ τοὺς εἶπε:

«Παιδιά μου! Ὁ πατέρας σας θέλει νὰ σᾶς σφάξῃ καὶ νὰ σᾶς κάμη θυσία στὸ Δία. Μόνο πάρτε αὐτὸ τὸν κριό, καβαλήσετε καὶ τὰ δυὸ καὶ φύγετε γιὰ τὴν Κολχίδα γιὰ νὰ σωθῆτε».

Ὁ κριὸς αὐτὸς εἶχε καὶ φτερά καὶ πετοῦσε.

Πῆραν τὰ παιδιά τὸν κριὸ καὶ κάθισαν ἀπάνω του καὶ τὰ δυὸ. Τότε ὁ κριὸς ἄρχισε νὰ πετᾷ. Πετοῦσε, πετοῦσε κι ἔφευγε σὰν ἀεροπλάνο!

Κάποτε ὅμως περνοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ θάλασσα. Ἐκεῖ ἡ Ἑλλη ἔσκυψε νὰ δῇ κάτω. Ἀμέσως ὅμως ζαλίστηκε κι ἔπεσε ἀπὸ τὸν κριὸ καὶ πνίγηκε.

Ἀπὸ τότε ἡ θάλασσα αὐτὴ λέγεται Ἑλλήσποντος.

Ὅταν ὁ Φρίξος ἔμεινε μόνος, ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι καὶ ἔφτασε στὴν Κολχίδα. Ἐκεῖ ἔσφαξε τὸν κριὸ καὶ τὸν ἔκαμε θυσία στὸν Δία. Τὸ δέρμα του πῶδωσε δῶρο στὸ βασιλεῖα τῆς Κολχίδας, τὸν Αἰήτη.

Αὕτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ χρυσόμαλλου δέρματος.

* *

Τώρα νὰ δοῦμε τί ἔγινε παρακάτω:

Ἐκεῖνὴ τὴν ἐποχὴ στὴν πόλη Ἰωλκὸ ἦταν βασιλιάς ὁ Πελῖος. Ἡ Ἰωλκὸς ἦταν ἐκεῖ ποῦ εἶναι σήμερὰ ὁ Βόλος.

Ὁ βασιλιάς Πελίας εἶχε κι ἓναν ἀνηψιό, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰάσωνα.

Μιὰ μέρα ὁ Πελίας ρώτησε τὸ Μαντεῖο ἂν ἦτο γραφτό του νὰ ζήση καλὰ καὶ νὰ καλογεράσῃ. Τὸ Μαντεῖο τοῦ εἶπε πὼς πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ ἓνα μονοσάνδαλο, δηλαδή ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ φορῇ ἓνα παπούτσι.

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια! Μιὰ μέρα ὁ Ἰάσωνας ἦταν στὸ κυνήγι. Ἐκεῖ ποὺ περνοῦσε ἓνα ποτάμι, τὸ νερὸ τοῦ πῆρε τὸ ἓνα παπούτσι. Ἔτσι ἔφτασε στὸ παλάτι τοῦ θεῖου του τοῦ Πελίας μόνο μ' ἓνα παπούτσι.

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ Πελίας, θυμήθηκε τί τοῦ εἶχε πῆ τὸ Μαντεῖο καὶ φοβήθηκε μὴν τὸ σκοτώσῃ ὁ Ἰάσωνας.

Γιὰ νὰ τὸν διώξῃ λοιπὸν μακριά, τὸν κάλεσε μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε:

«Σὲ διατάσσω νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσόμαλλο δέρμα».

Ἔτσι ἤλπιζε πὼς θὰ τὸν ἔτρωγε ὁ δράκοντας, ποὺ τὸ φύλαγε.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε.

Ἀμέσως εἶπε καὶ τοῦ ἔκαμαν ἓνα πλοῖο, ποὺ τὸ ὠνόμασε Ἀργώ. Τὸ ὠνόμασε ἔτσι, γιατί ὁ μάστορης, ποὺ τὸκαμε, τὸν ἔλεγαν Ἀργο.

Ὑστερα πῆρε μαζί του καὶ τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸ Θησέα καὶ ἄλλους καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Κολχίδα.

Ὅλοι τώρα αὐτοὶ ὠνομάσθησαν ἀργοναῦτες, γιατί ταξίδεψαν μὲ τὸ πλοῖο τὴν Ἀργώ. Καὶ ἡ ἱστορία, ποὺ λέμε τώρα, λέγεται ἱστορία τῶν ἀργοναυτῶν.

* *

Ξεκίνησαν λοιπὸν οἱ ἀργοναῦτες γιὰ τὴν Κολχίδα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ καιρὸς ἦταν καλός, καὶ ἡ Ἀργώ ἔσχιζε γλήγορα τὰ κύματα κι ἔφευγε.

Κάποτε ὁμως ἔφτασαν σ' ἓνα μέρος, ποὺ λέγεται Βόσπορος.

Ἐκεῖ ἦταν μιὰ πολὺ στενὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε νὰ περάσουν.

Ἦταν ὁμως καὶ κάτι πέτρες ἐκεῖ, ποὺ ἀνοίγαν κι ἐκλείναν. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τίς πέτρες αὐτὲς ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἡ Ἀργώ.

Τί νὰ κάμουν οἱ ἀργοναῦτες. Ρώτησαν τὸ μάντη Φινέα τί νὰ κάμουν. Ἐκεῖνος τοὺς εἶπε ν' ἀφήσουν πρῶτα ἓνα περιστέρι. Καὶ ἂν περάσῃ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα, νὰ περάσουν κι αὐτοί.

Ἀφῆσαν τὸ περιστέρι καὶ ἐκεῖνο πέρασε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Μόνο λίγα φτερὰ κόπηκαν ἀπὸ τὴν οὐρά του.

Τότε πέρασε καὶ ἡ Ἀργώ καὶ μόνο ἡ πλώρη της ξύστηκε λίγο στὶς πέτρες. Ἔτσι οἱ ἀργοναῦτες ἔφτασαν στὴν Κολχίδα.

Ἀμέσως τότε ὁ Ἰάσωνας παρουσιάστηκε στὸ βασιλιά τὸν Αἰήτη καὶ τοῦ εἶπε: «Ἦρθα νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χρυσόμαλλο δέρμα νὰ τὸ πᾶω στὸ θεῖο μου Πελίας, τὸ βασιλέα τῆς Ἰωλκοῦ».

—«Μετὰ χαρᾶς σου!» εἶπε ὁ Αἰήτης. Ἄμα μπορέσῃς καὶ ζέψῃς στὸ ζυγὸ τοὺς δύο ταύρους, ποὺ ἔχω στὸ σταῦλο, καὶ σπείρῃς ὅλο τὸν κάμπο μὲ δόντια δράκου, τότε θὰ σοῦ δώσω τὸ χρυσόμαλλο δέρμα».

Αὐτοὶ οἱ ταῦροι ἦταν πολὺ ἄγριοι. Τὰ πόδια τους ἦταν σιδερένια καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους ἔβγαινε φωτιά.

Ὁ Ἰάσωνας ἤξερε πὼς αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο. Τότε ὁμως τὸν πῆρε κρυφὰ ἡ κόρη τοῦ Αἰήτη, ἡ Μήδεια, καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ σὲ μέλλει κι ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω!»

Ὑστερα τοῦδωσε μιὰ ἄλοιφή καὶ τοῦπε: «Πᾶρε αὐτὴ τὴν ἄλοιφή, ἀλείψου ὅλο σου τὸ σῶμα καὶ μὴ φοβᾶσαι! Μόνο ἅμα δῆς τοὺς ταύρους, νὰ ἀρπάξῃς τὸν ἓνα ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὴν οὐρά».

Καταπῶς τοῦπε ἔκαμε ὁ Ἰάσωνας.

Ὅταν νύχτωσε, πῆγε κεῖ ποὺ ἦταν οἱ ταῦροι. Ἀρπάξε τὸν ἓνα ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν οὐρά καὶ τοὺς ἔξεψε κι ἔσπειρε τὸν κάμπο μὲ δόντια δράκου.

* * *

Όταν τελείωσε στάθηκε σέ μιὰ ἄκρη νὰ δῇ τί θὰ γίνη.
Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ στρατιῶτες μὲ περικε-
φαλαῖες καὶ ἀσπίδες.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ ὅλος ὁ κάμπος γέμισε ἀπὸ στρα-
τιῶτες! Καὶ ὅλοι ἦταν ἔτοιμοι νὰ ὀρμήσουν ἀπάνω στὸν
Ἰάσωνα.

Τότε ὁ Ἰάσωνας πῆρε μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἔρριξε στοὺς στρα-
τιῶτες. Ἡ πέτρα χτύπησε ἓνα στὴν περικεφαλαία, ἓναν ἄλλο
στὸ χέρι κι ἓναν ἄλλο στὸ πρόσωπο.

Ὁ καθένας τοὺς ὅμως νόμιζε πὼς ἄλλος στρατιώτης τοὺς
ἔρριξε τὴν πέτρα γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Γι' αὐτὸ τσακώθη-
καν ἀναμεταξύ τους, κι ὁ ἓνας σκότωνε τὸν ἄλλο, ὥσπου στὸ
τέλος σκοτώθηκαν ὅλοι.

* * *

Όταν ξημέρωσε πῆγε ὁ Ἰάσωνας στὸν Αἰήτη καὶ τοῦ
εἶπε:

«Βασιλιά μου! Ἐξεψα τοὺς ταύρους κι ἔσπειρα τὸν κάμπο
μὲ δράκου δόντις, ὅπως μὲ διέταξες. Τώρα νὰ μοῦ δώσης
τὸ χρυσόμαλλο δέρμα, ὅπως εἶναι ἡ συμφωνία μας».

Ὁ Αἰήτης κατάλαβε πὼς τὸν βοήθησε ἡ κόρη του ἡ Μή-
δεια μὲ τὰ μάγια τῆς καὶ θύμωσε. Ἦθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν
Ἰάσωνα.

Όταν ὅμως βράδυνασε, πῆρε ἡ Μήδεια τὸν Ἰάσωνα κρυφὰ
καὶ πῆγαν στὸ δέντρο, ποὺ ἦταν κρεμασμένο τὸ χρυσό-
μαλλο δέρμα.

Ἐκεῖ εἶδαν τὸν δράκοντα, ποὺ τὸ φύλαγε. Ἐκεῖνος ἦταν
κουλουριασμένος στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Μόλις τοὺς εἶδε,
ξεκουλουριάστηκε καὶ ἀνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τοὺς φάῃ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως ἡ Μήδεια ἔρριξε μέσα στὸ στόμα
τοῦ ἑνὸς φάρμακο καὶ ὁ δράκοντας ἀποκοιμήθηκε.

Τότε ὁ Ἰάσωνας ξεκρέμασε τὸ χρυσόμαλλο δέρμα, τὸ πῆρε
κι ἔτρεξε στὴν Ἀργώ, ποὺ τὸν περίμεναν οἱ ἄλλοι.

Ἀμέσως ἄρπαξαν τὰ κουπιὰ κι ἔφυγαν. Ὑστερα ἀπὸ πολ-
λὰ βάσανα, ἔφτασαν στὴν Ἰωλκὸ καὶ τὸδωσαν στὸν Πε-
λία.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΛ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΙΣΑΝΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
1911

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΠΑΛΤΑΔΑΚΙ

Στις τρεις Δεκεμβρίου τοῦ 1881, ὁ Δόκτωρ Ὅττο Φὸν Χοπστάϊν, καθηγητὴς τῆς συγκριτικῆς ἀνατομίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βουδαπέστης καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Μουσείου ἐδολοφονήθη μὲ τὸν πιὸ ἀνάνδρο καὶ τὸν πιὸ θηριώδη τρόπον ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ πανεπιστημίου.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ θυμὰ ἦτο ἀνθρώπος ὑψηλῆς θέσεως καὶ ἔχαιρε μεγάλης δημοτικότητος μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν ἀστῶν τῆς πόλεως καὶ ἄλλαι περιπτώσεις συνετέλεσαν πολὺ ὅπως κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ κατὰ τὸν ζωηρῆτερον τρόπον καὶ ἐπισύρουν ἐπὶ τοῦ φόνου τούτου τὴν γενικὴν προσοχὴν καθ' ὅλην τὴν Αὐστρο-Οὐγγαρίαν.

Τὸ «ἐσπερινὸν φύλλον τῆς Πέστης» ἐδημοσίευσε τὴν ἐπομένην ἄρθρον, τοῦ ὁποῖου θὰ μεταφράσω μερικὰς περικοπὰς, ποὺ δίδουν συνοπτικὰς λεπτομερείας, γιὰ ὅσα ἐπηκολούθησαν τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν ἀμηχανίαν ποὺ ἔφεραν εἰς τὴν Οὐγγρικὴν ἀστυνομίαν.

«Καθὼς φαίνεται—ἔγραφεν ἡ ἀξιόλογος αὐτὴ ἡμερίς—ὁ καθηγητὴς Φὸν Χοπστάϊν ἐξῆλθε τοῦ Πανεπιστημίου περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὅπως μεταβῇ καὶ ἀναμείνῃ τὴν ἀφίξιν τῆς ἐκΒιέννης ἀμαξοστοιχίας ἡ ὁποία εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν καὶ πέντε λεπτά.

»Συνωδεύετο ἀπὸ τὸν γηραιὸν καὶ ἀγαπητὸν του φίλον, κ. Βίλελμ Σλέσσινγκερ, ὑποεπιμελητὴν τοῦ Μουσείου καὶ καθηγητὴν τῆς χημείας.

»Ὁ σκοπὸς τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ δύο οὗτοι κύριοι, μεταβαίνοντες ὅπως ἀναμείνουν τὴν ἀμαξοστοχίαν ταύτην, ἦτο ἡ παραλαβὴ τοῦ κληροδοτήματος τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βουδαπέστης, ὁ κάμης ντὲ Σούλλινγκ.

»Εἶναι, γνωστὸν, ὅτι ὁ δυστυχὴς οὗτος καθηγητὴς τοῦ ὁποῖου ὁ τραγικὸς θάνατος ἔκαμε τόσην ἐκπλήξιν, διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Μουσείου τὴν ἀπαράμιλλον συλλογὴν του ἐξ ὅπλων τοῦ Μεσαιῶνος, καθὼς καὶ πολλὰς ἐκδόσεις ἀρχετύπους ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

»Ὁ ἀξιότιμος οὗτος καθηγητὴς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κ. Σλέσσινγκερ, ἐπεφορτίσθη νὰ παραλάβῃ εἰς τὸν σταθμὸν τὴν συλλογὴν καὶ νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς ἓνα μικρὸν ἀμάξι ἀποσταλὲν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν.

»Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βιβλίων καὶ τῶν μᾶλλον εὐθραύστων ἀντικειμένων εἶχον συσκευασθῇ μέσα εἰς κιβώτια ἀπὸ λευκὸν ξύλον, πολλὰ ὅμως ὅπλα εἶχεν περιβληθῇ ἀπλῶς μὲ ἄχυρον, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ κοπιάσουν πολὺ κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν.

»Ἐν τούτοις ὁ καθηγητὴς τόσον πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως τὰ ἀντικείμενα ταῦτα βλαφθοῦν, ὥστε δὲν ἐδέχθη νὰ τὸν βοηθήσῃ κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας τῶν σιδηροδρόμων.

»Ἐνα ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ κ. Σλέσσινγκερ καὶ παρεδόθη εἰς τὸν καθηγητὴν Φὸν Χοπστάϊν, ὁ ὁποῖος ἔμεινε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι καὶ τὰ συνεσκεύαζεν.

»Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν, οἱ δύο κύριοι, πάντοτε προσέχοντες τὸ πολύτιμον φορτίον, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

»Ὁ καθηγητὴς εἶχεν ἐξαίρετον διάθεσιν, καὶ ἐφαίνετο ἀρκετὰ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐνεργητικότητα ἣν εἶχε δείξει. Ἦσκειεύθη ἐπάνω εἰς αὐτὸ μὲ τὸν Ράϊνμπλ, τὸν θυρωρόν,

πού βοηθούμενος ἀπὸ τὸν φίλον του Σίφφερ, Ἰουδαῖον τῆς Βοημίας, ἐξεφόρτωσε τὸ ἀμάξι.

» Ἀφοῦ ἀπέθεσεν εἰς μέρος ἀσφαλές τὰ σπάνια αὐτὰ ἀντικείμενα ἐντὸς τοῦ καταστήματος καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν, ὁ καθηγητὴς παρέδωκε τὸ κλειδί εἰς τὸν ὑποεπιμελητὴν, ἡυχθήθη τὴν καλὴν νύκτα εἰς ὅλους καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν κατοικίαν του.

» Ὁ Σλέσσιγκερ ἐβεβαιώθη μὲ ἓνα τελευταῖον βλέμμα ὅτι ὅλα ἐπῆγαν καλὰ, καὶ ἔφυγε, ἀφήσας τὸν Ράινμπλ καὶ τὸν φίλον του τὸν Σίφφερ νὰ καπνίζουν εἰς τὸ θυρωρεῖο.

» Τὴν ἐνδεκάτην, μίαν ὥραν περίπου καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φὸν Χοπστάιν, ἓνας στρατιώτης τοῦ 14 συντάγματος τῶν κυνηγῶν, ὁ ὁποῖος διήρχετο πρὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ κτιρίου ἐπιστρέφων εἰς τὸν στρατῶνα, συνήντησε τὸ πτώμα τοῦ καθηγητοῦ ἐξαπλωμένον ὀλίγον λοξὰ εἰς τὸν δρόμον.

» Ἦτο πεσμένος μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ τὰ χέρια ἀπλωμένα.

» Ἡ κεφαλὴ του ἦτο κυριολεκτικῶς σχισμένη εἰς δύο δι' ἑνὸς τρομεροῦ κτυπήματος, πού καθὼς ὑποτίθεται θὰ κατεφέρθη ἐκ τῶν ὀπισθεν· διότι ἓνα εἰρηνικὸν μειδίαμα εἶχε διαμείνει ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ γέροντος, ὥσάν νὰ κατελήφθη ἔξαφνα ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐνῶ ἐπεθεώρει μὲ τὸν νοῦν του τὴν μόλις ἀποκτηθεῖσαν ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

» Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἵχνος βίας ἐπὶ τοῦ σώματος, πλὴν ἑνὸς μώλωπος εἰς τὸ ἀριστερὸν γόνατον, πού ὀφείλεται πιθανῶς εἰς τὴν πτώσιν.

» Ἐκεῖνο πού εἶναι περισσότερο μυστηριώδες εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι ὅτι τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ καθηγητοῦ, περιέχον τεσσαράκοντα τρία φλορίνια, καὶ τὸ ὥρολόγι του μεγάλης ἀξίας εὑρέθησαν ἀνέπαφα.

» Ἐπομένως ἡ κλοπὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι τὸ ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος, ἐκτὸς ἐὰν οἱ δολοφόνοι ἠνωχλήθησαν πρὶν ἢ τελειώσουν τὸ ἔργον των.

» Ἡ ὑπόθεσις αὕτη καταπίπτει πρὸ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ

πτῶμα θὰ ἔμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν τοῦλάχιστον εἰς τὴν θέσιν του πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῇ.

» Ὁλὴ ἡ ὑπόθεσις περιβάλλεται ὑπὸ μυστηρίου.

» Ὁ δόκτωρ Λάνγκενμαν, διάσημος ἱατροδικαστής, ἀπεφάνθη ὅτι τὸ τραῦμα δυνατὸν νὰ προῆλθεν ἐκ βαρείας ξιφολόγχης χειριζομένης ὑπὸ ρωμαλέου βραχίονος.

» Ἡ ἀστυνομία κρατεῖ μεγάλην ἐχεμύθειαν καὶ ὑποπτεύουν ὅτι κατέχει κάποιον ἵχνος πού εἴμπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς σημαντικὰ ἀποτελέσματα.»

Ἡ ἡμερὶς δὲν πρόσθετε ἄλλο τι.

Ἐν τούτοις αἱ ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας δὲν κατέληξαν νὰ ρίψουν τὸ ἐλάχιστον φῶς ἐπὶ τῆς δολοφονίας αὐτῆς.

Δὲν ἀνεκαλύφθη οὔτε σκιά ἵχνους τοῦ δολοφόνου καὶ ἡ πιὸ εὐφυεὶς ὑποθέσις δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ φανερώσουν τὸ ἐλάχιστον αἷτιον, πού θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὠθήσῃ ὁποιονδήποτε νὰ διαπράξῃ ἓνα τόσο φοβερὸν ἐγκλημα.

Ὁ φονευθεὶς καθηγητὴς ἦτο τόσο βαθειὰ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σπουδὲς καὶ τὶς ἔρευνές του, ὥστε ζοῦσε σὰν ἀπομονωμένος ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ δὲν εἶχε δώσει εἰς κανένα ἀφορμὴν νὰ τὸν μισῇ.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχθῶν ὅτι τὸ κτύπημα τὸ εἶχε καταφέρει κάποιος κακοῦργος ἀγριάνθρωπος, πού ἠθελε νὰ χύνη τὸ αἷμα μόνο καὶ μόνο γι' αὐτό.

Ἐνῶ οἱ δημόσιες ἀρχὲς ὑπῆρξαν ἀνίκανες νὰ φθάσουν εἰς ὀριστικὰ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὸ ἐγκλημα, οἱ λαϊκὲς ὁμῶς ὑπόνοιες δὲν ἤργησαν πολὺ νὰ στράφωσιν εἰς ἓνα ἄτομον.

Εἰς τὰς πρώτας ἀφηγήσεις πού ἐδημοσιεύθησαν ἐπὶ τῆς δολοφονίας, ἐνεφανίζετο τὸ ὄνομα κάποιου Σίφφερ, ὁ ὁποῖος ἔλεγαν ὅτι εἶχε μείνει μὲ τὸν θυρωρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ καθηγητοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο Ἰουδαῖος καὶ τοὺς Ἰουδαίους οὐδέποτε εἶχαν σὲ ὑπόληψιν στὴν Οὐγγαρία. Ἡ κοινὴ γνώμη ζητοῦσε τὴ σύλληψη τοῦ Σίφφερ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἡ παραμικρὰ ἐνδειξις ἐναντίον του, οἱ ἀρχὲς εἶχαν τὴ φρόνησιν νὰ μὴ λάβουν ἓνα τόσο ἀνυπαίρετο μέτρον.

Ὁ Ράϊνμπλ, ἓνας ἡλικιωμένος καὶ ἀπὸ τοὺς πειρὸ σεβαστοὺς πολῖτες, διεκέρυττεν ἐπισήμως ὅτι ὁ Σίφφερ ἦτο μαζί του, ὅταν ἡ κραυγὴ τοῦ τρόμου ποὺ ἔβγαλεν ὁ στρατιώτης τοὺς εἶχε κάμει νὰ τρέξουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ θέατρον τῆς τραγικῆς σκηνῆς.

Κανεῖς δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Ράϊνμπλ ἀλλ' ἐπιθυρίζετο ὅτι ἡ παλαιὰ καὶ πασίγνωστη φιλία του μετὰ τὸν Σίφφερ τὸν εἶχε κάμει βεβαίως νὰ ψευσθῇ μετὰ τὸν σκοπὸν ν' ἀθώωσῃ τὸν φίλον του.

Τὸ λαϊκὸν αἶσθημα ἐξήπττετο διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σίφφερ διέτρεχε προφανῇ κίνδυνον νὰ λυντσαρισθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅταν ἐπῆλθεν ἓνα ἀπρόοπτον γεγονὸς, ποὺ ἔρριπτε νέον φῶς εἰς τὸ ἔγκλημα.

Τὸ πρωὶ τῆς 12 Δεκεμβρίου, ἐννέα ἀκριβῶς ἡμέρες μετὰ τὴν μυστηριώδη δολοφονίαν, ὁ Σίφφερ, ὁ Ἰουδαῖος, εὐρέθη νεκρός, στὴ βορειοδυτικὴ γωνία τῆς Μεγάλης Πλατείας, καὶ τόσον ἀκρωτηριασμένος, ὥστε ἐκοπίασαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Τὸ κεφάλι του ἦτο σχισμένον εἰς δύο κατὰ τὸν ἴδιον σχεδὸν τρόπον μετὰ τοῦ Φὸν Χοπστάϊν.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ σώματός του ἐφάνερωνε παλυαρίθμους βαθείας πληγὰς ὡσὰν ὁ δολοφόνος νὰ ἦτο ἑξαλλος καὶ εἰς τοιαύτην μανίαν, ὥστε ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθει νὰ κατακρεουργῇ τὸ πτώμα.

Εἶχε πέση πολὺ χιόνι ἀποβραδὺς κοὶ ἐσκέπαζεν ὅλην τὴν πλατείαν μετὰ στρῶμα παχὺ περισσότερον ἀπὸ ἓνα πόδι.

Εἶχε χιονίσει ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα, καθὼς ἤμποροῦσε κανεῖς νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὸ λεπτὸ στρῶμα ποὺ εἶχε σκεπάσει ὡς σάβανον τὸ θῦμα.

Ἦλπισαν πρὸς στιγμήν ὅτι ἡ σύμπτωσις αὕτη θὰ ἤμποροῦσε νὰ βοηθήσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν βημάτων τὰ ὁποῖα θὰ εἶχαν ἀφήσει οἱ δολοφόνοι, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ νέον ἔγκλημα διεπράχθη εἰς πολυσύχναστον μέρος καὶ ὑπῆρχαν ἴχνη εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἐξ ἄλλου, τὸ νέο χιόνι ποὺ ἔπεσεν εἶχε σκεπάσει ἐντελῶς τὰ ἀποτυπώματα τῶν βημάτων ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβουν ἐξ αὐτῶν καμμίαν ἀξιόλογον ἔνδειξιν.

Καὶ πάλιν εὐρέθησαν ἐνώπιον μυστηρίου ἐπίσης τελείως ἀνεξιχνιάστου, ἐνώπιον γεγονότος ἀνεξηγήτου ὅσον καὶ ἡ δολοφονία τοῦ Καθηγητοῦ Φὸν Χοπστάϊν.

Εἰς μίαν τσέπην τοῦ φονευθέντος ἀνευρέθη χαρτοφυλάκιον, ποὺ περιεῖχεν ἀρκετὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ χρεώγραφα μεγάλης ἀξίας· ἀπόπειρα κλοπῆς δὲν εἶχε λάβει χώραν.

Ἐὰν ὑπετίθετο, ὅπως ἐσκέφθησαν κατ' ἀρχὰς οἱ ἀστυνομικοί, ὅτι κάποιος χρεώστης διέπραξε τὸ ἔγκλημα ὅπως ἀνοφύγη τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, βεβαίως δὲν θὰ ἀφηνεν ἄθικτον παρομοίαν λείαν.

Ὁ Σίφφερ κατοικοῦσεν εἰς τὸ σπῖτι μιᾶς χήρας ὀνομαζομένης Γκρούγκα, στὸν ἀριθμὸ 48 τῆς ὁδοῦ Μαρίας Θηρεσίας. Ἡ κατάθεσις τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ τῶν τέκνων της ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε μείνῃ κλεισμένος στὸ δωμάτιό του κατ' ὅλην τὴν προηγουμένην ἡμέραν, εἰς κατάστασιν ἄκρας μελαγχολίας, ἔνεκα τῶν ὑπονοιῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἡ κοινωνία εἰς βάρος του.

Αὕτη τὸν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ ἐξέρχεται κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν, ὅταν ἐπῆγαινε νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν ὀλέθριον καὶ τελευταῖον περίπατόν του, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε τὸ κλειδί τῆς ἐξωθύρας, ἐπλάγιασε χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ.

Εἶχε διαλέξει διὰ τὸν περίπατόν του μίαν ὥραν τόσο προχωρημένην, διότι δὲν ἐπίστευε τὸν ἑαυτὸν του ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐὰν τὸν ἀνεγνώριζαν εἰς τοὺς δρόμους.

Ἡ δευτέρα αὕτη δολοφονία, διαπραχθεῖσα ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν πρώτην, ἐπέφερε τὴν ζωηροτέραν ταραχὴν καὶ ἓνα μέγαλον φόβον ὃχι μόνον εἰς τὴν Βουδαπέστην, ἀλλ' εἰς ὅλην τὴν Οὐγγαρίαν.

Ἐφαίνετο ὅτι ἀόριστοι κίνδυνοι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τοῦ τυχόντος.

Ἡ μόνη κατάστασις τὸν ὁποῖαν θὰ ἤμποροῦσε νὰ παραλ-

ληλίσθη κανείς με αυτήν ἦτο ἐκείνη πού ἔκαμαν οἱ δολοφονίες τοῦ Οὐίλλιαμς ὅπως τὰς περιέγραψεν ὁ ντὲ Κενσέϋ.

Ἐπῆρχε μιὰ τέτοια ἀναλογία μεταξύ τοῦ φόνου τοῦ Φὸν Χοπστάϊν καὶ τοῦ Σίφφερ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀμφιβάλλουν περὶ τοῦ δεσμοῦ ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε μεταξύ τῶν δύο ἐγκλημάτων.

Ἡ ἔλλειψις ἀφορμῆς, ἡ μὴ ὑπαρξίς κλοπῆς, ἡ ἀπόλυτος ἔλλειψις ἐνδείξεως τοῦ δολοφόνου, ἡ φρικώδης, ἐν τέλει, θέα τῶν τραυμάτων τὰ ὁποῖα προφανῶς ἔγιναν δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὅπλου, ἡ ἐνὸς ὅπλου τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὅλα ὡδηγοῦσαν πρὸς τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν.

Τέτοια ἦτο ἡ κατάστασις, ὅταν ἐπῆλθαν τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα μέλλω νὰ ἀναφέρω, ἀλλὰ, διὰ νὰ τὰ καταστήσω εὐνόητα, ὀφείλω νὰ ἀνατρέξω εἰς νέον σημεῖον ἀφετηρίας.

* * *

Ὁ Ὀττο Φὸν Σλέγκελ ἦτο ὁ δευτερότοκος υἱὸς ἀρχαίας Σικελιανῆς οἰκογενείας.

Ὁ πατήρ του τὸν εἶχε προορίσει κατὰ πρῶτον διὰ τὸν στρατόν, ἀλλὰ κατόπιν τῆς γνώμης τῶν διδασκάλων του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἰδιοφυίαν πού ἐδείκνυνεν ὁ νέος, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βουδαπέστης, ὅπως σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν.

Ὁ νέος Σλέγκελ, ἐθριάμβευε παντοῦ καὶ ἀνεμένετο ὅτι θὰ ἐτελείωνε τὰς ἐξετάσεις του με λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, ὁποῖα πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἀναφανῇ.

Ἄν καὶ μελετοῦσε πολὺ, δὲν ἄφηνε ἐν τούτοις τὸν ἑαυτό του ν' ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἦτο ἓνα παλληκάρι γεμᾶτο ζωὴ καὶ δύναμι, προικισμένο με ἄφθονον ζωτικότητα καὶ εὐθυμίαν καὶ ἔχαιρε μεγάλης δημοτικότητος μεταξύ τῶν σπουδαστῶν συναδέλφων του.

Αἱ ἐξετάσεις ἐπλησίαζαν καὶ ὁ Σλέγκελ εἰργάζετο ἐπιμόνως, τόσον ἐπιμόνως ὥστε καὶ οἱ παράδοξες δολοφονίες ἀκόμη πού διεπράχθησαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἡ γενικὴ ὑπερέξαψις τῶν πνευμάτων δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰς μελέτας του.

Τῇ βραδεῖᾳ τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ὅλα τὰ σπίτια ἦσαν φωτόλουστα καὶ ὁ θόρυβος τῶν τραγουδιῶν ἀνέβαινεν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ζυθοπωλεῖον τῆς συνοικίας τῶν σπουδαστῶν, ὁ νέος δὲν ἐδέχθη καμμίαν ἀπὸ τὰς τόσας προσκλήσεις πού τοῦ ἔγιναν· με τὰ βιβλία του ὑπὸ καλῆς πηγῆς νὰ βρῇ ἓνα συσπουδαστὴν του, τὸν Λεοπόλδον Στράους, διὰ νὰ ἐργασθῇ μαζί του ἕως τὰ ξημερώματα.

Ὁ Στράους καὶ ὁ Σλέγκελ ἦσαν στενοὶ φίλοι.

Καὶ οἱ δύο Σιλεσιανοί, ἐγνωρίζοντο ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἡ ἀγάπη των εἶχε γίνει παροιμιώδης στὸ Πανεπιστήμιον.

Ὁ Στράους ἦτο καὶ αὐτὸς πολὺ ἐπιμελὴς σπουδαστῆς ὅσον καὶ ὁ Σλέγκελ. Μία ζωηρὰ ἄμιλλα εἶχεν ἀναπτυχθῇ μεταξύ τῶν δύο συμπατριωτῶν, ἡ ὁποῖα ὁμως συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ στερεώσῃ τὴν φιλίαν των, προσθέτουσα εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀλληλεκτίμησιν.

Ὁ Σλέγκελ ἐθαύμαζε τὴν ἀκατάσχετον ἐπιμονὴν του καὶ τὴν ἀναλλοίωτον ἀγαθότητα τοῦ παιδικοῦ του φίλου, καὶ αὐτὸς θεωροῦσε τὸν Σλέγκελ με τὶς ποικίλες ἰδιοφυΐες του, τὴν λαμπρὰν ἀφομοιωτικὴν ἰκανότητα τοῦ πνεύματός του ὡς τὸν τελειότερον τύπον τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ δύο φίλοι εἰργάζοντο ἀκόμη μαζί, ὁ ἓνας ἐδιάβαζε εἰς τὸ ἐγχειρίδιον ἀνατομίας, ἐνῶ ὁ ἄλλος, με ἓνα κρανίον στὸ χέρι παρακολουθοῦσε τὶς λεπτομέρειες πού ὑπεδείκνυε τὸ κείμενον, ὅταν ὁ βαρὺς ἦχος τῆς καμπάνας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἀνῆγγεϊλε τὰ μεσάνυκτα.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Σλέγκελ, κλείων ἀποτόμως τὸ βιβλίον του καὶ ἀπλώνων τὰ μακρυὰ πόδια του ἕως τὴ φωτιά πού ἔβγαζε φλόγες· νὰ, ἐφθάσαμεν στὸ πρῶν τῶν Χριστουγέννων, παλιέ μου φίλε. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν εἶναι τὸ τελευταῖον πού περνοῦμε μαζί.

Θησαυρὸς τῶν παιδιῶν. Φυλλάδιον 27ον

—'Αρκεῖ μόνον νὰ περάσωμεν αὐτὲς τὶς καταραμένους ἐξετάσεις πρὸ τῶν προσεχῶν Χριστουγέννων! ἀπεκρίθη ὁ Στράους. Καὶ τώρα "Όττο, μιά μποτίλλια κρασί δὲ θὰ ἦταν παράκαιρη. Ἔχω μιά φέρει ἐπίτηδες.

Καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ὅλο φωτισμένον ἀπὸ ἓνα χαμόγελο, τράβηξε πίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸν βιβλίων καὶ κοκκάλων μιά μακρύστομη μποτίλλια μὲ κρασί τοῦ Ρήνου.

—Αὐτὴ εἶναι μιά ἀπὸ τὶς νυχτιᾶς ποὺ εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ εἶναι μέσα στὸ σπίτι του, εἶπεν ὁ "Όττο Φὸν Σλέγκελ, παρατηρῶντας ἔξω τὸ χιονισμένο δρόμο· ἐκεῖ ἔξω βασιλεύει σκοτάδι καὶ κρύο δυνατό. Στὴν ὑγείᾳ σου Λεοπόλδε!

—Στὴν ὑγείᾳ σου! ἀπεκρίθη ὁ φίλος του. Εἶναι μιά ἀληθινὴ ἀνακούφισις νὰ παραιτήσῃ κανεὶς γιὰ λίγο αὐτὰ τὰ σφηνοειδῆ καὶ τὰ ἡθμοειδῆ ὅσῃ. Ἀλλὰ τί νέα ἀπὸ τὴν λέσχη, "Όττο; Ὁ Γκράουμπε ἐμονομάχησε μὲ τὸν Σουαβόν;

—Μονομαχοῦν αὐριον, εἶπεν ὁ Φὸν Σλέγκελ, καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως χάσῃ τὸ γόητρόν του, ἐπειδὴ ἔχει λίγο κοντὸ τὸ χέρι. Ἄν δείξῃ ὅμως εὐστροφία καὶ ἐπιδεξιότητα, ἡμπορεῖ ἴσως νὰ τὴν γλυτώσῃ. Λέγουν ὅτι ἔχει μέθοδον.

—Κανένα ἄλλο νέο ἀπὸ τοὺς σπουδαστάς; ἠρώτησεν ὁ Στράους.

—Δὲν μιλοῦν γιὰ ἄλλο πρᾶγμα παρὰ γιὰ δολοφονίες. Ἐγὼ εἶχα τόσῃν ἐργασία αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὥστε δὲν μοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ δώσω καμμιά προσοχὴ στὶς φλυαρίες.

—Ἐλαβες τὸν καιρὸ νὰ ρίξῃς μιά ματιά στὰ βιβλία καὶ στὰ ὅπλα, ποὺ ἀπασχολοῦσαν τόσο τὸν καλὸ μας γέρο-καθηγητὴ, τὴν ἡμέρα ἀκόμη ποὺ βρῆκε τὸ θάνατο; ἠρώτησεν ὁ Στράους. Λέγουν πῶς ἀξίζουν μιά ἐπίσκεψιν.

—Τὰ εἶδα σήμερα, εἶπεν ὁ Σλέγκελ ἀνάπτοντας τὴν πίπα του. Ὁ Ράϊνμπλ, ὁ θυρωρὸς, μὲ ἔβαλε στὴν ἀποθήκη καὶ ἐβόηθησα νὰ μποῦν ἐπιγραφὴς σὲ κάμποσα ἀντικείμενα, σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο τοῦ Μουσείου τοῦ κόμητος Σούλινγκ. Καθ' ὅσον μποροῦμε νὰ ξέρωμε δὲ λείπει ἀπὸ τὴν συλλογὴ παρὰ ἓνα πρᾶγμα μόνον.

—Τῆς λείπει ἓνα! ἐφώνασεν ὁ Στράους. Νὰ τί θὰ βασανίζῃ

σκληρὰ τὴ σκιά τοῦ γέρο-Φον Χοπσταϊν. Εἶναι κανένα σημαντικό πρᾶγμα;

—Τὸ ἀντικείμενον περιγράφεται σὰν ἓνα ἀρχαῖο μπουλταδάκι. Εἶναι ἀτσαλένιο κι ἔχει χρυσὴ λοβή. Ἀνεφέρθημεν στὴν ἐταιρεία τῶν σιδηροδρόμων καὶ χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὴ θὰ τὸ βρῇ.

—Τὸ ἐλπίζω, ἐπανέλαβεν ὁ Στράους.

Καὶ ἡ συνομιλία ἐστράφη εἰς ἄλλα ζητήματα.

Ἡ φωτιὰ ἔσβυνε καὶ ἡ μποτίλλια μὲ τὸ κρασί τοῦ Ρήνου ἦτο ἀδειανή, ὅταν ἐσηκώθηκαν οἱ δύο νέοι καὶ ἐτοιμάσθηκε γιὰ ἀναχώρησιν ὁ Φὸν Σλέγκελ.

—Μπρρρ...τί κρύα νυχτιά! εἶπεν ὁρθίος εἰς τὸ κατώφλι καὶ τυλιγόμενος μέσα στὸ μανδύα του. Πῶς, Λεοπόλδε, βάζεις τὸ καπέλλο σου; Δὲν πιστεύω νὰ σκοπεύῃς νὰ βγῇς καὶ σύ!

—Θὰ σὲ συνοδεύσω, εἶπεν ὁ Στράους, κλείοντας πάλιν τὴν θύρα πίσω του. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου βαρὺ, ἐπανέλαβε πιάνοντας τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του καὶ κατεβαίνοντας τὸ δρόμο μαζί του, πιστεύω πῶς ἓνας περίπατος ἕως τὴν πόρτα σου, μ' αὐτὸ τὸ δυνατό καὶ παγερὸ ἄερα, μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ συνέλθω.

Οἱ δύο σπουδασταὶ πέρασαν μαζί τὴν ὁδὸν Στεφενστράσσε καὶ ὕστερα τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, ὁμιλοῦντες περὶ διαφόρων ζητημάτων. Ἀλλὰ καθὼς ἔστρεψαν τὴν γωνίαν τῆς Μεγάλης Πλατείας, ὅπου εἶχεν εὐρεθῇ τὸ σῶμα τοῦ Σίφφερ, ἡ ὁμιλία ἔπεσε φυσικὰ ἐπάνω στὴ δολοφονία.

—Ἐδῶ τὸν βρῆκαν, παρετήρησεν ὁ Φὸν Σλέγκελ, δείχνοντας τὸ μέρος.

—Ἴσως ὁ δολοφόνος εἶναι ὅλως διόλου κοντὰ μας αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶπεν ὁ Στράους. Πάμε γρήγορα.

Καὶ οἱ δύο θὰ ἀρχίζαν πάλιν τὸ δρόμο των, ὅταν ἔξαφνα ὁ Φὸν Σλέγκελ ἔβγαλε μιά φωνὴ πόνου καὶ ἔσκυψε κάτω.

—Κάποιον πρᾶγμα πέρασε τὸ παπούτσι μου καὶ μοῦ πλήγωσε τὸ πόδι, ἐφώνασε καὶ ψάχνοντας μὲ τὸ χέρι του μέσα στὸ χιόνι ἀνέστυρεν ἓνα μπαλταδάκι ὅλο ἀπὸ κατάστιλβνο μέταλλο.

Εἶχε πέσει μετέτοιον τρόπο, ὥστε ἡ κόψι του ἦτο γυρισμένη λίγο πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐπλήγωσε τὸν σπουδαστὴν στὸ πόδι, ὅταν τὸ πάτησε.

—Τὸ ὄπλον τοῦ δολοφόνου! ἐφώναξε.

—Τὸ χρυσὸ μπαλταδάκι τοῦ Μουσείου! ἐφώναξε καὶ ὁ Στράους.

Δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀμφιβάλλουν ὅτι ἦτο συγχρόνως καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρχουν δύο ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτὰ ὄπλα καὶ μόνον ἓνα παρόμοιον ὄργανον ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ τέτοιες πληγὰς ὅπως εἶναι τῶν δολοφονηθέντων.

Ὁ δολοφόνος τὸ εἶχε πετάξῃ χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ἀφοῦ διέπραξε τὸ φρικῶδες ἐγκλημά του, καὶ εἶχε μείνῃ ἀπὸ τότε σαβανωμένο μέσα στὸ χιόνι, καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ φόνου.

Παράξενο, πού ἀπὸ ὅλους ὅσοι εἶχαν περάσει καὶ ξαναπεράσει, κανεὶς δὲν τὸ ἀνεκάλυψε· ἦταν ὅμως ἀλήθεια τὸ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ παχὺ καὶ τὸ ὄπλον ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὸν κανονικὸν δρόμον.

—Τί θὰ τὸ κάμωμεν; εἶπεν ὁ Φὸν Σλέγκελ κρατώντας τὸ στὸ χέρι. Ἀνατρίχιασε καθὼς εἶδε στὸ φῶς τῆς σελήνης κηλίδες ἀπὸ κόκκινον μελανωπὸ αἷμα πού ἦσαν πλῆθος σκορπισμένες ἐπάνω στὸ στιλπνὸ ἀτσάλι.

—Νὰ τὸ πᾶμε στὸν ἀστυνόμο, ἐπρότεινεν ὁ Στράους.

—Θὰ ἔχῃ κοιμηθῇ τέτοιαν ὥρα. Θὰ τὸ κρατήσω καὶ θὰ τοῦ τὸ παραδώσω τὸ πρωί.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ φίλος του.

Καὶ ἐπανέλαβαν τὸν δρόμον των ὁμιλοῦντες διὰ τὸ σπουδαῖον εὑρημα πού ἔκαμαν.

Ὅταν ἐφθασαν στὴ θύρα τοῦ Σλέγκελ, ὁ Στράους τοῦ εὐχήθηκε τὴν καλημέρα καὶ πῆρε πάλι μετὰ γοργὸ βῆμα τὸ δρόμο, διὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Ὁ Σλέγκελ ἔσκυψε γιὰ νὰ βάλῃ τὸ κλειδί στὴν κλειδωνιά, ὅταν μιὰ παράδοξη μεταβολὴ συνέβη ἐντὸς του.

Ἀρχισε νὰ τρέμῃ δυνατὰ σὲ τρόπο πού τὸ κλειδί ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ παραγμένα δάκτυλά του.

Τὸ δεξιὸ του χέρι σφίχθηκε ἐπάνω στὴ χρυσὴ λαβὴ τοῦ μικροῦ μπαλταῖ καὶ ἓνα βλέμμα γεμᾶτο μῖσος ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του πού ἀπεμακρύνετο.

Παρ' ὅλο τὸ νυκτερινὸ κρίνο, ὁ ἰδρῶς ἔβρεξε τὸ πρόσωπό του. Ἐφαίνετο νὰ ἐπάλευεν ἐναντίον μιᾶς ἐσωτερικῆς ὁρμῆς. Ἐφερε τὸ χέρι στὸ λάρυγγά του σὰν νὰ ἐπνίγετο.

Ξαφνικὰ μετὰ τὸ σῶμα σκυφτό, ἤρχισε νὰ παρακολουθῇ περπατώντας χωρὶς κρότο, κρυφὰ τὸν σύντροφο πού μόλις εἶχεν ἀφήσει.

Ὁ Στράους προχωροῦσε μετὰ βῆμα βαρὺ καὶ σταθερὸ μέσα στὸ χιόνι, σφυρίζοντας κάποια μέρη ἐνὸς φοιτητικοῦ τραγουδιοῦ καὶ μὴ φανταζόμενος καθόλου ὅτι ἓνα καταχθόνιο πρόσωπο τὸν κατεδίωκε.

Ὅταν ἐφθασαν στὴ Μεγάλῃ Πλατεῖα σαράντα μέτρων ἀπόστασις τοὺς ἐχώριζε· στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοὺς ἐχώριζαν εἴκοσι· στὴν ὁδὸν Σαίντ-Ἐτιέν μόνον δέκα καὶ ὁ ἄλλος ἐκέρδιζε διαρκῶς ἔδαφος μετὰ τὴν ταχύτητα ἐνὸς πάνθηρος.

Τώρα πλέον δὲν ἀπεῖχε παρὰ ἓνα μῆκος βραχίονος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού περπατοῦσεν ἀνυπόπτως καὶ τὸ μπαλταδάκι ἄστραφτε μετὰ μιὰ κρύα λάμψη στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὅταν κάποιος κρότος θὰ ἐφθασε φαίνεται στ' αὐτιά τοῦ Στράους, διότι ἔκαμεν ἀποτόμως μιὰ ἡμιστροφή καὶ βρέθηκεν ἔξαφνα ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν κατεδίωκεν.

Ἀνεσκίρτησε καὶ ἔβγαλε φωνὴ καθὼς εἶδε ἓνα κεφάλι σὰν νὰ ἐφύτρωσε μονομιᾶς ἐκεῖ στὸν ἀέρα μετὰ πελιδνὴ συνεσπασμένη μορφή, φλογερὰ μάτια καὶ σφιγμένα δόντια.

—Ὅττο! ἐφώναξεν ἀναγνωρίζοντας τὸ φίλο του, τί συμβαίνει; Εἶσαι κατάχλωμος. Ἐλα μαζί μου στὸ σπίτι... Στάσου, τρελλάθηκες; πέταξέ το αὐτὸ τὸ μπαλταδάκι εἰδεμὴ μὰ τὸ Θεὸ θὰ σὲ πνίξω.

Ὁ Φὸν Σλέγκελ εἶχε ριφθῇ κατ' ἐπάνω του βγάζοντας μιὰ

ἄγρια φωνή καὶ κραδαίνοντας τὸ ὄπλον, ἀλλ' ὁ φίλος του ἦταν γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός.

Ρίχτηκε μέσα ἀπὸ τὴν καμπύλη πού διέγραψε τὸ μπαλταδάκι, καὶ ἄρπαξε τὸν ἐπιτεθέντα ἀπὸ τὴ μέση, ἀποφεύγοντας ἔτσι τὸ κτύπημα πού θὰ τοῦ ἔσχιζε τὸ κεφάλι.

Καὶ οἱ δυὸ βρέθηκαν σὲ ἓνα θανάσιμο σφικταγκάλιασμα.

Ὁ Σλέγκερ ἀγωνιζότανε νὰ φέρῃ πάλι τὸ ὄπλο κατ' ἐπάνω του, ἀλλ' ὁ Στράους μὲ μιὰ ἀπελπιστική προσπάθεια κατάρθωσε νὰ τὸν ξαπλώσῃ κατὰ γῆς· καὶ οἱ δύο κυλίσθηκαν μαζί μέσα στὸ χιόνι, ὁ Στράους παλεύοντας γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ ἐπικαλούμενος βοήθεια μὲ μεγάλες φωνές.

Καὶ ἔκαμε καλά, γιατί ὁ Σλέγκερ θὰ κατάρθωνε βέβαια νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι του, ἂν δὲν ἐρχότανε δυὸ ρωμαλέοι χωροφύλακες πού ὁ θόροβος τοὺς εἶχε τραβήξει.

Καὶ οἱ τρεῖς μαζί προσπαθώντας ἐδοκίμασαν μεγάλο κόπο νὰ συγκρατήσουν τὸν Σλέγκελ, πού ἡ μανία του ἐδιπλασίαζε τὴ δύναμί του καὶ στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὸ σφιγμένο χέρι του τὸ χρυσὸ μπαλταδάκι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας ἔτυχε νὰ ἔχῃ στὴ ζώνη του ἓνα σχοινί, πού τὸ χρησιμοποίησε ἀμέσως γιὰ νὰ δέσῃ γρήγορα τοὺς βραχίονας τοῦ σπουδαστοῦ ἐπάνω στὸ σῶμα του.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πότε σπρωχνόμενος πότε συρόμενος ὠδηγήθηκε, παρ' ὅλες τὶς ἐξωφρενικὲς φωνές του καὶ τὶς μανιώδεις κινήσεις του, στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Στράους ἐβοήθησε νὰ συγκρατήσουν τὸν παλῆό του φίλο, καὶ συνώδευσε τοὺς ἀστυνομικοὺς ἕως τὸ γραφεῖον. Ἀπαιτοῦσε ζωηρὰ νὰ μὴ μεταχειρισθοῦν βίαν, καὶ διέτύπωνε τὴν γνώμην ὅτι ἓνα ἄσυλον φρενοβλαβῶν θὰ ἦτο καταλληλότερον μέρος ὅπως ἐγκαταστήσουν τὸν συλληφθέντα.

Αὐτὸ πού συνέβη στὸ διάστημα ἐκείνης τῆς μισῆς ὥρας,

ἦτο τόσο ἀιφνίδιον καὶ ἀνεξήγητον, πού κι αὐτὸς ὁ ἴδιος αἰσθανότανε πού εἶχε τρελλαθῇ.

Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ;

Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ πρῶην παιδικός του φίλος εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ τὸν δολοφονήσῃ, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ὁ Φὸν Σλέγκελ ἦτο λοιπὸν ὁ φονεὺς τοῦ καθηγητοῦ Φὸν Χοψτάϊν καὶ τοῦ Βοημοῦ Ἰουδαίου;

Ὁ Στράους ἐννοοῦσε πῶς αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον, γιατί ὁ Σλέγκελ οὔτε καὶ ἐγνώριζεν αὐτὸν τὸν Ἰουδαῖον. Ὅσο γιὰ τὸν καθηγητὴ του εἶχε δείξει πάντοτε μιὰ ἰδιαίτερα ἀφοσίωσι.

Ἦκολούθησε μηχανικῶς τὴν ὁμάδα στὸ γραφεῖο τῆς ἀστυνομίας ἐντελῶς παραδομένος στὴ θλιβερῇ ἐκπληξί του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπαουμγκάρντεν, ἓνας ἀπὸ τοὺς πειὸ ἐνεργητικοὺς καὶ τοὺς πειὸ ἐκτιμωμένους ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας, ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

Ἦτο ἓνας κοντὸς ἀνθρωπάκος ὅλος νεῦρα, ἐνεργητικὸς ἀλλὰ μὲ τρόπους γλυκεῖς καὶ συνεσταλμένους, προικισμένος μὲ μιὰ μεγάλη ἀγχίνια, μιὰ ἐξυπνάδα πού δὲν ἐξασθενοῦσε ποτέ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπειτὰ ἀπὸ ἕξ ὥρων ἀγρυπνία, ἦτο ἐπίσης εὐδιάθετος ὅπως πάντοτε μὲ τὴν πέννα πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί, στὸ ἐπίσημο γραφεῖό του, ἐνῶ ὁ φίλος του ὁ ὑποεπιθεωρητὴς Οὐίνγκελ ἐρροχάλιζεν ἐπάνω σ' ἓνα κάθισμα στὸ πλάϊ τῆς θερμάστρας.

Παρὰ τὴν συνηθισμένη ἀπάθεια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἄφησαν νὰ φανῇ κάποια ἐκπληξις, ὅταν ἡ θύρα ἀνοιξεν ἀποτόμως καὶ ἔφεραν μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὸν Φὸν Σλέγκελ, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, τὰ φορέματα εἰς ἀταξίαν καὶ μὲ τὸ χρυσὸ μπαλταδάκι ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δάκτυλά του.

Ἐξεπλάγη ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ὁ Στράους καὶ οἱ χωροφύλακες ἔκαμαν τὴν κατάθεσί των, ἡ ὁποία κατεχωρίσθη δεόντως εἰς τὸ ἐπίσημον βιβλίον.

—Νέε, νέε, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπαουμκάρτεν ἀκουμβῶντας τὴν πέννα του καὶ ρίχνοντας αὐστηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ συλληφθέντος, νὰ μία ὥραία δουλεία γιὰ ἓνα Χριστουγεννιάτικο πρωί. Γιατὶ τὸ ἐκάματε αὐτό;

—Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει, εἶπεν ὁ Φὸν Σλέγκελ φέροντας τὰ χέρια του στὸ πρόσωπό του· ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀφήσει νὰ πέση κάτω τὸ μπαλταδάκι, μιὰ μεταβολὴ συνέβη ἐντὸς του· ἡ παραφορὰ του, ἡ ταραχὴ του διελύθησαν, καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν λύπην.

—Ἐθέσατε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς μίαν κατάστασιν τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ σᾶς ὑποπτευθοῦν ὡς ἔνοχον καὶ γιὰ τίς ἄλλες δολοφονίες ποὺ κατελύπησαν τὴν πόλιν μας.

—Ὁχι, ὄχι! φώναξε ζωηρὰ ὁ Φὸν Σλέγκελ, ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξη.

—Τοῦλάχιστον, εἰσθε ἔνοχος ὅτι ἀπεπειράθητε κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ κ. Λεοπόλδου Στράους.

—Τοῦ πειὸ ἀγαπητοῦ φίλου ποὺ ἔχω στὸν κόσμον! εἶπε στενάζοντας ὁ σπουδαστής. ὦ! πῶς ἡμπόρεσα;... Πῶς ἡμπόρεσα;...

—Αὐτὴ ἡ φιλία ἀκριβῶς καθιστᾷ τὸ ἔγκλημά σας δέκα φορές βδελυρώτερον, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ ἐπιθεωρητής. Ἄς τὸν ὀδηγήσουν διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς στό... Ἀλλά, μιὰ στιγμή. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;

Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοίξει καὶ εἶχεν εἰσέλθει ἓνας ἄνθρωπος τόσο βλοσυρός, τόσο χλωμός, ὥστε ὁμοιάζε περισσότερον μὲ φάντασμον ἢ μὲ ἀνθρώπινον πλάσμα.

Στὰ βήματά του ἐκλονίζετο τόσο, ὥστε ἐδέησε νὰ στηριχθῇ στὰ καθίσματα, διὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

Ἦτον δύσκολον ν' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ πλάσμα μὲ τὴν ἀθλία αὐτῇ ὄψι τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ χαρωπὸ καὶ ροδοκόκκινον πρόσωπον, τὸν ὑποεπιθεωρητὴν τοῦ Μουσείου καὶ καθηγητὴν κ. Βίλελμ Σλέγκελ. Ἀλλ' ἡ ἐξησκημένη ματιὰ τοῦ Μπαουμκάρτεν δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνας ποὺ ἡμποροῦν ν' ἀπατηθοῦν ἀπὸ μίαν οἰανδήποτε μεταβολήν.

—Καλημέρα, κύριε, εἶπεν, πῶς σεῖς τόσο ἐνωρὶς ἐδῶ; Ἀναμφιβόλως διότι θὰ ἐμάθατε ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς σπουδαστάς σας ὁ Φὸν Σλέγκελ, συνελήφθη ἐπὶ ἀποπείρᾳ δολοφονίας ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ Λεοπόλδου Στράους.

—Ὁχι, ἦλθα δι' ἑμαυτὸν τὸν ἴδιον, εἶπεν ὁ Σλέσσιγκερ, μὲ φωνὴν βραχνὴν καὶ φέροντας τὸ χερί στὸ λαιμό του. Ἦλθα γιὰ ν' ἀνακουφίσω τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ ἓνα μεγάλο ἀμάρτημα, καὶ ἐν τούτοις ὁ Θεὸς ξέρει πόσον ἦτο ἀκούσιον... Εἶμαι ἐγὼ πού... Ἀλλά, ὕψιστε Θεέ! νάτο τὸ φρικῶδες πρᾶγμα! Ἄ! ἂν ὁ Θεὸς εἶχε δώσει νὰ μὴ τὸ εἶχα δῇ ποτέ.

Καὶ ὠπισθοδρόμησε, κυριευθεὶς ἀπὸ δυνατὸν φόβον, καθῶς παρετήρει μὲ τὰ μάτια ὁλάνοικτα, καὶ ἔδειχνε μὲ τὸ κάτισχνο δάκτυλό του τὸ μπαλταδάκι, ποὺ ἦτο κάτω εἰς τὸ πάτωμα.

—Νάτο, ἐφώναξε, κοιτάξετέ το, ἔφθασεν ἕως ἐδῶ γιὰ τὴν καταδίκη μου. Βλέπετε αὐτὴ τὴ μελανωπὴ σκουριὰ ποὺ τὸ σκεπάζει; Ξέρετε τί εἶναι; Εἶναι τὸ αἷμα τοῦ πιὸ ἀγαπημένου μου φίλου, τοῦ καλλιτέρου μου φίλου, τοῦ καθηγητοῦ Φὸν Χοψτάϊν. Τὸ εἶδα νὰ ἀναπηδήσῃ, ὅταν ἐφύτεψα τὴ λεπίδα στὸν ἐγκέφαλό του ἕως τὴν λαβή! Θεέ μου! τὸ βλέπω τώρα!

—Ὑποεπιθεωρητὰ Βίγκελ, εἶπεν ὁ Μπαουμκάρτεν, προσπαθῶντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπίσημή του γαλήνη, θὰ συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, κατηγορούμενον, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν, ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν μακαρίτην καθηγητήν. Παραδίδω ἐπίσης εἰς τὴν φροντίδα σας τὸν Φὸν Σλέγκελ, παρόντα ἐνταῦθα, κατηγορούμενον, ἐπὶ ἀποπείρᾳ δολοφονίας κατὰ τοῦ κ. Στράους. Θὰ βάλετε ἐπίσης εἰς ἀσφαλὲς μέρος αὐτὸ τὸ μπαλταδάκι (καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ κάτω) ποὺ φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ ὄργανον τῶν δύο ἐγκλημάτων.

Ὁ Βίλελμ Σλέσσιγκερ εἶχε μείνει ἀκουμπισμένος στὸ τραπέζι μὲ μιὰ χλωμάδα νεκρικὴ στὸ πρόσωπό του.

Μόλις ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔπαυσε νὰ μιλῇ, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ ἥθος ταραγμένο.

—Τί εἶπατε; ἐφώναξε. Ὁ Φὸν Σλέγκελ ἐπετέθη κατὰ τοῦ Στράους. Οἱ δύο φίλοι οἱ πιὸ στενοὶ ποὺ ὑπῆρχαν στὸ Πα-

νεπιστήμιο! Καὶ ἐγὼ ποὺ ἐσκότωσα τὸ γέρο διδάσκαλό μου! Εἶναι μαγεία, σᾶς λέγω, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς γοητείας. Ὑπάρχει μιὰ μαγεία ποὺ ἔχει πέσει ἐπάνω μας. Εἶναι!... Ἄ! μαντεύω! εἶναι τὸ μπαλταδάκι αὐτὸ τὸ τρισκαταραμένο μπαλταδάκι!

Καὶ ἔδειξε μὲ μιὰ σπασμωδική κίνησι τὸ ὄπλο, ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπαουμγκάρτεν κρατοῦσεν ἀκόμη στὸ χέρι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

—Ἦσυχάσατε, κύριε, εἶπε, δὲν κάμνετε ἄλλο ἢ νὰ ἐπιβαρύνετε τὴν θέσιν σας, παρουσιάζοντας ἐξηγήσεις τόσον παράδοξες γιὰ τὴν ἐγκληματική πρᾶξι ποὺ ὁμολογεῖτε. Ἡ μαγεία καὶ οἱ γοητείες δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ λεξιλόγιον τῶν νόμων, ὅπως ὁ φίλος μου Βίγκελ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἀπόδειξιν.

—Δὲν ἤξεύρω, παρετήρησεν ὁ ὑποεπιθεωρητὴς, ὑψώνοντας τοὺς πλατεῖς του ὤμους. Ὑπάρχουν στὸν κόσμον πολλὰ παράδοξα πράγματα. Ποιὸς ξέρει ἕαν...

—Πῶς; ἐβρυχήθη ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπαουμγκάρτεν μὲ τόνον παράφορον, μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ μὲ ἀντικρούσετε; Μήπως θὰ τολμήσετε νὰ ὑποστηρίξετε τὴν γνώμην σας; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν κατηραμένων αὐτῶν δολοφόνων; Ἡλίθιε, ἄθλιε, ἡλίθιε, ἡ τελευταία σου ὥρα ἔφτασε;

Καὶ ὀρμῶντας κατὰ τοῦ Βίγκελ, ποὺ στάθηκε σὰν παραλογισμένος, σήκωσε μὲ δύναμη τὸν μπαλντᾶ καὶ θὰ ἀπεδείκνυε ὀρθὴν τὴν τελευταίαν του φράσιν, ἕαν στὴν μανίαν του δὲν εἶχε ξεχάσῃ πόσον χαμηλὴ ἦτο ἡ ὀροφή.

Ἡ λεπίδα τοῦ μπαλντᾶ μπηχτήκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς δοκοὺς ποὺ τὴν στηρίζαν, ἐνῶ ἡ λαβὴ ἔγινε κομμάτια.

—Τί ἔκαμα; εἶπεν ὁ Μπαουμγκάρτεν, ἀσθμαίνοντας καὶ ξαναπέφτοντας στὸ κάθισμά του, τί ἔκαμα;

—Ἐδώσατε τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ κ. Σλέσσινγκερ ἦσαν ἡ ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Φὸν Σλέγκελ προχωρῶντας καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν παραζάλη των τὸν εἶχαν ἀφήσει. Νὰ ποὺ ἐκάματε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα

αὐτὸ εὐρίσκεται εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην, εἶναι ἐν τούτοις ὅτι μιὰ γοητεία παρουσιάζεται εἰς αὐτό. Περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Στράους, παληέ μου φίλε! Τὸ ξέρεις ὅτι ἂν εἶχα ὄλο μου τὸ λογικόν, δὲν θὰ ἤγγιζα μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς σου... Καὶ γιὰ σᾶς, Σλέσσινγκερ, ξέρομε καὶ οἱ δύο μας ποιὰ ἦταν ἡ ἀφοσίωσί σας στὸ γέρο ποὺ εἶναι νεκρός. Καὶ σεῖς ἐπιθεωρητὰ Μπαουμγκάρτεν, μήπως θελήσατε νὰ κτυπήσετε μὲ τὴν θέλησίν σας τὸν φίλον σας ὑποεπιθεωρητὴν;

—Ὁχι, ποτέ! γιὰ τίποτα στὸν κόσμον δὲν θὰ τὸ ἔκανα, εἶπε στενάζοντας ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ κρύπτοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

—Τότε ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι φανερά; Ἀλλὰ τώρα χάρις τῷ Θεῷ τὸ κατηραμένο ὄπλο ἔσπασε καὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ σπεῖρῃ νέες συμφορές. Ἀλλά, κυττάξετε! Τί εἶναι αὐτό;

Στὴ μέση τοῦ δωματίου, εἶχε πέσει ἕνας λεπτὸς κύλινδρος μαυρισμένης περγαμνῆς.

Μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξαν στὰ κομμάτια τῆς λαβῆς ἔδειξεν ὅτι ἦτο κούφιος.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὸν κύλινδρον αὐτὸν τῆς περγαμνῆς τὸν εἶχαν βάλει ἐκεῖ μέσα ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα, τὴν ὁποίαν ἐβούλωσαν ἔπειτα μὲ συγκόλλησιν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέταλλον.

Ὁ Φὸν Σλέγκελ ἐξετύλιξε τὸ ἔγγραφον.

Τὸ γράψιμο εἶχε γίνῃ σχεδὸν δυσανάγνωστο ἐξ αἰτίας τῆς ἀρχαιότητός του, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἠμπόρεσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ περιεχόμενον, γραμμένον εἰς μεσαιωνικὴν γερμανικὴν, διελάμβανε κατ' ἀκριβῆ μετάφρασιν περίπου τὰ ἑξῆς:

«Αὐτὸ τὸ ὄπλον μετεχειρίσθη ὁ Μᾶξ Φὸν Ἐρλίσινγκερ ὅπως δολοφονήσῃ τὴν Ἰωάνναν Μποντέκ. Διὰ τοῦτο, ἐγὼ ὁ Ἰωάννης Μποντέκ, τὸ καταρῶμαι, δυνάμει τῆς ἐξουσίας ἡ ὁποία μοῦ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ συνεδρίου τοῦ Ροδίνου Σταυροῦ. Εἴθε νὰ προξενῇ εἰς κάθε ἄλλον τὴν αὐτὴν ὀδύνην, τὴν ὁ-

ποῖαν προυξένησαν εἰς ἐμέ. Εἴθε ἐκάστη χεὶρ ἡ ὁποία θὰ τὸ κρατήσῃ νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ τὸ αἷμα ἐνὸς φίλου.

«Πάντοτε θανάσιμο, ποτὲ καλό,

«Κοκκινισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα ἀγαπητοῦ πλάσματος».

Νεκρική σιγὴ ἐχύθη μέσα στὸ δωμάτιον, ὅταν ὁ Φὼν Σλέγκελ ἔπαυσε νὰ διαβάζῃ αὐτὸ τὸ παράδοξο ἔγγραφο.

Καὶ καθὼς τὸ ἔβαλε πάλιν ἐπάνω στὸ τραπέζι, ὁ Στράους τοῦ ἔπιασε στοργικὰ τὸ χέρι.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη τέτοιων ἀποδείξεων, παλιέ μου φίλε, τοῦ εἶπε: Καὶ τῇ στιγμῇ ἀκόμη ποῦ μοῦ ἔδιδες τὸ κτύπημα, σὲ συγχωροῦσα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Καὶ ξέρω καλὰ πὼς ἂν ὁ δυστυχισμένος καθηγητὴς ἦτο σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο θὰ ἔλεγε τὸ ἴδιο στὸ Βίλελμ Σλέσσιγκερ.

—Κύριοι. παρετήρησεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐνῶ ἔσηκώνετο καὶ ἀνελάμβανε τὸν ἐπίσημον τόνον του, ὅσον παράδοξος καὶ ἂν εἶναι αὕτῃ ἡ ὑπόθεσις, πρέπει νὰ διεξαχθῇ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις καὶ τοὺς νόμους. Ὑποεπιθεωρητὰ Βίγκελ, ἐγὼ ὁ ἄμεσος ἀρχηγός σας, σᾶς διατάσσω νὰ μὲ συλλάβετε ὡς ἔνοχον ἀποπείρας φόνου κατ' ὑμῶν. Πρέπει νὰ μὲ κλείσετε εἰς τὴν φυλακὴν, καθὼς καὶ τὸν κύριον Φὼν Σλέγκελ καὶ τὸν κύριον Βίλελμ Σλέσσιγκερ. Ἀναμένομεν νὰ δικασθῶμεν εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳ τοῦ κακουργοδικείου. Ἐν τοσούτῳ, μὴ λησμονήσετε νὰ βάλετε εἰς μέρος ἀσφαλὲς αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, προσέθεσε δείχνοντας τὴν χειρόγραφον περγαμηνήν. Καί, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, μεταχειρισθῆτε τὴν δραστηριότητά σας νὰ ἀνακαλύψετε τὸν δολοφόνον τοῦ Σίφφερ τοῦ Ἰουδαίου.

Ὁ μόνος κρῖκος ποῦ ἔλειπε στὴ σειρὰ τῶν μαρτυριῶν δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Τὴν 28 Δεκεμβρίου, ἡ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ Ράϊνμωλ, μπαίνοντας μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα ὕστερα ἀπὸ μικρὰν ἀπουσίαν, βρῆκε τὸ σύζυγό της κρεμασμένον ἀπὸ τὴν ὀροφή.

Εἶχε δέσει γύρω στὸ λαιμό του μιὰ μακρὰ μαξιλαροθήκη,

ἔπειτα ἀνέβηκε σ' ἓνα κάθισμα καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἀπαισίαν πρᾶξιν.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶχε ἀφήσει μίαν σημείωσιν, ὅπου ὠμολογοῦσεν ὅτι ἦτο ἔνοχος τῆς δολοφονίας τοῦ Ἰουδαίου Σίφφερ, καὶ προσέθετεν ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦτο ὁ καλλίτερός του φίλος καὶ ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ἄνευ προμελέτης, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς ἀκατανικήτου ὠθήσεως.

Αἱ τύψεις καὶ ἡ λύπη, ἔλεγεν ἐν τέλει, τὸν εἶχαν σπρώξει στὴν αὐτοκτονία καὶ ἐτελείωνε τὶς ὁμολογίας του συνιστῶντας τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Αἱ συζητήσεις ποῦ ἐπηκολούθησαν ἦσαν ἐκ τῶν παραδοξότερων ποῦ ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά.

Εἰς μάτην ἡ εἰσαγγελία ἀπέκρουσε τὴν παρουσίασθεισαν ἐξήγησιν ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων, εἰς μάτην ἐζήτησαν ὅπως μὴ εἰσαχθῇ στοιχεῖον διαμφισβητούμενον ὡς ἡ μαγεία εἰς ἓνα δικαστήριον τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος. Ἡ συνοχὴ τῶν γεγονότων ἦτο πολὺ στερεὰ· οἱ δεσμῶται ἠθωώθησαν παμψηφεί.

«Τὸ χρυσὸ αὐτὸ μπαλταδάκι, λέγει ὁ δικαστὴς ἀνακεφαλαίων τὰς συζητήσεις, ἔμεινε χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσουν, κρεμασμένο στὸν τοῖχο τῆς κατοικίας τοῦ κόμητος ντὲ Σούλ-λινγκ ἐπὶ διακόσια σχεδὸν ἔτη.

»Ὁ φοβερὸς θάνατος εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπέκυψε, ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἐπιστάτου τοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπα, εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν μνήμη μας.

»Ἐκ τῶν μαρτυριῶν προέκυψεν ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ φόνου ὁ ἐπιστάτης εἶχε μετακομίσει τὰ παλαιὰ ὅπλα καὶ τὰ εἶχε καθάρισει.

»Πρὸς τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἐγγίσῃ τὴν λαβὴν τοῦ μικροῦ μπαλτᾶ· ἀμέσως ἔπειτα, ἐφόνευσε τὸν κύριόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑπηρετήσῃ πιστῶς ἐπὶ εἰκοσαετίαν.

»Κατόπιν, δυνάμει τῆς διαθήκης τοῦ κόμητος, τὸ ὄπλον μετεφέρθη εἰς Βουδσπέστην· εἰς τὸν σταθμὸν τὸ ἔλαβεν εἰς

χειρας του ο κ. Σλέσινγκερ και πρό της παρελεύσεως δύο σχεδόν ώρων εφόνευε τον μακαρίτην καθηγητήν.

»Εκείνος που το ηγγισε κατόπιν, καθώς απεκαλύφθη, ητο ο θυρωρός Ράινωλ, ο οποίος εβοήθησε να μεταφέρουν τα όπλα εκ της αμάξης εις την αποθήκην, και εις την πρώτην ευκαιρίαν εφύτευσε αυτό το μπαλταδάκι κατ' επανάληψιν εις το στόμα του φίλου του Σίφφερ.

»Επειτα, εχομεν τας αποπειρας δολοφονίας υπό του Σλέγκελ κατὰ του Στράους, υπό του επιθεωρητου Μπαουγκάρτεν κατὰ του Βίγκελ, αι οποiai εγιναν αμέσως μόλις ελαβον ουτοι το μπαλταδάκι εις τας χειρας.

»Εν τέλει, ερχεται, κατὰ θεϊαν πρόνοιαν, η αποκάλυψις του παραδόξου εγγράφου το οποίον ανεγνώσθη προς ύμᾱς υπό του δικαστικοῦ γραφέως.

»Κύριοι ενορκοι, ποιουμαι εκκλησιν προς ύμᾱς όπως θεωρήσητε μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς τὴν συνοχὴν αὐτὴν τῶν γεγονότων, καὶ γνωρίζω ὅτι θὰ ἐπιφέρητε τὴν ἐτυμηγορίαν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ὑπαγορεύσουν αἱ συνειδήσεις σας ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ ἀδυναμίας».

Ἡ κατάθεσις, ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα ἴσως γιὰ ἓνα ἀνγνωστὴν Ἀγγλον, ἂν καὶ βρῆκεν ὀλίγους ὁπαδούς εις τὸ Οὐγγρικὸ ἀκροατήριον, ὑπῆρξεν ἡ τοῦ δόκτορος Λάνγκεμαν, τοῦ ἐξόχου πραγματογνώμονος ἱατροδικαστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει κλασικὰς πραγματείας ἐπὶ τῆς μεταλλουργίας καὶ τῆς τοξικολογίας.

Οὗτος εἶπε:

«Δὲν εἶμαι βέβαιος, Κύριοι, ἐὰν πρέπη ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν νεκρομαντείον ἢ τὴν μαύρην μαγείαν, ὅπως ἐξηγήσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη.

»Εκείνο τὸ ὁποῖον προβάλλω εἶναι μία ἀπλὴ ὑπόθεσις ἐσπερημένη οἰασθήποτε ἀποδείξεως, ἀλλ' εἰς μίαν περίπτωσιν τόσῳ ἑκτακτον δὲν ὑπάρχει ὑπόθεσις, ἡ ὁποία νὰ μὴ πρέπη νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

»Οἱ Ρόδινοι Σταυροί, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται μνεῖα

εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὑπῆρξαν οἱ πλέον ἔμπειροι χημικοὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μεσαίωνα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκοντο οἱ κυριώτεροι ἀλχημισταί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐφθασαν μέχρις ἡμῶν.

»Παρ' ὅλας τὰς προόδους τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἡ χημεία, ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὰ σημεῖα ὅπου οἱ Ἀρχαῖοι προέβησαν μακρύτερον ἡμῶν, καὶ τοῦτο ἀληθεύει πρὸ παντὸς δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κατασκευὴν δηλητηρίων ἐνεργητικῶν καὶ θανατηφόρων.

»Ο Ἰωάννης Μποντέκ οὗτος, ἀρχαῖος μεταξὺ τῶν Ροδίνων Σταυρῶν, κατεῖχεν ἀναμφιβόλως τὴν συνταγὴν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ μιγμάτων τοῦ εἶδους τούτου, μερικὰ τῶν ὁποίων, ὡς τὸ Ὑδωρ Τοφάνα τῶν Μεδίκων, ἐδηλητηρίαζαν εἰσδύοντα μέσῳ τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

»Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ λαβὴ τοῦ μικροῦ τούτου χρυσοῦ πελέκεως εἶχε τριφθῇ με κάποιαν σκευασίαν ἀποτελοῦσαν δηλητήριο διαχεόμενον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιφέρῃ παροξυσμούς αἰφνιδίους καὶ ὀξεῖς ἀνθρωποκτόνου μανίας.

»Καθὼς παρετήρησα ἤδη, δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ὅπως στηρίξω τὴν θεωρίαν μου, καὶ τὴν προσφέρω ἀπλῶς συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίαν της».

Μὲ τὸ ἀπάνθισμα τοῦ λόγου τούτου τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τέλος εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς περιφήμου αὐτῆς δικαστικῆς συζητήσεως.

Τὰ κομμάτια τοῦ μικροῦ χρυσοῦ μπαλτᾶ ἐρρίφθησαν εἰς ἓνα βαθὺ ἕλος καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετεχειρίσθησαν ἓνα σκύλλον με μακρὰ σγουρὰ μαλλιά, ἐξυπνοτάτον, ὁ ὁποῖος τὰ μετέφερεν ἐκεῖ με τὰ δόντια του, διότι ὁ φόβος μὴ γίνῃ θῦμα αὐτῆς τῆς μεταδοτικότητος δὲν ἄφησε κατένενα ν' ἀναλάβῃ τοῦτο τὸ ἔργον.

Ἡ περγαμηνὴ διετηρήθη εἰς τὸ Πανεπιστημικὸν Μουσεῖον. Ὅσον διὰ τὸν Στράους καὶ τὸν Σλέγκελ, τὸν Βίγκελ καὶ τὸν Μπαουγκάρτεν, ξανάγιναν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, καὶ ἔμειναν τέτοιοι, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω.

Ὁ Σλέσσιγκκερ εἰσῆλθεν ὡς χειρουργὸς εἰς ἓνα σύνταγμα ἵππικοῦ καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σφαῖραν κατὰ τὴν μάχην τῆς Σαντόβα, πέντε ἔτη ἀργότερον, ἐνῶ πῆγαινε νὰ βοηθήσῃ τοὺς τραυματίας ὑπὸ βροχὴν πυρός.

Κατὰ τὰς τελευταίας του θελήσεις, ἡ μικρά του πατρικὴ περιουσία ἐπωλήθη ὅπως ἀνεγερθῇ μαρμάρινος ὀβελίσκος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ καθηγητοῦ Φὸν Χοποστάϊν.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

40 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΤΟΜΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 45.—

ΣΕΙΡΑ Α'. (γιά παιδιά 7-12 ἐτῶν)

1. Μυθολογία γιά παιδιά I.
2. Μυθολογία γιά παιδιά II. (Οι ἥρωες)
3. Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου.
4. Ὁ μπέμπης ἀρχιληστής. — Θηριοτροφεῖο Τοτοῦ καὶ Σίας, Γρ. Σενοπούλου.
5. Ὁραϊκὲς παιδικὲς ἱστορίαι Grimm.
6. Τὰ ωραιότερα Παραμῦθια, Andersen.
7. Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσεια, Ὁμήρου.
8. Ροβινσὼν Κρούσος, Defoe.
9. Ἄντ Κιχάτος, Cervantes.
10. Οἱ περιπέτειες τοῦ Παρήναι Μονχάουζεν, Büttner.
11. Ταξίδια τοῦ Γουίλλιβερ, Swift.
12. Ἱστορίαι γιά παιδιά ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο.
13. 12 παραμῦθια διαλεχτὰ διαφόρων λαῶν, Κ. Βάρναλη.
14. Οἱ ἐπτὰ μικρὲς ἀδελφές, Andrews.
15. 10 παιδιά ποὺ ἔζησαν κατὰ ἐποχὲς ἀπὸ τὸν παλιὸ καιρὸ ὡς τώρα, Andrews Jane.
16. Ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος, Wells.
17. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῶν τετραπύδων — Οἱ περιπέτειες τοῦ πλοιάρχου Κουγγουρντάν.
18. Ζῶα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς αὐλῆς, Μ. Παπαμαύρου.
19. Ζῶα τοῦ δάσους, Μ. Παπαμαύρου.
20. Ζῶα τοῦ κήπου καὶ τῶν ἀγρῶν, Μ. Παπαμαύρου.

ΣΕΙΡΑ Β'. (γιά παιδιά 10-16 ἐτῶν)

1. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρελθόντος Α'. ὑπὸ Εἰδ. Πανέτσου.
2. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρελθόντος Β'. ὑπὸ Εὐαγ. Πανέτσου.
3. Ἐξιδασμένοι λαοί, Wells.
4. Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Καυκάσου καὶ ἄλλα Ρούσικα διηγήματα, Α. Τολστόφ.
5. Οἱ μεγάλοι θαλασσοπόροι (Κολόμβος, Βάσκο ντὰ Γκάμα, Μαγγελάνος, Κουκ κλπ.). Σπ. Χατζιδάκη.
6. Οἱ μεγάλοι ἐφευρέται καὶ εἰσφευρέσεις τῶν, Bachmann.
7. Παιδικὴ ζωὴ καὶ περιπέτειες τοῦ Μαξίμ Γκόρκι, Πλ. Γκορμπανιφ.
8. Στὰ βόθρ τῶν χρόνων.
9. Θάλασσα! Θάλασσα! Σπ. Χατζιδάκη.
10. Ὑγιεινὲς συνήθειαι, Λαμπραδίου Ε.
11. Βυζαντινὲς ἱστορίαι, Ντὴλ - Σλουμπερξέ.
12. Τί τρώγει ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
13. Πῶς ντύνεται ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
14. Πῶς στεγάζεται ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
15. Οἱ πειρατὲς τοῦ Αἰγαίου, Ἰουλιου Βέρον.
16. Περιπέτειαι Κινέζου, Ι. Βέρον.
17. Ἄνω κάτω, Ι. Βέρον.
18. Ἡ χώρα τῶν ἀδαμάντων, Ι. Βέρον.
19. Ὁ γύρος τοῦ κόσμου εἰς 80 μέρες, Ἰουλιου Βέρον.
20. Ἡ μικρὴ νεράιδα τοῦ δάσους, W. Bonsels.

Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου Π. Δέλτα τόμ. Α' δεμ. δρ. 80 *Ἐκδ. πολυτελὲς 100
Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου Π. Δέλτα τόμ. Β' δεμ. δρ. 80 *Ἐκδ. πολυτελὲς 100
Γιὰ τὴν Πατρίδα Π. Δέλτα δεμ. δρ. 60 *Ἐκδ. πολυτελὲς 80

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.